

TANJORE SARASWATHI MAHAL SERIES. No. 32.

RAGHUNĀTHANĀYAKĀBHYUDAYAMU

(DWIPADA KĀVYA)

and

RAGHUNĀTHĀBHYUDAYAMU

(YAKSHAGĀNA)

by

VIJAYARĀGHAVA NĀYAKA

MADRAS
GOVERNMENT ORIENTAL SERIES
No. XLIX

ఋషి : నాథాభ్యుదయము

(వైవర్ధకావ్యము)

మః శ్రీ యు

రః ఋషి : నాథాభ్యుదయము

(యక్షగానము)

విజయనాథుల నాయక విరచితములు

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_204875

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No.

T81

Accession No.

T 3095

Author

V69 R

విజయ రాఘవనాయక .

Title

రఘునాథనాయకాభివృద్ధియము

This book should be returned on or before the date last marked below.

రఘునాథాభివృద్ధియము . 1951.

MADRAS GOVERNMENT ORIENTAL SERIES

Published under the authority
of the
Government of Madras

General Editor :

T. CHANDRASEKHARAN, M. A., L. T.,
Curator, Government Oriental Manuscripts Library,
Madras.

No. XLIX

ర ఘు నా థ నా య కా భ్యు ద య ము

(ద్విపదకావ్యము)

మ టి యు

ర ఘు నా థా భ్యు ద య ము

(యక్షగానము)

విజయరాఘవ నాయక విరచితములు

TANJORE SARASWATHI MAHAL SERIES. No. 32.

RAGHUNĀTHANĀYAKĀBHYUDAYAMU

(DWIPADA KĀVYA)

and

RAGHUNĀTHĀBHYUDAYAMU

(YAKSHAGĀNA)

by

VIJAYARĀGHAVA NĀYAKA

CRITICALLY EDITED WITH INTRODUCTION AND NOTES

BY

Dr. N. VENKATARAMANAYYA, M. A., PH. D.,

Retired Reader in Indian History, Madras University.

AND

M. SOMASEKHARA SARMA,

History Department, Andhra University, (Retd.)

PUBLISHED

by

S. GOPALAN, B.A., B.L.,

Honorary Secretary, for the Administrative Committee,

T. M. S. S. M. LIBRARY, TANJORE.

1951

Price Rs. 2-12-0

PREFACE.

The two works in Telugu contained in this publication are of historical, biographical and literary value. *Raghunātha Nāyakābhyudayamu* is a *Dwipada Kāvya* and *Raghunāthābhyudayamu* is a *Yakshagāna* (an opera usually recited by street-bards). Both deal with the same theme, namely, the life of Raghunātha Nāyaka, the most illustrious Nāyak King of Tanjore, who reigned from 1614 to 1633 A. D.; and both the works have been written by his son and successor, Vijayarāghava Nāyaka (1633 to 1673 A. D.).

The story of the two works is the same, and is not remarkable except for its great literary and historical value. The daily routine of the King and his court, the life of the people in the 17th century, the leading landmarks of the palace buildings some of which still exist, depicted in the work, form part of their chief merits and render them invaluable as first-hand sources of information.

We are grateful to Dr. N. Venkataramanayya and Sri. M. Somasekhara Sarma for the scholarship and thoroughness which they have brought to the editing of the work. Their English and Telugu introductions are both comprehensive and analytical and will be found of inestimable value particularly by students of Tanjore history.

We are grateful to the Government of Madras for their timely grants that have enabled us to publish this and other valuable manuscripts of this Library.

Tanjore, }
5-5-1951. }

S. GOPALAN,
HONORARY SECRETARY,
Saraswathi Mahal Library Committee.

GENERAL INTRODUCTION TO THE Madras Government Oriental Series.

The Government of Madras took up for consideration the question of publication of the various manuscripts in different languages on subjects like Philosophy, Medicine, Science, etc., early in May 1948. Important manuscript libraries in the Madras Presidency were requested to send a list of unpublished manuscripts with them for favour of being considered by the Government for publication. The Honorary Secretary of the Tanjore Maharaja Serfoji's Sarasvathi Mahal Library, Tanjore, alone complied with this request. This list as well as a similar list of unpublished manuscripts in the Government Oriental Manuscripts Library, were carefully examined and a tentative selection of manuscripts suitable for publication was made. The Government in their Memorandum No. 34913/48-10 Education, dated 4-4-1949, constituted an Expert Committee with the Curator of the Government Oriental Manuscripts Library, Madras, as the Secretary, for the final selection of manuscripts suitable for printing and for estimating the cost of publication.

The following are members of the Committee :

1. Sri T. M. Narayanaswami Pillai, M A., B L.,
2. „ R. P. Sethu Pillai, B A., B L.,
3. „ C. M. Ramachandra Chettiar, B A., B L.,
4. Sri R. Krishnamoorthy, (Kalki)
5. Dr. N. Venkataramanayya, M.A., PH D.,
6. Sri M. Ramanuja Rao Naidu, M A., L.T.,
7. „ V. Prabhakara Sastri,
8. „ N. Venkata Rao, M A.,
9. „ H. Sesha Ayyangar,
10. „ Masthi Venkatesa Ayyangar, M A.,
11. „ M. Mariappa Bhat, M.A., L.T.,
12. Dr. C. Achyuta Menon, B.A., PH.D.,
13. „ C. Kunhan Raja, M A., D. PHIL.,
14. „ A. Sankaran, M A., PH.D., L T.,
15. Sri P. S. Rama Sastri,
16. „ S. K. Ramanatha Sastri,
17. Dr. M. Abdul Haq, M.A., D. Phil. (Oxon),
18. Afzul-ul-Ulma Hakim Khader Ahamed,
19. Sri P. D. Joshi,
20. „ S. Gopalan. B.A., B.L.,
21. „ T. Chandrasekharan, M.A., L.T.

The members of the Committee formed into Sub-Committees for the various languages, Sanskrit, Tamil, Telugu, Kannada, Malayalam, Marathi and Islamic Languages. They met during the month of May, 1949, at Madras and Tanjore to examine the manuscripts and make a selection. The recommendations of the Committee were accepted by the Government in G. O. No. Mis. 2745 Education, dated

31--8--1949 and they decided to call these publications as the **“Madras Government Oriental Series,”** and appointed the Curator, Government Oriental Manuscripts Library, Madras, as the General Editor of the publications.

The following manuscripts have been taken up for publication during the current year:

“A” From the Government Oriental Manuscripts Library, Madras.

TAMIL

1. Kappal Sattiram
2. Anubhava Vaidya Murai
3. Attanakolahalam
4. Upadesa Kandam
5. Colan Purva Pattayam
6. Konga Desa Rajakkal
7. Sivajnana Dipam
8. Sadasiva Rupam, with commentary.

TELUGU.

1. Sangitaratnakaramu
2. Aushadha Yogamulu
3. Vaidya Nighantuvu
4. Dhanurvidya Vilasamu
5. Yoga Darsana Vishayamu
6. Khadga Lakshana Siromani.

SANSKRIT.

1. Vishanarayaniyam
2. Bhargava Nadika
3. Hariharacaturangam
4. Brahmasutravrtti—Mitaksara
5. Nyayasiddhanta Thattvamrtam.

MALAYALAM.

1. Garbha Cikitsa
2. a. Vastulakshanam
b. Silpasastram
c. Silpavishayam
3. Mahasaram
4. Kanakkusaram
5. Kriyakramam

KANNADA.

1. Lokopakara
2. Rattamata
3. Asvasastram
4. a. Aushadhagalu
b. Vaidyavishaya
5. Sangitaratnakara
6. Supasastra.

ISLAMIC LANGUAGES.

1. Jamil-Al-Ashya
 2. Tibb-E-Faridi
 3. Tahqiq-Al-Buhran
 4. Safinat-Al-Najat.
-

**"B" From the Tanjore Maharaja Serfoji's
Sarasvathi Mahal Library, Tanjore.**

TAMIL.

1. Sarabhendravaidya Murai (Diabetes)
2. Do. (E N. & T.)
3. Konkanarsarakku Vaippu
4. Tiruccirrambalakovaiyar with Padavurai
5. Sarabhendra Vaidya Murai—
(Anæmia & Jaundice)
6. Talasamudram
7. Bharatam
- 8 a. Pandikeli Vilasa Natakam
- b. Pururava Cakravarti Natakam
- c. Madana Sundara Vilasa Natakam
9. Percy Macqueen's Collection in the Madras
University Library on Folklore
10. Ramaiyan Ammanai
11. Sarabhendra Vaidya Murai — (Asthma,
Cough and other lung diseases)

TELUGU.

1. Kamandakanitisaramu
2. Taladasapranapradipika
3. Raghunatha Nayakabhyudayamu
4. Rajagopala Vilasamu
5. Ramayanamu by Katta Varadaraju

MAHRATHI.

1. Natyasastrasangraha
2. a. Folk Songs

- b. Dora Dharun Veni Paddhati
- c. Asvasa Catula Dumanī
- 3. Pratapasimhendra Vijaya Prabandha
- 4. a. Sarabhendra Tirthavali
- b. Lavani
- 5. Devendra Kuravanji
- 6. Bhakta Vilasa
- 7. Sloka Baddha Ramayana

SANSKRIT.

- 1. Asvasastra with Tricolour Illustrations
- 2. Rajamrganka
- 3. Ananda Kandam
- 4. Ayurvedamahodadhi
- 5. Gita Govinda Abhinaya
- 6 a. Colacampu
- b. Sahendra Vilasam
- 7. Dharmakutam-Sundara Kanda
- 8. Jatakasara
- 9. Vishnutattvanirnaya Vyakhya
- 10. Sangita Darpanam
- 11. Bijapallavam

It is hoped that the publication of most of the important manuscripts will be completed within the next four years.

Some of the manuscripts taken up for publication are represented by single copies in the Library and consequently the mistakes that are found in them could not be corrected by comparing them

with other copies. The editors have however, tried their best to suggest correct readings. The wrong readings are given in round brackets and correct readings have been suggested in square brackets. When different readings are found, they have been given in the foot-notes except in the case of a few books, in which the correct readings have been given in the foot-note or incorporated in the text itself.

The Government of Madras have to be thanked for financing the entire scheme of publication although there is a drive for economy in all the departments. My thanks are due to the members of the Expert Committee who spared no pains in selecting the manuscripts for publication. I have also to thank the various editors, who are experts in their own field, for readily consenting to edit the manuscripts and see them through the press. The various presses that have co-operated in printing the manuscripts in the best manner possible also deserve my thanks for the patience exhibited by them in carrying out the corrections made in the

INTRODUCTION

The Raghunāthanāyakābhyudayam and the Raghunāthābhyudayam of the Tanjore, Nāyak king Vijayarāghava Nāyaka—one a poem in the *dvipada* metre and the other an *yakshagāna*—have remained so far unpublished, though they had long been familiar to the students of the South Indian History and Telugu literature. Important passages from these works have, no doubt, been extracted from time to time by scholars and included in treatises on the history of the Nāyak kings and works of similar character; but these extracts are quite inadequate to do justice to their literary value and historical importance. In undertaking the publication of these works, the authorities of the Mahārāja Sarfoji's Sarasvati Mahal Library have placed the people of South India under a deep debt of gratitude.

1

The manuscript material:—The present edition is based on the copies of the works furnished by the Sarasvati Mahal Library authorities. The manuscript material is indeed scanty. Only one ms of the Raghunāthanāyakābhyudayam (No. 334 of the DCTM) and two of the Raghunāthābhyudayam (Nos. 559, 560) are found in the library, and their condition is far from satisfactory. The occurrence of corrupt Prākṛit, Tamil and Kannaḍa passages in the Raghunāthābhyudayam has made the task of editing much more difficult; but for the kind help of Dr. V. Raghavan, M.A.Ph.D., Reader in Sanskrit, Madras university and of Mr. M. Mariappa Bhat, M.A., Reader in Kannaḍa in the same University, it would

not have been possible to correct the mistakes and restore them to their original condition. I take this opportunity to offer them thanks on my behalf and on that of Sri M. Somasekhara Sarma, who has collaborated with me in editing these works and contributed in addition a very valuable introduction in Telugu.

These two works are closely connected with each other; their names are practically identical; the subject matter is the same; and considerable portions of the text are common to both. Not only are the dvipada passages of the Raghunāthābhyudayam are mostly culled from the Ragunāthanāyakābhyudayam but several *darus* and *vākyas* are also dvipadas taken from the same work either set to music or arranged as continuous prose passages without the alteration of even a word. It is for this reason that these two works are taken together and presented to the readers in a single volume.

The theme, however, is old and conventional; and it has been familiar to the Telugu literate public ever since the composition of the *Bhōginī-daṇḍakam* of Bammara Pōtarāju in the first half of the 15th century AD. The *Bhōginīdaṇḍakam* and the *Venkaṭapatiṛāyadaṇḍakam*, another work of the same character, as their names indicate, are composed in the *daṇḍaka* metre; but the Raghunāthanāyakābhyudayam, as stated already, is a dvipada-kāvya, and the Raghunāthābhyudayam an yakshagāna. The change in the form is perhaps an innovation of Vijayarāghava himself. Living as he did in one of the greatest musical epochs in South Indian history, he could not remain entirely uninfluenced by the spirit

of his age. Song and dance were the principal preoccupations of the society of which he was the leader ; and they exercised a profound influence over the literature of the period. The dvipada and the yakshagāna became the favourite media of literary expression, as they were more suited to singing and dramatic representation than other forms of literary composition ; and Vijayarāghava, influenced profoundly by the conditions of his age, seems to have abandoned the monotonous daṇḍaka and adopted the dvipada and yakshagāna in its place.

The theme, however, continued unchanged. As in the Tamil *Ula*, the hero, usually a king, goes in a procession, accompanied by his courtiers, through the streets of his capital. The women of the city taking their stand in some suitable place—a balcony, a veranda, a door-way or a window of their houses—view the royal procession, and exhibit, overcome by feelings of love, amorous symptoms by means of gestures and disorderliness of dress and conduct. One of them, invariably a courtesan, is smitten with love and sends him a messenger, her old mother, or, as in the present case, her pet parrot to the king declaring her love to him and begging him to favour her with a visit to her house. The king responds ; and the daṇḍaka, dvipada-kāvya or yakshagāna, as the case may be, comes to an end.

As examples of literary composition, these works do not rank very high. The Raghunāthanāyakābhyudayam is an ordinary dvipada-kāvya without any noteworthy feature to rise it above the level of the numerous compositions of its class. Vijayarāghava has, no doubt, perfect mastery over the technique of the

literary art, but his *dvipada*, though mellifluous and occasionally eloquent, does not rise to the heights of Ranganātha, Sōma, Gaurana, Tiruvengaḍanātha and Kōṇērunātha. The *Raghunāthābhyudayam* is, however, important not so much due to its artistic and literary excellence as to certain characteristic features which mark a new departure in the development of our *yakshagāna*.

The origin of the *yakshagāna* is lost in obscurity. It has been supposed that it had its origin among the *Koravas*, a wild tribe, living in the hilly tracts of the Telugu country. During the time of the annual *yātras* at Śrīśaila, Indrakīla, Vēdādri, Mangalagiri, Garuḍādri, Mālyādri, Venkaṭādri etc., members of the tribe, both men and women, are supposed to have entertained the pilgrims by means of song and dance and earned money. As their performance gained popularity, bands of artists called *Zakkalas* are said to have adopted their mode of dance and earned by means of it their living in cities and towns. The *yakshagāna* which is said to have thus arisen from the practice of *Zakkalas*, soon became a regular kind of popular entertainment. And poets are then said to have given it a literary form by composing *yakshagānas* on various epic and puranic themes.¹

This theory of the origin of the *yakshagāna*, though interesting, cannot be accepted; for the *Koravañji* or *Erukala Koravañji*, the name of a particular variety of *yakshagāna*, which has given rise to this speculation, is comparatively late in its origin. It makes its appearance for the first time in the first half of the 17th century, whereas the *yakshagāna* was already

¹ See Śrī V. Prabhakara Sastri's introduction to the *Sugrīvaviḷayam* pp. 4f.

a recognized form of dramatic performance in the time of Pāṅkuriki Sōma, early in the fourteenth century AD. There is reason to believe that the yakshagāna was not peculiar to the Telugu country. The Tamil poem, Silappadikāram, which modern scholars and literary critics assign to the 8th or the 9th century AD., refers to dramatic compositions ; three varieties are recognized of which *isai* seems to be the prototype of the yakshagāna. The beginnings of the yakshagāna have probably to be traced to the pantomime of the kind of the *Katha-kali*, which has survived in Kērala on the west coast until our own times. However that may be, there can be no doubt that yakshagāna is common to the whole of South India ; and this fact must not be overlooked, while attempting to discover its origin.

The character of the yakshagāna in the early stages of its development is not known, as the earliest specimen that has come down to us, viz., the *Sugrīva-vijayam* of Kandukūru Rudrakavi, belongs to the age of the emperor Kṛṣṇadēvarāya of Vijayanagara in the first half of the 16th century AD. The story of Sugrīva's first meeting with Śrīrāma, the formation of an alliance between them, and the slaying of Vāli form the subject matter of the play. It is made up of a few verses, 1 *utpalamāla*, 2 *sīsas*, 2 *gītas* and 1 *kanda*, besides a number of dvipada passages, some varieties of *ragaḍa* in the *tripuṭa*, *zampe*, *kurucha-zampe*, *āṭa* and *eka-tāḷams* ; a few songs such as the *artha-chandrikas*, and *dhavaḷas* and an *ēla*. These are interspersed with several short prose passages, which are explanatory in character and serve frequently as stage directions. The *Raghunādhābhyudayam*

marks an advance in the development of the technique of the yakshagāna. In the first place, the varieties of ragaḍa such as tripuṭa, zampe &c, the arthachandrikas, and the dhavaḷas disappear; and their place is taken by *daru* (*dhruva*), which is to play an important part in the later yakshagāna compositions. Secondly, the adoption of prose dialogue introduces an element of realism into yakshagāna, and transforms the original dance performance into a drama.

2

The capital and the palace :—Tanjore, the capital of the Nāyak kings, is described at some length in the Raghunāthanāyakābhyudayam; but the description is couched in conventional terms, which apply to no city in particular, and has, therefore, very little to tell us about the condition of the city under the Nāyak rulers. The description of the royal palace is, however, genuine; and it yields much valuable information about the courts, halls, the royal apartments and other parts, not known from other sources. The palace stood surrounded by a lofty *prahari* (wall of protection) in the midst of the beautiful streets inhabited by the courtesans; a handsome *hazāra* (pavilion) surmounted with golden *kalāśas* stood at the entrance. Passing through that pavilion one entered a courtyard, surrounded by terraced corridors, where the must elephants of the palace were stabled. Beyond that was a similar courtyard called *Patāṇi-bavanti-sajja* in which horses, unrivalled for their swiftness, were tethered. Then, there was a large hall, where the *samprati-karanikas* assembled to write the accounts of the palace. Next, there was another hall called *Rāmabhadraśāla*, so called after a picture of Śrī Rāma

which was probably painted on its walls. Passing the hall, one reached the *kōṇē-vākili* or the gate leading into the interior of the palace, guarded by the *guri-gollas* (watchmen of the *golla* caste) armed with bamboo staffs. Inside the *kōṇē-vākili* were the *Lakshmī vilāsa*, where the chiefs and captains of the army awaited the king arranging themselves in rows; the marble gate (leading into the inner apartments) adorned with the images of the lions; the *Achyuta ranga-kūṭa* (the sports arena) in the cool shadow of the *punnāga* tree near by; the beautiful mansion called *Nākapurivilāsa*; the lofty *Lāgula-chappara*; the gymnasium; the *nāṭakaśālā* (the dancing hall); the courtyard of the *Madanagōpāla-vilāsa*, in which was enshrined the image of the god Mannār; the *Srī Rāma-saudha* (Sri Rāma's mansion) which shone like a second Pushpaka, and in the extensive blue marble flooring of which was reflected the picture of Pāṭṭābhirāma seated in a pavilion of golden filigree work; the *Vijayabhavana* with the golden doors, on the *vēdika* of which sat a crowd of *kāñchukies*; the *Indirāmandira*, in which were painted pictures representing Raghunātha's victory over Chōḷaga, the conferment of sovereignty on the king of Nēpāla (Jaffna), the victory over the rulers of the Pāṇḍya and the Tuṇḍira countries and the establishment of Rāmadēvarāya on the throne; and the *Vijayarāghavavilāsa* evidently named after Vijayarāghava Nāyaka and other royal palaces.

*The daily routine and court ceremonial:—*The Nāyak kings seem to have adopted the routine of their daily work and the ceremonial of the court from the Rāyas of Vijayanagara; for the programme of

daily work and the formalities said to have been observed by Raghunātha and Vijayarāghava in the two works edited here, bear close resemblance to what is said about these subjects in the Rāyavāchakam and the Chronicle of Nuniz. It is reasonable to suppose that Chevvappa, the founder of the dynasty, copied the daily routine and the court ceremonial of the imperial court of Vijayanagara, when he acquired the nāyakship from Sadāśiva and that continued unchanged under his successors. Like his imperial master at Chandragiri, Raghunātha woke up from sleep at day-break, looked at the reflection of his own person in the mirror, saw a couple of brahmans, glanced at the golden pots filled with milk, and gazed upon the image of Garuḍa, the harbinger of prosperity. When the formalities consequent upon his *uppavaḍam* (waking up) were over, he put on the dress and ornaments for the durbar. The process of his toilet was elaborate. In front of him was placed a life-size mirror in an erect position, supported by a damsel of handsome appearance, while the servants of the treasury stood by his side with golden trays filled with ornaments. First, he decked his hair with the garlands of *sampangi* flowers and wore upon them a costly *kullāyi* (cap) ornamented handsomely with large *suppāṇi* pearls. He then adorned himself with bracelets, and large ear-rings set with lustrous gems; next, he smeared his body with fresh saffron paste, and filled his ears with civet. Having thus decorated and perfumed himself, Raghunātha put on a half-shirt of *paṭhiṇi* cloth, and tied around his loins a beautiful garment of golden yellow silk; he wore also necklaces, armlets, and rings brilliant with gems of various kinds, and fastened on his

ankle a *gandapeṇḍera* (an anklet of the heroes) set with precious stones extracted from the crown of the Pāṇḍya king (i.e., the Nāyak of Madura). As soon as he finished his toilet, he proceeded, led by two damsels each holding him by a hand and accompanied by his two queens Kalāvataṃma on the left and Lakshmaṃma on the right, to the audience hall and took his seat on a throne, placed on a *mañcha* or elevated platform. The throne was constructed with considerable mechanical skill; it was provided with *pāñchālīkas* (dolls) holding the various articles of royal insignia, such as the fly-whisk, spittoon &c., and luxuriously furnished with cushions and pillows embroidered with the lace of gold-thread and pearls. In front of the throne was placed a low stool of cunning workmanship with representations of parrots in emerald, on which the king rested his feet. The audience was at first strictly private. None excepting the members of the king's family, his queens, sons and grand children, had the privilege of admission to it. The audience began with a dance. Several *pātras*, expert in the art of dancing, then came forward and began to perform before the king; Rūpavatī showed the *padachūṭi*, and Chandrarēkhā danced the *pēraṇi*; Śaśirēkhā displaying her skill in the rare *kōpus* (modes) of dance, sang in the *zakkīṇi* (a species of song); Lōkanāyakī and Kīravāṇī danced *durupada-kēḷika* and *durustanī-kōpu*; ¹ some sang *koṛavaṇji*, *śivalīla* and *gujarāṭi-dēśi*; one of the women played novel tunes on the *vīṇa*, while others displayed their individual skill in playing on musical instruments such as

1. *Durupada-kēḷika* is a dance in which the *pātra* danced with quick steps; the meaning of the *durustanī-kōpu* is not, however, clear.

murali, *rabāb*, *tambura*, *daṇḍe*, *chengu*, *svarṇamaṇḍala* and *rāvaṇahasta*. Some read out the *Achhutābhyudayam*, *Nalacharitram*, *Pārijātāpaharaṇam*, *Vālmīkīcharitram*, the *chāṭu kāvya* called *Jānakīpariṇayam* and other works composed by Raghunātha himself; some asked *samasyas* and others completed them. The king then distributed presents to the *pātras* according to their merits, and all the women retired to the *antaḥpura* or the inner apartments of women.

The *avasarams* or ushers, dressed in white robes, and holding *tattas* of pure gold in their hands, entered the audience hall from outside and submitted that the kings of the neighbouring states, petty chiefs, nobles, *purōhīts*, poets and others were waiting for audience and that, if it pleased His Majesty, they would usher them in. Raghunātha with a glance of his eye signified his assent. They went out and returned almost immediately with the courtiers. The *guri-doras* (petty chiefs) were the first to enter; they advanced towards the throne, while the ends of their *jilugu-duppaṭis* (upper garments of delicate texture) swept over the ground, and with the permission of the king took the seats as befitting their rank. He chatted with them for a while, granted their requests and dismissed them.

The court rose at this stage. Some of the women of the royal household, who were in charge of the bath-room, entered and announced that the bath was ready. On hearing this, the slipper-bearer of the king placed the jewelled *pāḍukas* (wooden slippers) on His Majesty's feet; and he rose up from the throne and walked slowly towards the bath-room, accompanied by maidservants

on either side. When he reached the bath-room, he kicked off the *pāḍukas* and seated himself on a low plank-shaped golden seat, and bathed his body with cool rose-water, which the maidservants handed to him in golden *tambugas* (small narrow-necked vessels used for bathing, drinking &c.) from the well-filled *kopperas* (large boiler-like vessels used for storing water). When he finished his bath, the maids dried his body with a soft linen cloth, and handed to him a white *pañcha* (nether garment) which he tied around his loins; over it he wore a coloured *duppati* (a cloth of double breadth) in the *sāri* (?) fashion; he then put on pearl ear-rings, and *śrī rāmabhadra-tālī* and proceeded to the place, where he usually put on the caste mark. On his way, he saw a couple brahmans, and passing through several *kakshyas* (enclosures) he arrived at the Lakshmī Vilāsa, the habitat of the goddess of fortune. He prostrated at the sacred feet of his *guru*, who was awaiting his arrival there; and having taken the latter's permission, he offered grass to the *kapila-dhēnu* (brown-cow) and seated himself in the *padmāsana* pose on a *jambūkhāṇa* (carpet) in front of a mirror, surrounded by the people of the city, and painted the vaishnavite caste marks on his face and twelve other specified parts of his body. He muttered the *ashtāksharī*, counting the beads of his pearl rosary. At the instance of his *guru*, he offered with much fervour worship to the god Rājagōpāla, and distributed with his own hands *tāmbūla* (betel) and sandal paste to the readers of the Rāmāyaṇa and the Bhāgavata, calling each of them by his name. He then received on his head the *akshatas* (grains of rice coloured yellow or red) of blessing, and prostrating once again at his *guru's* feet sent him back to his residence.

Then Raghunātha entered the *antahpura*, and took his midday meal; he walked the *śatapadas* (hundred steps), recited the Bālarāmāyaṇam and slept for four *ghaṭikas*. He woke up, and being desirous of riding in a procession through the streets of the city, he commanded an *annagāru* a (eunuch) to warn the guard. The *annagāru* proceeded to the outer court waving the baton of his office, and shouted, 'O! ye, lords of the guard, His Majesty intends to ride through the city, make yourselves ready and come forward on your horses.'

King Raghunātha emerged from the palace and entered the gilded *sarudu-chappara* (portico), where lay on its knees Airāvata, the state elephant, in full panoply, with all its trappings to receive him on its back; while the cries of *samukhā* (presence) of the *kaṭikas* (mace-bearers) rent the air, and the nobles of high rank extended their hands to lead him to the kneeling animal. He took his seat on a *gadde* (small throne) in the howdah under an umbrella decorated with pearl tassels, and offered worship to the god Rāmabhadra. Chaury-bearers waved their fly whisks behind, and purple *pāvaḍas* embroidered with flowers of golden lace flew up in front of him. The sound of musical instruments such as the *nāgasaras*, *naragajas*, *tamaḍas*, golden *kāhalas*, *ḍaviṇes*, *dhakkas*, *bhēris* &c. burst out, while a party of musicians sang to the accompaniment of *chiruta-maddela*, *chengu* and *danḍe*; and *vandis* and *māgadhas* standing on either side of him shouted the words of *kaivāra* such as *samādapāṇḍya-nṛipāla saptaṅga haraṇa* (depriver of the seven members of the royalty of the proud Pāṇḍya king) and *samarq-vikrama-ramā-sampanna*.

(the possessor of the goddess of prowess in battle). The procession then set out ; Raghunātha's three sons, Achyuta, Achyuta-Rāmabhadra and Vijayarāghava rode upon smaller elephants ; and princes, and nobles displaying flags with the emblems of the crocodile and the fish, festoons of the *pikili* feathers, and ensigns of peacock tail and banners of the Sun, the Moon, the Garuḍa and the Gaṇḍabhēruṇḍa followed them on their elephants ; while the women of the city, who were standing upon the terraces, turrets of their houses and other convenient places to see the pomp and pageantry, admired the king and betrayed symptoms of love ; and showered on him fried grain, as a token of their good wishes. A courtesan named Chitrarēkhā, who lived in one of the principal thoroughfares, was so smitten with love that she resolved to satisfy her desire, and sent to him her favourite parrot to plead her cause and induce him to favour her with a visit.

When the ride through the city came to an end, Raghunātha returned with all his retinue to the palace ; he dismissed at the *hazāra* the petty nobles who accompanied him on elephants ; proceeded to the *Bhadraśāla*, adored the god Rāmanchandra even as he sat on the back of his elephant, and passed on to the Lakshmī Vilāsa, where he dismounted, supporting himself on the arms of his favourite nobles. From that place he walked under the shade of *harigas* (shield-shaped parasols) to the shrine of the god Ranganāyaka, whom he worshipped. Led by the mace-bearers who warned him at every step uttering words of caution, he moved on to the Śrīrāmasaudha, offered worship to the image of the god Rājagōpāla, which stood nearby ; and

sitting upon a throne set upon a white marble slab covered with a *jambukhāṇa* (carpet), held a durbar.

Raghunātha after a while gave leave by a sign of his hand to the men of *asam* (*hasham*, retinue, army) to depart from the assembly, and sent for the poets and learned men. Ushered in by the *avasarams*, the poets, dressed, as becoming their profession, in *angies* (tunics) of *parakāli* (linen) cloth, and *kullāyis* made of superior velvet (*sūryapuṭa*) stuff entered first. They wore on their fingers *darbhamuḍis* (golden rings called also *pavitrās*) and held golden styles in their hands. They blessed the king, preferred their complaints, and taking their seat near him opened a discussion of the *śāstra*. At the instance of the king, however, they gave *samasyas* in Telugu, Sanskrit and Prākṛit to Rāmabhadramma and Madhuravāṇī, two of the learned courtesans of the court; and the latter completed them in a satisfactory manner without difficulty. The *kavitā-goshṭhi* (intercourse with the poets) lasted for a while; and after the distribution of the presents they were dismissed. The *rāyasams* (secretaries), carrying in their lap the diaries of the reports brought by skilful spies from the *pramukhas* (chiefs) posted in various camps, came to the king's presence and offered him lemon fruits as *chēkāṅkes* (the presents carried in the hand). Raghunātha enquired whether they received any reports from the quarters (i.e., the countries in all quarters around his kingdom) on the previous day or the day before; and in reply, they read out a letter sent by Nārappa or Nāraṇappa, son of Ayyaparasa of Gunṭūr in the northern country, Raghunātha's representative at the court of the Pāchchhāvu (Padshāh), reporting to him the words of

commendation uttered by the latter on hearing of His Majesty's victory at Tōpūr. As soon as the *rāyasams* finished reading their reports, the *karaṇikas* of the *Aṭṭhavaṇam* (the accountants of the revenue department), wearing the *paṭika* (crystal) ear-rings and turbans wound round their thick *kullāyis* came forward with *balapams* (pencils of soft white stone) and *kaḍitams* (account books made of specially prepared black cloth) and explained to him the accounts of the *āyam* (income) *vyayam* (expenditure) of *manōvarti* (household) and *maṇiya* (state). Some of the officers of the crown and farmers of revenue, viz. Chidambara-nātha Mudaliār of the *Dharmāsana* or the Judicial and Charitable Endowments Department; Rangayya and Kasturi of the *Aṭṭhavaṇam* and Asteppa Dīkshita, the court auditor, are mentioned by name. To produce perhaps an humorous effect, they are made to speak in their respective mother tongues viz Tamil, Telugu and Kannaḍa and accuse one another of corrupt practices. On hearing them dispute the accuracy of the accounts, Raghunātha directed them to submit their account books to the auditor, Asteppa Dīkshita, for examination and report. He then discussed in strict privacy the affairs of the state with his ministers and retired to the *antaḥpura*, led by two maidservants each holding him by a hand.

When Raghunātha arrived at the gate of the *antaḥpura*, some women, who were waiting for him at the place with golden *tambugas* filled with rose-water, washed his feet and wiped off the moisture with a cloth. One of them held up a golden spittoon, and another handed to him a golden vessel filled with fresh water. The king then spat out the *tāmbūla*

into the spittoon, rinsed his mouth thrice and wiped his lips with a piece of cloth. Then he lifted the joined palms of his hand to his forehead in salutation to the Goddess of Sovereignty in the Indirā-mandira and entered his apartments, where his queens Kalāvatamma, Venkaṭamma, Lakshmamma and the daughter of Viśvanāthuni Pēra waved in front of him the nine kinds of gems heaped in trays to remove the effects of the evil eye. Then he removed all the jewels which he put on for giving audience, and deposited them in *chavi-taṭṭas* (?), held out to him by servant maids. He next put on a fresh lace-bordered white dhoti, adorned his ears with beautiful *onṭus* (ear-rings worn by men), wore the *śrīrāmatāli* and diamond *chēsaris* (chains set with diamonds worn on the hand) and performed the *pañcha-mahāyajñas* (the five great sacrifices). When he had finished these, the women employed in the kitchen brought the *bōna-putikas* (baskets of food) and kept them behind a curtain of gold cloth, fastened across the gilded pillars with the capitals of lions-heads, while several damsels blew the *dhavaḷa śankhas* and struck cymbals together in concert. Some placed a seat made of gold, covered with a Portugal cushion and a big golden *pallera* (plate) together with plantain leaves made of gold on either side of it on a jewelled stool, with its legs fashioned like those of a lion, for the king; they also spread carpets of various kinds such as *ratna-kambalas*, *tivāsies* &c., and arranged on them in two rows *phalakas* (planks) and *chakkalas* (cane-bottomed seats) together with cups tumblers and drinking vessels of various shapes and forms. Some of the young damsels then announced softly to the king that the *pallera* was placed and the

dinner was ready. Led by one of the ladies-in-waiting by the hand, Raghunātha proceeded to the dining place accompanied by his queens and sat in a line with them to dine. The dinner was sumptuous, and the dishes were numerous. No less than forty-five kinds of vegetable and meat dishes and puddings and a dozen varieties fruits are enumerated. Though they give us an idea of the kind of food consumed by the Nāyak kings and their nobles, it is not possible to describe them here. After the dinner was over Raghunātha washed his hands and mouth with cold water poured out from golden *giṇḍees* (pot-shaped vessels) by servant women; performed the *suddh-āchamana*; ate leaves of the *tulasi* plant; walked the *śatapada*, recited the Bālarāmāyaṇa and sat upon a gilded chair of superior workmanship, chewing betel handed on to him by women. While he was thus engaged, some maids brought pearls in a tray and waved it before him to remove the effects of the evil eye.

Raghunātha sat there for a while holding converse with his womenfolk. He then sent them to their apartments and repaired in the company of maid servants to the pleasance armed with a bow and balls to shoot at the birds perched on the trees. It was here that he met the parrot-messenger sent by the love-lorn courtesan, and after listening to her suit promised to pay her a visit that night. He then returned to the palace. Having for a while amused himself by playing with the women in the harem, he dressed and adorned himself in a suitable manner and set out for the house of the courtesan, accompanied by his *aḍapam* woman and followed unseen at a distance by the courtiers. On arriving at his destination

Raghunātha sent his *aḍapam* inside the house to inform the courtesan that he had come to fulfil his promise.

The courtesan who was apprised of the king's promise to visit her house by the faithful parrot was ready to receive him. When she was told by the *aḍapam* that he had actually come, she went forward with enthusiasm to receive him warmly, and waved red cloth and pots filled cooked-rice of different colours before him to remove the effects of the evil eye and cast them away ; she next washed his feet with rose-water and wiped off the wetness with her *payyeda* (upper end of garment covering breasts and shoulders) from which emanated the perfume of the *kumkum* (saffron). She then took hold of his hand, and led him into her bedchamber, where she made him sit on a *parangi-pīṭa* (a chair or some other kind of seat imported from the west) and seated herself upon another by his side. At a sign from her eyes, her maids began to entertain the king. One of them sang in *dēśīya rāgas* (indigenous tunes) observing *tāna* and *māna* some of the *padas* composed by her mistress expressing her love to the king ; another took up the *tambura*. and made him hear the *kaṭṭi vāḍya* ; another played upon the *ḍhakka* showing the variations of the *tālas* ; and others displayed their skill on *kinnara*, *vīṇa*, *murali*, *chengu*, *rabāb*, *mukha-vīṇa*, *daṇḍe* and other musical instruments. Then they retired. Raghunātha spent that night enjoying the company of the courtesan and returned to the palace at day-break.

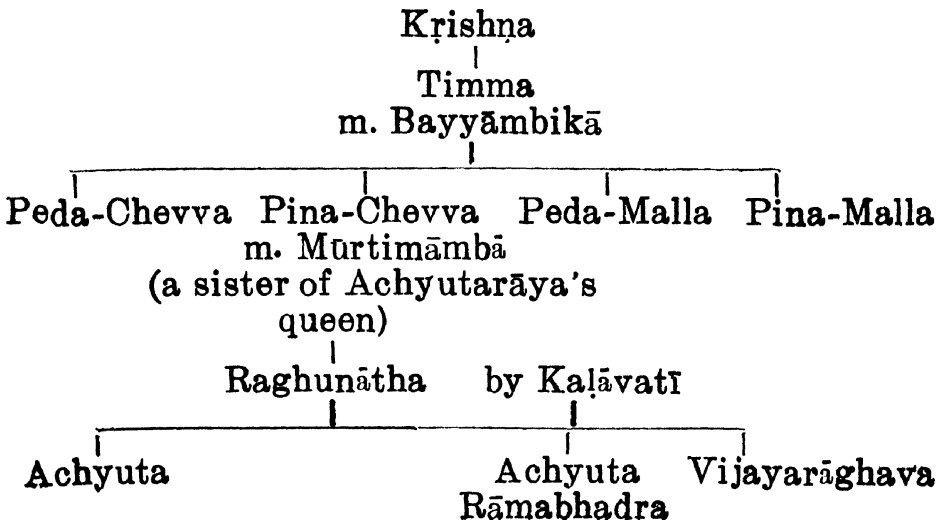
3

The real importance of the Raghunāthanāyakābhyudayam and Raghunāthābhyudayam, however,

lies not so much in their literary value as in their character as records of contemporary history. Choosing, as he did, the life of his father as the theme of his dvipada-kāvya and yakshagāna, Vijayarāghava had to describe historical events, and introduce historical personages as characters into his poem and play. They contain, therefore, a brief summary of the history of his family and the achievements of himself and his ancestors, besides much valuable information about the administration, social and economic conditions, the routine of daily life of the court, and many other things not known from other sources. As these are not without their interest and may be of some use to the historian, they may be noted here briefly for the benefit of those who cannot, owing to the unfamiliarity of the language, understand these works in the original.

i. *The genealogy of the Nāyak Kings* :—The genealogy of the Nāyak Kings of Tanjore has long been familiar to the students of South Indian history. It is mainly derived from the author's introduction to these two works in which it is stated that a chief called Kṛishṇa was born in the fourth caste ; his son Timma married a certain Bayyāmbikā ; and to them were born four sons, Peda-Chevva, Pina-Chevva, Peda-Malla and Pina-Malla. Of these, the second, Pina-Chevva, became famous in the world. He married Mūrtimāmbā, a sister of the wife of Achyutadēvarāya. A son called Achyuta was born to them ; and he married a lady of the name of Mūrtimāmbā. To them was born Raghunātha, the most illustrious of the Nāyak kings of Tanjore. He married Kaḷāvatī, the daughter of a certain Vemparāja ; and to Kaḷāvatī and Raghunātha,

Nāyaka was born **Vijayarāghava Nāyaka**, the author of the works under consideration. This account is not, however, complete; and it has to be supplemented with some additional information about **Raghunātha's** family mentioned incidentally here and there in the body of these works. We are told, for instance, that besides **Kaḷāvatī** he had other wives. Three other wives viz **Lakshmamma**, the daughter of the ruler of **Gingee**, **Venkaṭamma**, the daughter of a certain **Venkaṭēndra** and the daughter of **Viśvanāthuni Pēravibhu**, whose name is unfortunately lost, are said to have dined in his company. **Raghunātha** had at least two other sons besides **Vijayarāghava**. According to a passage in the **Raghunāthanāyakābhyudayam**, his three sons,—the eldest **Achyuta**, the second **Achyuta-Rāmabhadra**, and the last **Vijayarāghava**—accompanied him, when he passed through the streets of his capital in a procession. Though the last two are explicitly stated to have been the sons of **Kaḷāvatī**, the name of the mother of his eldest son is not mentioned. Probably he was not the son of **Kaḷāvatī**, but of one of his other queens mentioned above. The pedigree of the **Nāyak** kings up to the time of **Vijayarāghava** may be drawn up as follows:—

ii. *the history of the family*: The history of the family, as described in the Raghunāthābhyudayam and Raghunāthanāyakābhyudayam, begins practically with Pina-Chevva one of the four sons of Timma, who is otherwise unknown. It is sometimes said that the ancestors of Pina Chevva were related to the royal family of Vijayanagara and that they held high offices in the imperial army; but this is mere speculation unsupported by evidence. Pina Chevva came of an obscure Baliya family. Of his grandfather and father and of his three brothers, who are mentioned in these and other literary works of this period, nothing is known. The rise of Pina Chevva's fortune was due mainly to the circumstance of his marriage with Murtimāmbā, a sister of Tirumalāmbā, who is said to have been one of the queens of the emperor Achyuta-dēvarāya. The statement, however, of the spurious *Tanjāvūru Āndhrarājulacharitam* that Achyuta gave the Chōḷa country to his sister-in-law as *strīdhana* or dowry and appointed her husband as its sole viceroy is not borne out by evidence. Chevva's connection with Tanjore did not begin, as a matter of fact, before A.D. 1549, whereas Achyutadēvarāya died seven years earlier in A.D. 1542. Moreover, Rāmarāja China Timma and his younger brother Viṭṭhala were governing the Chōḷa and Pāṇḍya countries as the deputies of Sadāśiva up to A.D. 1549-50; and though Chevvappa held some sīmas in *amaram* under them in the South Arcot District, he did not gain a footing in Tanjore until after their departure to the north.

Chevva was essentially a man of peace. It is doubtful whether he had ever taken up arms against an enemy. He devoted himself to religion, and effected

improvements to the temples of Siva, his favourite deity, at Śrīśaila, Aruṇāchala, Vṛiddhāchala and other *śaiva-kshētras*. How long Chevva ruled at Tanjore it is not possible to ascertain definitely. His last inscription is dated in AD. 1576, and very probably he died soon after. On his death, he was succeeded by his son, Achyutappa Nāyaka, who had been assisting him in the government of the kingdom since AD. 1560. Achyuta like his father appears to have been a lover of peace; he is said to have built at Śrīrangam for the god Rangadhāma, a gilded *sajja* (upper house) and a *prākāra* (wall surrounding the temple); laid out pleasure gardens; and presented to the deity a beautiful crown. Nothing is said about his warlike activities excepting the vague assertion that he like Arjuna won victory over the petty chiefs who opposed him.

One important event, not referred to either in the Raghunāthābhyudayam or Raghunāthanāyaka-bhyudayam, deserves to be noticed here. According to the Sanskrit Raghunāthābhyudayam of Rāmabhad-rāmbā, soon after Raghunātha's appointment as his father's *yuvarājā*, Penugonḍa, the capital of the emperor Venkaṭapatidēvarāya, was invested by the Muhammadans; and the emperor summoned Achyutappa to come with all his troops to Penugonḍa to help him in its defence. In obedience to the imperial command, Achyutappa sent his forces to Penugonḍa under the command of Yuvarāja Raghunātha. On the latter's arrival at the imperial capital, most of the Muhammadans that were besieging it are said to have taken to their heels, and a few that dared to oppose him were easily vanquished and compelled to submit to him. He is also said to have defeated the Murasus at

the fort Ballālapura (Chik-Ballapur in the Kolar Dt.), and brought them back to obedience. Greatly pleased with Raghunātha for the help rendered by him, Venkaṭapatidēvarāya is said to have acknowledged his indebtedness in the open durbar and honoured him with presents of horses and jewelry. Moreover, he is said to have released at Raghunātha's request Kṛishṇappa Nāyaka of Gingee from prison and gave them both leave to return to their respective capitals. On hearing that his son was returning from Penugoṇḍa, Achyutappa went out to meet him at some distance outside the city and received him warmly. Sometime later Achyutappa raised his son to the throne, and entrusted to him the government of the kingdom. ¹

The siege of Penugoṇḍa is important from a chronological point of view; for, it enables us to fix with tolerable certainty the date of the accession of Raghunātha Nāyaka; but the precise date of the siege is unfortunately not known; and it has to be deduced from the data furnished by other sources. In the *Tārīkh-i-Muhammad Quly Qutb Shāhy*, it is stated that Sultān Muhammad Quly Qutb Shāh laid siege to Penugoṇḍa sometime after he removed his headquarters to his new capital Bhāgnagar in AD. 1589., though the duration of the interval that elapsed between the two events is not definitely specified. ²

An inscription in Siddhavaṭam (Cuddappa Dt.) set up in Śaka 1527 (AD. 1605) by Maṭṭi Ananta recounts a number of victories won by him. It is said that Ananta slew Koṇḍa and Venkaṭa of the Rāvela family in battle; won a victory at Jammulamaḍugu and

1. Sources of Vijayanagara History pp. 285—86.

2. Briggs' Ferishta III, App. 454.

offered protection to Nandela Kṛishṇama ; put to flight Koṇḍrāju Venkaṭarāju and took possession of Chen-nūr ; guarded the expeditionary force to Madura in the Drāviḍa country ; and put down the pride of the Yavana Pādshāh in a battle near Penugonḍa. It is obvious that all these events happened before AD. 1605, though not perhaps in the order in which they are enumerated here.¹ According to the Kaifiyat of Chittivēli, Maṭli Ananta defeated at first the Muhammadans near Penugonḍa ; then, he vanquished the Pātras and the Manne-Sāmantas of Udayagiri, who were encamped at Kalamakūru ; next, he overthrew the Rāvēḷḷa chiefs and their Muslim allies near Gurramkoṇḍa. While Maṭli Ananta was still ruling, it is said, Nandela Kṛishṇama, whom Venkaṭapatirāya kept in confinement in Chandragiri for rebellion, died in the prison. Most of these facts are also mentioned in the Kumudvatikalyāṇam of Kumāra Ananta, grandson of Maṭli Ananta, in the same order. It is said that Ananta inflicted a defeat on king Qutb Shāh in a battle near Penugonḍa and put him to flight ; slaughtered the cavalry forces of the valiant Aśvarao near Gaṇḍikōṭa ; vanquished Kampa-Nainappa of Udayagiri ; destroyed the famous warriors, Rāvēḷḷa Koṇḍa and Venkaṭa near Gurramkoṇḍa ; and having put Vīrappa of Madura to death, accomplished successfully the task entrusted to him by the Rāya.² As the evidence of these works is not quite in agreement with the Siddhavaṭam epigraph, it is not possible to fix definitely the chronological order of the events described in them. Nevertheless, a few facts which give a rough indication of the probable time of the siege of Penugonḍa may be noted here

1. Sources of Vijayanagara History 249—50.

2. Further Sources of Vijayanagara History, Nos. 216 (b) and (c)

with advantage. The Siddhavaṭam inscription, it may be remembered, refers to an expedition against Madura in the Drāviḍa country, under the guardianship of Maṭli Ananta; and the Kumudvatikalyāṇam also speaks of an attack on Madura, when Ananta put to death Vīrappa of Madura and performed the commission entrusted to him by the Rāya. Obviously they allude to one and the same event, which happened sometime before AD. 1605., when Vīrappa, the Nāyak king of Madura, was killed. Now, during the time of Venkaṭapatidēvarāya, there ruled two Nāyak kings of the name of Vīrappa at Madura, viz. Vīrappa Nāyaka, son of Kṛishṇappa Nāyaka I (AD. 1572-1595) and Muttu Vīrappa Nāyaka I (AD. 1609-1623). As the latter came to the throne four years after the date of the Siddhavaṭam inscription, and survived Venkaṭapatidēvaraya ruling for nine years after his death, if a Madura Vīrappa was actually killed by Maṭli Ananta, as stated above, he must have been Vīrappa, son of Kṛishṇappa I; and the expedition in which he was killed must have taken place in AD. 1595, the last year of his reign. According to the order of events enumerated in the Siddhavaṭam inscription, the siege of Penugoṇḍa must have taken place after the expedition, and according to the Kumudvatikalyāṇam earlier. Which of these two records mentions the events in their correct chronological sequence, it is not easy to determine. There is reason to doubt the correctness of the order of events described in the Siddhavaṭam inscription; for the battle Jambula-maḍugu, which according to the unanimous testimony of the kafiyaṭs, took place in Śaka 1520 (AD. 1598-99)¹ is placed before the expedition to Madura which, as

1. Ibid, Nos. 211, 212, 250.

stated above, must have been sent in AD. 1595. Could the siege of Penugonḍa have taken place before the Madura expedition as stated in the Kumudvatīkal-yāṇam? Possibly; for, Sayyid Mohiuddin Qadri Zor, who has gathered information from original sources not accessible to others, states in his '*Sultān Mohamad Quly Qutb Shāh*' that the sieges of Penugonḍa and Gaṇḍikōṭa took place in A. H. 1003 (AD. 1594-5).¹ Therefore, the order of events in the Kumudvatīkalyāṇam may be accepted as genuine; and since Raghunātha participated in Venkaṭapatirāya's invasion of Murasu-naḍu, he might have remained in the north a little longer and returned to Tanjore about the end of AD. 1595.

How long Achyutappa continued to rule after the return of his son from Penugonḍa, it is not easy to determine. Rāmabhadraṁbā states in her Raghunāthābhyudayam that, on Raghunātha's return from Penugonḍa, he was crowned; and this happened before his attack on Śōḷaga, and the restoration of the king of Nēpāla to his throne. Achyutappa appears to have abdicated the kingdom in favour of his son, and lived in retirement during the last years of his life. However that may be, there is no doubt that Raghunātha was ruling the kingdom from at least AD. 1600; for he is referred to in the inscriptions as king from that time onwards; and as no record of Achyutappa is found subsequent to this date, it is reasonable to suppose that his reign ended and that of his son began either in that year or a little before. This is corroborated by the evidence of contemporary foreign writers. According to Anquil du Perron

1. Sultān Mohammed Quly Qutb Shāh pp. 232-4.

and Fr. Cutinho, Achyutappa Nāyaka died about AD. 1600 and his 370 wives burnt themselves on his funeral pyre.¹

Raghunātha was not the lawful heir to the throne. He had an elder brother whom he supplanted. Though Rāghunātha is made to appear in all the literary works produced at the Tanjore court as the only son of his father, the contemporary European travellers and Christian missionaries explicitly state that he had an elder brother. It is stated that by the order of Achyutappa, who was partial to Raghunātha, this unfortunate prince was at first imprisoned; and was subsequently murdered by Raghunātha after his accession to the throne.² This is indeed a damaging record which tarnishes the reputation of Raghunātha who is represented in all the contemporary works as a second Rāma irreproachable conduct. In the absence of confirmatory evidence, it is not possible to arrive at any definite conclusion; and for the present, it is advisable withhold final judgment.

Of the events of the reign of Raghunātha only two are singled out here by Vijayarāghava as worthy of mention. He is said to have defeated the king of Tuṇḍīra and put him to flight. The king of Tuṇḍīra referred to by Vijayarāghava was, no doubt, Kṛishṇappa, the Nāyak of Gingee. Though the circumstances in which Raghunātha won the victory over him are not described, it must have been gained in all probability in connection with his war with Śōḷaga, one of the most powerful nobles in the service of the Nāyak of Gingee. More important than this was Raghunātha's war with Jaggarāja and his ally the king of the

1. Heras, *Āravīdu Dynasty*, pp. 399-400.

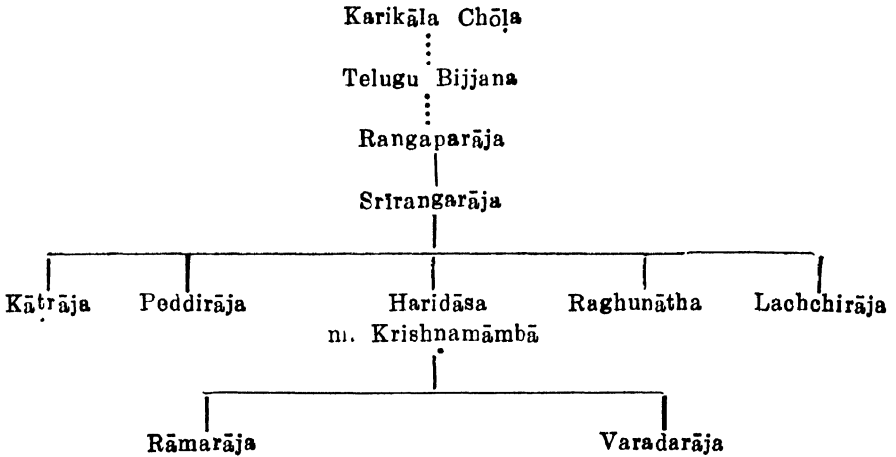
2. *Ibid*, pp. 401-2.

Pāṇḍya country, i e., the Nāyak of Madura, in which he is said to have taken the latter's daughters as prisoners of war, and placed, as a result of the victory, Rāmadēvarāya on the throne of Ghanagiri i.e., Penugonḍa. A more detailed account of this war is found in the letter, which Gunṭūri Ayyaparasa Nārappa of the Northern country, Raghunātha's representative in the court of the Pāchchāvu (Pādshāh) is said to have addressed to his master. Raghunātha, according to this letter, set out from his camp at Palamānēri on the morning of śu. 5 of the month of Ashāḍha of the year Nala (8th June, A. D. 1616) after his morning meal accompanied by Rāmadēvarāya and thirty-two other chiefs mentioned by name. On arriving at the Western Camp a fierce engagement took place in which Gobbūru Jaggarāja was killed, and his allies Mākarāja, Daḷavāy Chenchu Rāviḷḷa Mādanna, the ruler of Tuṇḍīra, and Vīrappa Nēḍu of Madura took to their heels. Raghunātha took hold of the goddess of victory by the hand and caused the trumpet of beneficence (*dharma-dāra*) to be blown to proclaim that the battle was at an end. He also accepted the daughter of the Pāṇḍya ruler whom her father presented to him as an offering of peace, and returned to his capital accompanied by his queen Kaḷāvati.

This letter is important. In the first place, it gives the precise date on which the battle of Tōpur,—though it is not so named here—, was fought. Secondly, it mentions the names of a number of chiefs, not known from other sources, who supported the cause of Rāmadēvarāya. Most of them were the nobles of the Vijayanagara court; and they followed, as stated in

the letter, Rāmadēva, because they were attached to the emperor's family for generations.¹ It is curious that the name of Velugōṭi Yāchama, who was responsible more than any one else for the destruction of Jaggarāja and the enthronement of Rāmadēvarāja, does not find a place in this letter, though we learn from other sources that he played an important part

1. Though these nobles were men of no historical importance, one of them Kaṭṭā Rangaparāja deserves notice, as he was the paternal grandfather (or great grandfather) of the poet Kaṭṭā Varadarāja, the author of the *Parama bhāgavata Charitra*, *Śrīrangamāhātmya* and *Dvipada-Rāmāyaṇa*. In the introduction of Varadarāja's *Śrīrangamāhātmyam*, it is said that in the family of Karikāla Chōḷa, Telugu Bijjana was born; one of his descendants was Ranga; his son was Śrīranga; and the latter had five sons viz., Kāṭṭarāja, Peddirāja, Haridāsa, Raghunātha, and Lachchirāja. Of these five sons, Haridāsa, the middle one, became famous; and he married, according to the genealogy given in Varadarāja's *Rāmāyaṇam*, Kṛishṇamāmbā, a daughter of Pōchirāja-Singarirāja, and a sister of Obamāmbā, the queen of Śrīrangarāja II (AD. 1614). To Haridāsa and Kṛishṇamāmbā were born two sons viz., Rāmarāja and Varadarāja. The latter became a great poet. The following is the pedigree of Varadarāja as described in these poems:—

Now, who was the Kaṭṭā Rangaparāju mentioned in the Raghunāthābhyudayam? Was he the great grandfather or the grandfather of Varadarāja? As Haridāsa, the father of Varadarāja, is said to have married a sister of Śrīrangarāja II's wife, it is likely that Kaṭṭā Rangaparāja who participated in the Tōpūr battle was Varadarāja's grandfather rather than his great grandfather.

in the battle of Tōpur. Vijayarāghava appears to have deliberately omitted the name of Yāchama in order to present his father as the sole hero of the battle and attribute to him the entire credit of winning the victory and placing Rāmadēvarāya on his ancestral throne.

Raghunātha Nāyaka ruled until AD. 1630. The latest known record of his reign is dated in Ś.1553, Prajōtpatti, corresponding to AD. 1631-32.¹ This record is, however, dubiously dated and its evidence cannot therefore be accepted as conclusive. An entry in the Day Book of the Dutch factory at Pulicat against 24th Jan. AD. 1631 refers to the death of the Nāyak of Tanjore after a reign of three years. He had put out the eyes of his elder brother from fear of his claiming the throne; and the latter owing to disappointment took poison. A younger brother of 15 or 16 now succeeded.² The passage, short as it is, bristles with difficulties. The only Nāyak of Tanjore that

-
1. 290 of 1927. The record is dated actually in Ś. 1551 Prajōtpatti; but as the Śaka and cyclic years do not agree, the date has been corrected by the Govt Epigraphist to Ś. 1553 Prajōtpatti, on the assumption that the cyclic year is correct and the Śaka year wrong. (ARE 1927. Part I. P. 49). If, on the contrary, Śaka year happens to be correct, the cyclic year wrong, then the record has to be assigned to Śaka 1551 Śukla (AD. 1629-30) This is probably the correct date of the inscription. Another record 257 of 1927 dated only in the cyclic year Bhava (A.D. 1634) is also attributed by the Government Epigraphist to Raghunātha on the assumption that Dikshitasvāmi and Nāyakarayyan mentioned in it are identical with Gōvinda Dikshita and Raghunātha Nāyaka respectively (ARE 1927. II, Para 95). This is extremely doubtful, as there is no evidence to show that Raghunātha's rule lasted until AD. 1634. The Dikshitasvāmi mentioned in the inscription may very well have been Yajnarāyaṇa Dikshita and the Nāyakarayyan Vijayarāghava Nāyaka.
 2. N. Macleod; *De Oost-Indische Compagnie als Zeemogandheid in Azie* p. 492.

could have died at this time was Raghunātha who is seen to have been ruling in Śaka 1551 (AD. 1629-30). In that case, the period of three years which is said to have been the duration of his reign must be a mistake for thirty years. The prince who was blinded and who subsequently put an end to his life by taking poison must have been the brother, whom, according Anquetil du Perron and Father Cutinho, Raghunātha murdered. Who the younger brother of 15 or 16 that succeeded Raghunātha, it is not easy to discover. 'Younger brother' is probably a mistake for 'younger son'. However that may be, it may be accepted that the Nāyak of Tanjore who died in the beginning of AD. 1631 was none other than Raghunātha himself.

After the death of Raghunātha, the succession to the throne was disputed ; his three sons Achyuta, Rāmabhadra and Vijayarāghava fought with one another for nearly three years. The details of the civil war are not recorded ; but the last prevailed ultimately against his rivals. Vijayarāghava who managed to seize his brothers, blinded them both and having imprisoned them in the fort of Vallam crowned himself king on Ś. 1555 Śrīmukha, Śrāvaṇa śu. 12, Tuesday (Tuesday 6th August AD. 1633).¹

The achievements of Vijayarāghava are described at some length in the introduction to his Ragunātha-nāyakābhyudayam. It is said that, while he was still young, he won a victory over the 'Lord of the West' *i. e.*, the Nāyak of Madura. This event appears to have taken place during the reign of his father. Vijayarāghava is also said to have performed all the sixteen

great *dānas* (gifts) on a single day in the year of his coronation. This is corroborated by the evidence of the poet Kāḷaya, according to whom they were made by Vijayarāghava on the day of his coronation.¹⁸ Next, he is said to have put to flight the great Savaram Venkaṭapati and captured Pandanallūr within a *ghaṭika*. The Savaram Venkaṭapati, whom Vijayarāghava defeated, was one of the half-brothers of Savaram China Nārāyaṇarāju, the author of the Telugu *Kuvalayāśva Charitram*.¹ The circumstances in which Vijayarāghava had to fight with Savaram Venkaṭapati are not known. It is interesting to note that Pandanallūr together with Tirukāṭṭupalli belonged to one of Vijayarāghava's elder brothers to whom his father had made them over.² Savaram Venkaṭapati probably supported this prince during the civil war and the battle of Pandanallūr in which he was defeated was fought in that connection. Vijayarāghava claims to have defeated the rulers of the Pāṇḍya and Tuṇḍīra countries, who rebelled against Śrī Rangarāya III and compelled them to wait at the gate of the imperial palace. He seems to have assumed also on this occasion the title of *Jīrṇakarnāṭaka-sām-rājya-samsthāpanāchārya*, or the re-establisher of the decaying empire of Karṇāṭaka. This happened in AD. 1643. Though Vijayarāghava takes considerable credit for the part played by him in this affair, his conduct was highly reprehensible. He conspired with the Nāyaks of Madura and Gingee against Śrī Ranga at first and then betrayed his fellow conspirators to the latter. "The Nāyak of Madura enlisted in his

1. Ibid.

2. Vṛiddhagiriśan: Nāyaks Tanjore. p. 127.

defection" says a Jesuit missionary, "those of Tanjore and Gingee, by concluding with them a league against their common sovereign. The latter, informed of everything through the Nāyak of Tanjore, who had the meanness to betray his allies, marched at the head of his army and advanced on the territory of Gingee."¹ The Nāyaks of Madura and Gingee were perhaps defeated as stated in the Raghunāthanāyakābhyudayam and entered into some sort of an agreement with Śrīranga III, though they had no desire to honour it.

Vijayarāghava was, like his father and grandfather, a staunch Vaishṇava ; he was specially devoted to god Rājagōpāla of Mannārguḍi and assumed the name of Mannārudāsa as a mark of his devotion to that god. His gifts to the temples of Ranganātha at Śrīrangam and of Rājagōpāla at Mannārguḍi are enumerated here as well as in his inscriptions. It is said that he presented to god Ranganātha a coat of gems (*ratnāṅgi*), a tiara and several ornaments set with precious stones ; he built the *prākāra*, *gōpura*, *prāsādas* (mansions) and an audience hall called the Vaikunṭha Sabha in the temple, planted a flower garden and excavated a tank. He made provision for carrying on all services in the temple of Rājagōpāla, granted several agrahāras such as Raghunāthapura to Brahmans, and maintained free feeding houses (*sattras*) where they were sumptuously fed

iii. *Administradion*, The Raghunāthanāyakābhyudayam and Raghunāthābhyudayam throwsome light on the administration of the Nāyak kingdom. While

1. *Nayaks of Madura* p. 264.

describing the royal palace, Vijayarāghava mentions a large hall, where all the *samprati karanams* of the state assembled together and kept accounts. According to the *Rāyavāchakam*, there were nine sampratīs in Vijayanagara.¹ Now a samprati is said to be 'the head karanam (accountant) who supervises the accounts.'²⁰ As the karanikas of the *Kandāchāra*, of the cavalry, of the *Nallapraja* &c are referred to in the *Rāyavāchakam*,³ it is reasonable to suppose that each section in the army had its own karanikas, and that the head karanika of the *Kandāchāra* (army) was one of the nine sampratīs mentioned above. The Nāyak kings, who adopted the administrative machinery of the Vijayanagara empire, had perhaps also nine sampratīs under them; and the hall of samprati-karanams, referred to in the *Raghunāthanāyakābhyudayam*, must have been the office, where all these worked together. A passage in the *Raghunāthābhyudayam* in which Atthavaṇa Rangayya,⁴ who was the head karanam of the Revenue Department, is mentioned lends colour to this view.⁵ He renders accounts of the entire revenue of the state, showing thereby that he was in charge of the whole department. Other

1. *Rāyavāchakam* p. 5.

2. *Śabdaratnākaram*, S.V. Samprati.

3. *Rāyavāchakam* pp. 41, 42.

4. Atthavaṇa Rangayya, like all the other characters of the *yakshagānam* is a historical person. He is mentioned in an epigraph in the Vishnu, temple at the Nāchchiyārkoil (256 of 1927) dated Ś. 1540 (AD. 1618).—ARE. 1926-27, Part II, Para 95.

5. Another interpretation of the term samprati is that he was the head karanam of a *sthala* or *sima*. A number of villages constituted a *sthala*. The karanams of all the villages of the *sthala* were subjected to the authority of the karanam of the *sthala*, and the karanams of all the *sthalas* in a *sima* were under the control of the karanam in charge of the *sima* and so on.

departments such as *hasham* (army) were probably under the charge of a separate samprati, and the hall in which all these met daily and worked was the Chief Secretariat of the Government.

The passage which embodies the statement of accounts by Aṭṭhavaṇa Rangayya is of immense importance, as it gives us valuable information about the revenues of the Tanjore Nāyaka kingdom and the manner of its collection :—

“The rendering of the accounts by Aṭṭhavaṇa Rangayya :—After subtracting 235,000 *māḍas* from 300,000 from the *Dharmāsanam* (judicial and charitable institutions) the balance still due from Chidambaranātha Mudaliār is 65,000 *māḍas* [Pārva? arrears 15,000 absolute arrears 50,000]; from 250,000 *māḍas* due from the *maṇiyam* and *manōvarti* (the government of state villages and of those reserved for the maintenance of the royal household), after subtracting 150,000 paid in cash and 50,000 in grain, a balance of 50,000 (*māḍas*) is still due from Kubusam Lakshmayya; a sum of 20,000 *varāhas* is due from Vāchamāṭi after deducting 80,000 paid in cash from 100,000 due from *kara-toras* (ports and rivers); and a sum of 6000 *māḍas* is due from Kōṇēri Piḷḷa after subtracting 12000 *māḍas* from 18000, the income from *sunḱam* (the excise duties). The total amount of arrears is 141,000 *māḍas*.”

It is seen from this that the territory belonging to the state was divided, as in Vijayanagara, into two kinds, state land (*maṇiyam*) and the land for the maintenance of the palace (*manōvarti*); the total revenue

ప్రీతి క

గ్రంథముమాతృకలు :

ఈ సంపుటమునందలి రఘునాథనాయకాభ్యుదయ, రఘునాథాభ్యుదయములను రెండు గ్రంథములకును మాతృక లొక్కతంజావూరు సరస్వతీమహాలులోని వుస్తకభాండాగారమున మాత్రమే యున్నవి. వానికి భాండాగారాధిపతులు వ్రాయించి పంపిన పుత్రికల ననుసరించి యివి ముద్రితములైనవి. మొదట రఘునాథనాయకాభ్యుదయమునకు వ్రాయించి పంపిన ప్రతి బాగున్నది కాదని వ్రాయఁగా గ్రంథాలయాధిపతులు దయతో మఱలఁ జక్కని రెండవప్రతిని వ్రాయించి పంపినందుకు వారికి మాకృతజ్ఞతాభివందనములు. ఈగ్రంథములకు మాకందిన పుత్రికల ననుసరించిన పాఠనిర్ణయము చేయఁబడినది. సరియైన పాఠము గుర్తింపఁగూడరనిస్థలము లింకను బెక్కులు కలవు. అటువంటి చోటుల నిచ్చవచ్చినట్లు సవరించుటకు మాఱుగాఁ బాఠము నున్నది యున్నయట్లే వేసి దాని ప్రక్కఁ గుండలీకరణమునఁ బ్రశ్నార్థకపుగుర్తు చూపఁబడినది.

కృత్రిక గ్రంథ తంజాపురాండ్ర నాయకరాజు :

పూర్వోక్తములైన రెండు గ్రంథములకును గర్త యొక్కడే, విజయరాఘవనృపాలుఁడు. తెలుఁగునాయకరాజగుటచేత నతనికి విజయరాఘవనాయకయ్యవారని వ్యవహార నామము. పూర్వము మనదేశమును బరిపాలించిన సామంత మండలేశ్వరులు, మహారాజులు మొదలైనవారు కేవలము రాజ్య తంత్రమునందే కాక విద్యావిషయమునను పట్టభద్రులే. సంస్కృతమున ననేకశాస్త్రములందుఁ బండిత్యమును గడించి యాండ్ర

మునఁ జక్కని వైదుష్యమును సంపాదించుట ప్రాచీనాంధ్ర రాజన్యల కందఱకు ననూచానముగ వచ్చుచుండిన యాచారము. వా రానాఁడు పేరు గాంచిన యఖిలవిద్యలయందును, శాస్త్రము లందును దగిన ప్రజ్ఞాపాండిత్యములు గడించిన కారణముననే తమ యాస్థానములకు వచ్చునట్టి తమ్ముశ్రయించినట్టి కవుల, పండితుల ప్రజ్ఞావిభవమును, శాస్త్రవైదుష్యమును గ్రహించి మెచ్చుకొని వారికిఁ దగినరీతిని గౌరవసమ్మానములను జేయుచు వచ్చిరి. ప్రాచీనాంధ్రరాజసామాన్యమైన ఈ యాచారము నాఁ టిది నేటిది కాదు ; అతి ప్రాచీనమైనది. ఆంధ్రదేశమును మహా విభవముతోఁ బరిపాలించిన మౌర్యవంశజులు కాకతికులశేఖరుల కాలమునుంచి వచ్చుచుండిన సంప్రదాయ మిది. కాకతి రాజ న్యుల యనంతరమున నాంధ్రదేశమును బరిపాలించిన రాజవంశ ములలోని భూనాథు లెందఱో సంస్కృతాంధ్రముల నిష్ణాతులు; వారిలోఁ గొందఱు సంస్కృతమున శాస్త్రములను గావ్యములను రచియించినవారు. ఎల్లభాషలకును దల్లియగుటవలననో గీర్వాణ వాణియగుటవలననో ఆంధ్రరాజలోకమునకు సంస్కృతముమీఁద నభిమానము మెండు. సదస్యలోకమున సంస్కృతభాషావిశార దుఁడు కానివానికి గౌరవమర్యాదలు పూజ్యము కాదు కాని తక్కువ.

విజయనగరాధీశ్వరులు కావ్యరచనయందును, సమర పూహరచనయందును సమానకౌశలముగలవారు. వారిలోఁ గొందఱు రచియించిన గ్రంథములు నేటికిని గలవు. విజయనగర సామ్రాజ్యాధినేతల గౌరవమర్యాదలును, రాజవృత్త సంప్రదాయములును దత్సామంతమండలేశ్వరవర్గమున కనుకరణయోగ్య ములైనవి. వారు సంస్కృతాంధ్రముల నాదరించుటం జేసి

సామంతమండలేశ్వరాస్థానములు సయిత ముభయభాషలకును విహారభూములై నవి. విజయనగరాధీశ్వరుడు శ్రీకృష్ణదేవరాయ మహారాయలు తెలుఁగున ఆముక్తమూల్యుడను రచించి తెనుఁగు కవితను పట్టోద్ధతిఁ గావించుటతో విజయనగరసామంత మండలేశ్వరులు సయితము ఆంధ్రకావ్యరచనాకుశలులై యశస్సు నార్జించుకొనిరి. సంస్కృతాంధ్రములను సరిసమానముగ నాడ రించి యాయుభయభాషలయందును గవిశేఖరులును రసజ్ఞులునై వినుతి కెక్కిన విజయనగర సామంతరాజన్యులలోఁ దంజాపు రాంధ్రనాయకచంద్రులు ప్రథమగణ్యులు. దక్షిణమునఁ దమిళ దేశమునఁ దంజాపుర నాయకరాజ్యము విజయనగర రాజగౌరవ మర్యాదలను, సంగీత సాహిత్య కలాసంప్రదాయములను, రాజ వృత్త సభావ్యవహారములను వరవడిగాఁ బెట్టుకొని యనుకరించి మఱల నాకలాసంప్రదాయముల నచట వెలయింపఁజేసినది. తంజాపురము మఱల రెండవ విజయనగరమయినది. తంజాపు రాంధ్రనాయకరాజన్యు లందఱు నుభయభాషావిశారదులే, సంగీత సాహిత్యకలాధురీణులే, రసజ్ఞులే. తంజాపురి కవులు గాయకులు పండితులు విద్యావంతులు మొదలై నవారి కాశ్రయమిచ్చి కామి తార్థముల నీడేర్చిన కల్పకము. తంజాపురాంధ్రనాయక రాజ్యము విజయనగరసామ్రాజ్యదీపపుఁ గడపటి మొలుపు. తంజాపురాంధ్ర నాయకరాజ్యస్థాపనముతో దక్షిణ దేశము ఆంధ్రాధినివేశమై యాంధ్రసంగీతసాహిత్యకలాసుసంపన్నమైనది. తంజాపుర రాజ్యమును బరిపాలించిన ఆంధ్రనాయకరాజచంద్రులు నలుపురే పినచెవ్వ, అచ్యుత, రఘునాథ, విజయరాఘవ నాయకులు. వీరు క్రీ. శ పదునాఱవ పదునేడవ శతాబ్దులలో వర్ధిల్లినవారు. వీరి రాజ్యపరిపాలనకాల సంపూర్ణ పరిమితి రమారమి నూఱు నూట

పాతిక సంవత్సరములు. ఈ తంజావూరాంధ్రరాజన్యలలోఁ గడపటివాఁడయిన విజయరాఘవ భూపాలుఁడు పైనుడివినయట్లు ఈ సంపుటములోని కృతిద్వయమునకుఁ గర్త.

కృతికర్త వంశావళి :

కృతికర్తయైన విజయరాఘవ నృపాలుని వంశావతార క్రమము రఘునాథనాయకాభ్యుదయమున నవిస్తరముగ వర్ణితమైనది. నాలవజాతిలోఁ బుట్టి చాల నధికులైనట్టి రాజులలోఁ గృష్ణభూపరుఁ డొకఁడు. ఇతఁడే తంజావూరి ఆంధ్రనాయక రాజవంశమునకు మూలపురుషుఁడు. ఇతని కుమారుఁడు తిమ్మభూపాలుఁడు. ఇతని భార్య బయ్యాంబిక. ఈదంపతు లుభయులకుఁ బెదచెవ్వ, పినచెవ్వ, పెదమల్ల, పినమల్ల నృపతులని నలువు రాత్మసంధవులు కలిగిరి. వీరిలోని పినచెవ్వ భూపాలుఁడే తంజావూరి రాజ్యమును బరిపాలించిన ప్రథమనాయక భూపతి.¹ ఇతఁడు చాల ధర్మనిరతుఁడు; శ్రీ శైలాదుణాచల వృద్ధాచలదులలో శంక రార్చణముగా 'శాశ్వతానేకకైంకర్యములు చేసి' కీర్తిఁగాంచెను.

1. కాని చెవ్వప్పదని చెప్పఁబడు శాలివాహన శకము 1502 నాఁటి సంజన్మ గూడు తామ్రశాసనమునఁ దెలుపఁబడిన తంజావూరి నాయక రాజుల వంశము క్రమము పైని చెప్పినదాని కిండుక భిన్నముగా నున్నది. ఈ వంశావతార క్రమము ననుసరించి ఈ వంశమునకు మూలపురుషుఁడు కృష్ణభూపరుఁడు కాఁడు; దేవరాజు. ఇతని భార్య మంగాంబిక. దేవరాజు కృష్ణరాజు ప్రధాని. కృష్ణరాజు విజయంగరా ధీశ్వరుడైన కృష్ణదేవరాయ మహారాయలే కాని యన్యుఁడు కాఁడు. ఇతఁడు ఉదయగిరి దుర్గమును సాధించి ప్రతాపరుద్రగజపతి తోడియుద్ధమున విజయము సంపాదించి యిచ్చి కృష్ణరాజు నాదరాభిమానములకుఁ బాత్రుడై, యా మహారాజు వలననుండి శ్వేతచ్ఛత్రమును ఇతరరాజులంధములను బడసెను. దేవరాజు మంగాంబిక లకు కృష్ణరాజు నల్లుఁడగు రామరాజుప్రధానియైన చిన్నరా జుదయించెను. చెవ్వప్ప

ఈతఁ డొనరించిన ధర్మకార్యములలోఁ గొన్నిటికి శాసనప్రమాణములు కలవు. వీనిలో నరుణాచలములోని గోపురనిర్మాణము శాలివాహనశకము 1494-వ ఆంగిరసకు సరియైన క్రీ. శ. 1572-73 నాఁటికిఁ బూర్తియయ్యెనని తిరువణ్ణామలైలోని యరుణాచలేశ్వరాలయము తూర్పుగోపురముమీఁదఁ జెక్కిన పినచెవ్వప్ప

చినచెవ్వప్ప యని చిన్నరాజునకు నిరువురు తనూభవులు. రామరాజనియోగమునఁ జిన్నరాజు సేతుపర్యంతముఁగల ద్రవిడదేశాధిపతులను జయించి తంజావూరిఁ దన నివాసముఁ గావించుకొ నెను. చిన్నరాజునకుఁ బదప నతని పదవి నలంకరించినవాఁడు చెవ్వప్ప. ఈతని జినచెవ్వప్ప తండ్రిగా భావించుకొనెను. చెవ్వప్ప విద్యాపోషకుఁడు ; పేదపేదాంగవిదులైన విప్రుల కగ్రహారములను, శ్రోత్రీయముల నొసంగెను. సకల శాస్త్రపారంగతుఁడును, వైష్ణవాధి సేతయునైన విజయాంద్రతిర్థులును, తాతాచారులును, శివాద్వైతైక్య చక్రవర్తి అప్పయ దీక్షితులును ద్రేతాగ్నులవలెఁ దమ తమ సమయతిత్వసిద్ధాంతములను స్థాపించునిమిత్తము చెవ్వప్ప కొలువుకూటమునఁ గలియుచుండువారు. చెవ్వప్ప శాలివాహనశకము 1502 కు సరియైన విక్రమసంవత్సరమునఁ గార్తిక పూర్ణిమనాఁటి చంద్రగ్రహణ నిమిత్తమునఁ కుంభకోణమునందుఁ గావేరీతీరమున శ్రీరామపూజనావసరమున సిరనాడులోని మాయూరదేశమునందలి కొవ్వూరు, గూళ్లూరు, పల్ల, రఘుపకల్లెయను నాలుగు గ్రామములను రఘునందన తీర్థల ప్రశిష్యుఁడును, సురేంద్రతీర్థుల శిష్యుఁడును, మాధ్వసిద్ధాంత భాష్యకారుఁడునైన విజయాంద్రతిర్థులకు మధ్వమతములోని శ్రీరామచంద్రుని ధూపదీపనైవేద్యములనిమిత్త మొసంగెను. శాసనము కడపట శ్రీరాజగోపాల యని చెవ్వప్పనాయని వ్రా లున్నది. శాసనమును జెక్కినవాఁడు కుంభలింగకుమారుఁడైన కుంభకోణము సభాపతి (Mys. Ar. Rep., 1917 pp. 55-57).

ఈ శాసనము గాక ఈ నాయకరాజులవి శాలివాహనశకము 1536 నాఁటి మఱిరెండు తామ్రశాసనములు కలవు. చెవ్వప్పవఱకుఁ బూర్వోక్తశాసనములోను వీనిలోను పంశావతారక్రమ మొక్కరీతి నున్నది. అటుపదప నీశాసనములు చెవ్వప్ప రాజ్యమును జినచెవ్వప్ప కొప్పగించి తాను కుంభకోణముని నివసించుచుఁ బౌరమార్థికచింతతోఁ గాలముఁ గడపెనని చెప్పుచున్నవి. చినచెవ్వప్ప దక్షిణద్వారక

కాలమునాటి శాసనమువలనఁ దెలియుచున్నది. శివనేశ, లోక
నాథులను సోదరతపన్వయి లిరువురి కోరిక ననుసరించి తిమ్మయ పిన
చెవ్వభూవరుఁ డీమహాక్షేత్రమునఁ గట్టించిన గోపురము పదు
నొకం డంతదువులది. ఈ గోపురనిర్మాణము నభినందించుచు
సంస్కృతభాషలో శక్తిమంగలము శ్రీనివాసదీక్షితులును, దమిళ

యైన మన్నారగుడిని నివాసముగఁ జేసికొని యచ్చటి కృష్ణదేవునిభక్తుఁ డయ్యెను.
చినచెవ్వప్ప శాలివాహనశకము 1536 కు సరియైన ఆనందసంవత్సరమున శ్రీరామ
నవమీదినమున శ్రీరామాభిషేక కాలమునందు రామవ్యాససమక్షమున విజయ్యాంధ్ర
తీర్థులకు గ్రామదానముఁ జేసెను. చినచెవ్వప్ప రెండవశాసనము నించుమించుగ
నిట్టిదే.

పూర్వోక్తశాసనములలోఁ జెప్పిన వంశానుక్రమము తంజావూరిరాజ్యమునఁ
బుట్టిన సంస్కృతాంధ్రగ్రంథములలోను, తంజావూరి నాయకరాజుల ఇతర శిలా
తామ్రశాసనములలోను వర్ణితమైనదానికి భిన్నమైనది. నాయకరాజులకు సమ
కాలికులైన కవులును బండితులును జెప్పినదానికిని, నాయకరాజులు తమ దానశాస
నములలోఁ జెప్పకొనినదానికిని అది భిన్నముగ నుండుటవలనను, ముందుఁ జూపఁ
బడురీతిని శాసనకాలసంవత్సరములు దాతలైన నాయకరాజుల పరిపాలనకాల
మునఁ బడక తేడాగ నుండుటవలనను పూర్వోక్తశాసనములం దభివర్ణితమైన తంజా
పురాంధ్రనాయకరాజవంశానుక్రమము సరియైనదని విశ్వసించుటకు వీలులేదు.
అందువలన నీశాసనములను గూటస్పష్టియని పరిగణించి కొట్టివేయవచ్చును.

రంగాజమ్మ రచించిన యుషాపరిణయకావ్యమునఁ గృష్ణభూపాలుని
పుత్రుఁడు తిమ్మనాయకుఁ డనియు, నతనికిని గోపమాంబకును దిమ్మభూవరుఁ డుద
యించె ననియు, నీతని మమారుఁడు పినచెవ్వభూపతి యనియుఁ గలదు. ఈవంశాను
క్రమమునే రంగాజమ్మ తన మన్నారదాసవిలాసకావ్యమున నిచ్చినది. దీని నను
సరించి పినచెవ్వభూపతి మన ద్విపదకావ్యమున నుడివినరీతిని గృష్ణరాజునకుఁ
బొత్తుఁడు కాక ప్రపొత్తుఁ డగుచున్నాఁడు. విజయరాఘవశ్మృతికి
సమకాలమున విరచితమైన కావ్యముననే ఇట్టి విభేద మెందులకుఁ గలిగినో
తెలియరాదు.

భాషలో నెల్లప్పునయినారు, కాళింగరాయర్ ఉణ్ణమలై నయినారు ఎల్లప్పురును, కల్మడత్తు ముదలియారును బద్యములను రచించిరి¹.

పినచెవ్వ భూనాథుడు విజయనగరాధీశ్వరుడును, దుళువవంశజుడుగ శ్రీకృష్ణదేవరాయ మహారాయల సోదరుడునైన అచ్యుతదేవరాయ మహారాయల రాజులలో నొకతెకు సోదరియైన మూర్తిమాంబను బరిణయమాడెను. ఈ విషయమీ రఘునాథనాయకాభ్యుదయము ననుసరించియే కాక రఘునాథనాయకచరితము నభివర్ణించుచు సంస్కృతమున రామభద్రాంబ విరచించిన రఘునాథాభ్యుదయమువలనను, రఘునాథనాయని కంకితమీయఁబడిన చేమకూర వేంకటకవికృత విజయవిలాసము వలనను, ఇంక నితరగ్రంథముల ననుసరించియుఁ దెలియవచ్చుచున్నది. మూర్తిమాంబ సోదరియగు అచ్యుతదేవరాయ మహారాయల రాజమహిషి తిరుమలాంబ. ఈమెవేరు విజయవిలాస ప్రబంధమునను. అచ్యుతదేవరాయ మహారాయల శ్రీరంగము శాసనమునను,² 'తంజావూరి యాంధ్రరాజుల చరిత్ర' యను స్థానిక వృత్తాంతమునను కలదు. ఈమెకు ఓదువ తిరుమలాంబ యనియుఁ బేరు.

పినచెవ్వధరాధీశునికిని మూర్తిమాంబకును జనియించిన వాడు అచ్యుతభూజాని. తండ్రివలెనే యితఁడును అనేక ధర్మకార్యము లాచరించిన ధర్మతత్పరమతి. ఇతని ధర్మకార్యములలో నీకావ్యమున నతఁడు శ్రీరంగక్షేత్రమున రంగధామునకుఁ

1. Ep. coll., Nos 419 and 424 of 1928-29

2. Ep. Ind., Vol. XX,

గావించిన 'బంగారు సజ్జలు, ప్రాకారములు, కిరీటరాజము, శృంగారవనములు' మొదలైనవి వర్ణితమయినవి. ఇతఁడు మూర్తిమాంబను¹ బరిణయమై యామెయందు రఘునాథనాయకుని² గ నెను. రఘునాథనాయకుఁడు తంజాపురాంధ్రనాయక రాజన్య లండఱలో శిరోభూషణము; ఈతఁ డమితశౌర్యసాహసోపేతుఁడు. తుండీరవీరుని దురములోఁ దఱుముట, జగ్గభూవిభుని ఖండించుట, పాండ్యభూనాథుని జయించి యాతని బాలికమణు

1. అచ్యుతప్పనాయకుని కెనుబదిమంది భార్య లుండినట్లును, వా రందఱు నతనితో సహగమనముచేయుట కతని చివరి దినములలో నతనితోఁగూడ శ్రీరంగ మున కరిగినట్లును పిమెంటా, డ్యు జాక్రిక్లను పోర్చుగీసువారు వ్రాసియున్నారు. (The Aravidu dynasty of Vijayanagar, p. 400).
 క్రీ. శ. 1600 లలోఁ జంద్రగిరిలో నుండిన కాటిస్టోపాదిరి " ఇటీవలనే అచ్యుతప్పనాయకుఁడు చనిపోయెను. బ్రతికియున్న 370 మంది భార్యలతో నాతని శవమును చందనకావ్యములమీఁద నుంచి దహనముచేసి " రని వ్రాసెను (Ibid, p. 400).

2. సాహిత్యరత్నాకరకర్తయైన యజ్ఞనారాయణ దీక్షితులవారును, రఘునాథాభ్యుదయమును రచించిన రామభద్రాంబయు అచ్యుతప్పనాయకునికి రఘునాథనాయకుఁ డొక్కఁడే కుమారుడని చెప్పుదురు కాని ఆంక్వెటిల్ డ్యు పెర్రాక్ అను పోర్చుగల్ దేశీయుఁడు అచ్యుతప్ప నును పేరుగల యగ్రతనూజుఁ డింకొకఁ డుండె ననియు, నతనినిఁ దండ్రి చెఱయం దుంచెననియుఁ జెప్పుచున్నాఁడు. ఈవిషయమును పిమెంటాపాదిరికి కాటిస్టోపాదిరి 1600లలో జూలై 17న వ్రాసిన యుత్తరములో ధ్రువపఱుచుచున్నాఁడు; కాని యతనిని చెఱయం దుంచుటకుఁ గారణము మాత్రము వ్రాయలేదు. సింహాసన మెక్కిన పిదప రఘునాథనాయకుఁడే యన్నగారిని జంపినట్లు ఆంక్వెటిల్ డ్యు పెర్రాక్, కాటిస్టో పాదిరు లిరువురును గూడఁ చెలుఱుచున్నారు. (Ibid, p. 402).

రఘునాథనాయకుఁడు కాక అచ్యుతప్పనాయకుని కచ్యుతనాయకుఁ డను సగ్రతనూజుఁ డుండుట యెంతవఱకు నిజమో విచారణీయము.

లను దన మూకలచేతఁ జెఱపట్టి తెప్పించుట, రామదేవరాయ
 లను బెనుగొండ సింహాసనమున నిలుపుట యనున వీషద్యకావ్య
 మున నభివర్ణితములైన రఘునాథ పృథవీశ్వర పరాక్రమకృత్య
 ములు. వేదకోవిదులైన విప్రులకు పోడశమహాదానములను జేసి
 కీర్తి వహించిన వితరణశాలి యితఁడు. ఇతఁడు వెంపరాజచంద్రు
 నకును లక్ష్మోబకును జనియించిన కళావతీసతిని వివాహమా
 డెను. ఈతని కీమె యొక్కతెయ్ కాక యీ కావ్యములోఁ దృతీ
 యాశ్వాసమున రఘునాథనాయకుని భోజనసమయ వర్ణన సంద
 ర్భమున వర్ణితయైన విశ్వనాథుని పేరవిభువుత్రి (మాతృకలో నీమె
 పేరున్న భాగము పోయినది), వేంకటేంద్రుని తనయ వేంకటమ్మ,
 రఘునాథాభ్యుదయ యక్షగానమువలన లక్ష్మమ్మ యను
 మఱి మువ్వరు భార్య లుండిరని విశదమగుచున్నది. లక్ష్మమ్మ
 యను నామె చెంజిరాజ పుత్రియట. ఈ సంపుటములోని కృతి
 ద్వయమునకుఁ గ ర్తయైన విజయరాఘవనాయకుఁడు కళావతీ
 రఘునాథనాయకుల పుత్రరత్నము. విజయరాఘవనాయకుఁ
 డొక్కఁడే కాక రఘునాథ నాయకునికి నచ్యుత నాయకుఁడు,
 నచ్యుత రామభద్ర నాయకుఁడు నని మఱి యిరువురు తనయులు
 కూడ నుండిరి. చూడుఁ డీక్రింది చరణములు :

‘అచ్యుతనామాంకితాగ్ర తనూజః

డిచ్యుత రామభద్రదావనివిభుఁడు

మొదలైన తనయులు మువ్వ రవ్వేళఁ
బొదలి మూర్తిత్రయంబో వీర లనఁగ ' —పుట, 32.

ఈ మువ్వరు తనూభవులలో న చ్యుత నాయకుఁడు జ్యేష్ఠుఁడు. అచ్యుత రామభద్ర భూవరుఁడు ప్రాయీకముగ రెండవ తనయుఁడు కాఁదగును; కడపటివాఁడు విజయరాఘవుఁడు.

విజయరాఘవ నాయకునికి రాజగోపాలాంబికయందు మన్నార్లు దేవుడని యొకకుమారుఁడుండెను. మధురనాయకుల కడపటి తంజావూరి దండయాత్రకాలమునాటి కీతఁడు కారాగారమున నుండె ననియు, దన కింకఁ బరాజయము తప్పదని తెలిసికొని విజయరాఘవుఁడు తన యేకైకపుత్రుఁడగు మన్నార్లు దేవుని కారాగారవిముక్తుని గావించె ననియు, బిదపఁ దండ్రి కొడుకు లిరువురును దెంపరితనముతో శత్రువులతోఁ బోరాడి వీరశయ సమునొంది రనియు దెలియుచున్నది. తంజావూరి నాయకరాజ్య మీ సంగ్రామముతో నంతరించినది. ఈ సంగ్రామములో శత్రునిహతుఁడుకాక తప్పించుకొనిపోయినవాఁడు రాజవంశము నకుఁ జెందిన బాలుఁడు చెంగమలదాసు. ఈతనికిని మన్నార్లు దేవు నకునుగల సంబంధ మెక్కడను అంత సుస్పష్టముగఁ దెలుపఁబడక పోయినను విజయరాఘవునికాలముననే యితఁడు మన్నార్లు దేవునితోఁ బాటు సభ నలంకరించియుండినట్లు రంగాజమ్మ యుషాపరిణయమువలనఁ దెలియుచున్నది. ప్రాయీకముగ నీతఁడు మన్నార్లు దేవతనూభవుడయి యుండవచ్చును. చెంగమలదాసుతోనే చిన చెవ్వప్పనాయకుని వంశ మంతరించినది.

—: తంజావూరురాంధ్రనాయక రాజవంశవృక్షము :—

చతుర్థవంశమున

కృష్ణనాయకుడు

తిమ్మనాయకుడు = గోపమాంబ¹*

తిమ్మనాయకుడు = బయ్యాంబిక

పెదచెవ్వనా యకుడు	1. పినచెవ్వనాయకుడు ² = మూర్తిమాంబ (తంజావూరురాధీశ్వరుడు) (క్రీ. శ. 1550(?) - 1580)	పెదమల్లనా యకుడు	పినమల్లనా యకుడు
---------------------	---	--------------------	--------------------

2. అచ్యుతప్పనాయకుడు
= మూర్తిమాంబ
(క్రీ. శ. 1580 - 1600 ?)

అచ్యుతనాయకుడు ³	3. రఘునాథనాయకుడు = కళావతి ⁴ (క్రీ. శ. 1600 - 1631)
----------------------------	--

అచ్యుతనాయకుడు ⁵ (క్రీ. శ. 1631 - 1633)	అచ్యుతరామధర్మ నాయకుడు	4. విజయరాఘవనాయ కుడు = రాజగోపాలాం బిక (క్రీ. శ. 1633 - 1673)
--	--------------------------	---

మన్నారదేవనాయకుడు

చెంగమలదాసు

* ఈ యంకెలకు దీని తరువాతి పుట చూడుడు.

ఏతత్కా-వ్యరచనాకాలమును నిర్ణయించుటకుఁ బూర్వమునఁ బినచెవ్వపుయుఁ డత్పుత్ర పౌత్రాదులయు రాజ్యపరిపాలనారంభాంతిమసంవత్సరనిర్ణయము గావింపవలసియుండును.

తంజావూరి రాజ్య స్థాపనకాలము :

తంజాపుర నాయకరాజులలో రాజ్యభారమును వహించి పరిపాలనము నెఱపిన మొదటి 'భూవరుఁడు' పినచెవ్వ భూపాలుఁ డనుట నిర్వివాదాంశము. పినచెవ్వ భూధవునికి తంజావూరురాజ్య మేవిధమునఁ జేపడినదో “తంజావూరి యాంధ్రరాజుల చరిత్ర”

మీక్రిందిరీతిని నుడువుచున్నది :

“కొన్ని సంవత్సరములు గడచిన తరువాత శ్రీ కృష్ణదేవ రాయల తమ్ములు అచ్యుతదేవరాయలవారు రాజ్యానకు వచ్చిరి. ఆయనభార్య తిరుమలమ్మ. ఆమె చెల్లెలు మూర్తైమ్మను వివాహ

(మందు పుటచూడుఁడు)

1. ఈతరము రంగాజమ్మ యుషాపరిణయ, మన్నారుదాస విలాసముల వలనఁ దెలియవచ్చినది.

2. నాయక నామములకుఁ బూర్వముననున్న యంకలు తంజావూరి రాజ్యమును బాలించిన రాజులను దెలియఁజేయును.

3. ఈతఁడు మూర్తిమాంబ తనయుఁడగునో కాదో తెలియదు.

4. ఇతనికి కళావతికాక యితరభార్యలుకూడఁ గలరు.

5. క్రీ. శ. 1631 - 1633 లు అచ్యుతనాయకుఁడును విజయరాఘవ నాయకుఁడును సింహాసనమునకుఁ బోరాడుచుండిన సోదరకలహకాలము. ఈ కాలమున అచ్యుతనాయకుఁడు నామమాత్రమునకు రాజుగ నుండెనేమో; డచ్చివారి 'డాగ్ బుక్'ను అనుసరించి చేసినయూహ యిది. అచ్యుతనాయకుఁడును, అచ్యుత రామభద్ర నాయకుఁడును గళావతీతనయు లగుదురో కాదో తెలియదు.

6. ఇతఁడు మన్నారుదేవతనయుఁ డగునని యూహ.

మాడిన చెవ్వప్పనాయనివారికి అచ్యుతదేవరాయలవాడు స్త్రీ ధనంగా చోళరాజ్యం (తంజావూరు రాజ్యము) దయచేసి, పట్టాభిషిక్తుణ్ణి చేసి కావలసిన వస్తువాహనసామగ్రిన్నీ యిచ్చి అక్కడకు పంపించిరి. చోళదేశానికి ప్రత్యేకంగా నాథుడు లేనందువల్ల విశ్వనాథనాయనివారినే కాక స్వజనంగా అక్కడ మరివకరిని కూడా యేర్పరచవలెననే తలంపుతో అచ్యుతరాయలవాడు ఈ విధంగా చేసిరి.”

పై నుదాహరించిన పంక్తులవలన చోళరాజ్యమునకుఁ బిన చెవ్వప్పనాయనికిఁ బూర్వము విశ్వనాథనాయకుడు నియమితుఁడైనట్లును, మూర్తిమూర్తిను బినచెవ్వప్పనాయకుఁడు వివాహమాడిన సందర్భమున అతనికిఁ జోళరాజ్యమును స్త్రీధనముగా నొసంగి, విశ్వనాథనాయనివారినే కాక స్వజనమును మఱియొకరినిగూడ నేర్పరచవలెనను తలంపుతో నతని నా రాజ్యమునకు పట్టాభిషిక్తునిఁ గావించినట్లును విదితమగుచున్నది. పైని చెప్పిన విశ్వనాథనాయకుఁడు నాగమనాయని కుమారుఁడైన విశ్వనాథనాయకుఁడే. కృష్ణదేవరాయలు మొదట విశ్వనాథ నాయకునిఁ దంజావూరు మధురరాజ్యములను బరిపాలింప దక్షిణదేశ రాజప్రతినిధిగా నియమించె ననియు, గృష్ణదేవరాయలకుఁ బిదప విజయనగర సింహాసనము నదిష్ఠించిన యతని నోదరుఁడచ్యుతదేవరాయలు పినచెవ్వప్ప నాయకునికిని మూర్తిమాంబకును వివాహము జరిగినపిదప ఆ రెండు రాజ్యములను విడదీసి చోళరాజ్యమునకుఁ బినచెవ్వప్పను బట్టాభిషిక్తునిఁ గావించి మధురరాజ్యమును ప్రత్యేకము విశ్వనాథనాయకునికిచ్చె ననియు మధురనాయకరాజ్య చరిత్రకారులు శ్రీ ఆర్. సత్యనాథ అయ్యదుగారు విశ్వసించుచున్నారు. తంజావూరి నాయకరాజ్య

చరిత్రమును రచించిన శ్రీ. వి. వృద్ధగిరీశకావ్యకూడ ఇంచు మించుగ నిట్టి యభిప్రాయమునే కలిగి, మూర్తైమాంబతోడి వివాహమువలనఁ గలిగిన చుట్టటికము ననుసరించి అచ్యుత దేవ రాయల పరిపాలనకాలమునఁ బినచెవ్వప్ప కీతంజాపూరురాజ్యము చేపడినట్లు వ్రాయుచున్నారు. నాయకరాజ్య చరిత్రమును రచించిన పలువురు చరిత్రకారు లిట్లే యభిప్రాయపడినారు.

ఈ రీతినే తంజావూరి రాజ్యస్థాపనకాలమునుగుఱించి చరిత్రకారులలో నభిప్రాయభేదములు కలవు. హీరాను ఫాదిరి గారి యభిప్రాయప్రకార మిది శ్రీ. శ. 1541 ; పెంకసామిరావు గారి యాహా ననుసరించి శ్రీ. శ. 1530 ; శ్రీ కుప్పస్వామి శాస్త్రి గారి నిర్ణయము ననుసరించి యిది శ్రీ. శ. 1549. తంజావూరు గెజె టీరు కర్తల యుద్దేశమునఁగూడ శ్రీ. శ. 1549- వ సంవత్సరమే తంజావూరి రాజ్యస్థాపన కాలము. రామరాజ విట్టలదేవ భూపాలుఁడు శ్రీ. శ. 1544 వఱకు దక్షిణదేశముననే యుండుటచేతఁ దంజావూరి నాయకరాజ్యస్థాపన మాతఁడు దక్షిణదేశమున నుండి వెళ్ళిపోయిన పిదపనే 1544 కుఁ దరువాత జరిగియుండవలె నని తంజావూరుజిల్లా గెజెటీరుకారుల యభిప్రాయము. ఇది శ్రీ. శ. 1535 లో జరిగియుండవలెనని తంజావూరాంధ్ర నాయక రాజ చరిత్రకారులు శ్రీ కురుగంటి సీతారామయ్యగారు వ్రాసి యున్నారు.

పూర్వోక్తవిషయములనుగుఱించి యింఁచుక విచారిం తము. బినచెవ్వప్ప నాయకుఁడు అచ్యుత దేవ మహారాయల భార్య చెల్లెలయిన మూర్తిమాంబను బరిణయమాడెనని తెలుపుగ్రంథము లేవియుఁ బినచెవ్వప్పనాయకుని కచ్యుత దేవ

మహారాయలు చోళరాజ్యమని ప్రసిద్ధి వహించిన తంజనగరరాజ్యమును స్త్రీధనముగ నొసంగినట్లు చెప్పవు. అందువలన నీరాజ్యము చినచెవ్వప్పనాయకునికి స్త్రీధనరూపమున సంక్రమించెనన్నవిషయము మృషయేకాని విశ్వాసపాత్రమైనది కాదు. ఇంకఁ బినచెవ్వప్పనాయని అచ్యుతదేవరాయలు తంజాపురరాజ్యమునకు నియమించెనన్న విషయమును, తంజాపురరాజ్యస్థాపన కాలమునుగుఱించి యాయాయ రచయితలు చేసిన నిర్ణయములును ఎంతవఱకు సరియైనవో విచారితము.

పినచెవ్వప్ప నాయకునిఁ దంజాపుర రాజ్యమున కధిపతిగ నియమించినట్లు తెలుపు అచ్యుతదేవరాయల శాసనమేదియులేదు. దీనంజేసి పినచెవ్వప్పనాయకుఁడు తంజాపురరాజ్యమున కేసంవత్సరమున నధిపతీయయ్యెనో సరిగాఁ దెలియరాదు. కాని మొట్టమొదటిమాఱు పినచెవ్వప్పనాయకుఁడు మనకు అచ్యుతదేవ మహారాయల కాలమునాటి శాసనములవలననే తెలియవచ్చును. ఉత్తరార్కాడుజిల్లా ఆర్ని జాగీరులోని దేవికాపురమునందలి శార్వరి సంవత్సరమునాటి యొక శాసనము¹న అచ్యుతదేవమహారాయలకుఁ బుణ్యముగాఁ బెట్టిన దీపదాసమునకు నేతి నిచ్చుటకు గొల్లబోయలను నియమించినవారు మల్లప్పనాయక చెవ్వప్పనాయకులు. అచ్యుతదేవ మహారాయల కాలములో శార్వరి శాలి వాహనశకము 1462 కు సరిపోవును. ఈ చెవ్వప్పనాయక మల్లప్పనాయకులు ప్రాయీకముగాఁ బినచెవ్వ నాయకుఁడును, అతని సోదరుఁడు పెదమల్లనాయకుఁడు కాని పినమల్లనాయకుఁడు కాని

కావచ్చును. చెవ్వప్పనాయకునిఁ బేర్కొను రెండవ శాసనము¹ కూడ దేవికాపురములోనిదే ; ఇది అచ్యుతదేవ మహారాయల కాలములో శుభకృతు సంవత్సరమునకు సరియైన శాలివాహన శకము 1464 నాఁటిది. ఇది చెవ్వప్పనాయకునికిఁ బుణ్యముగా అడపము మల్లప్పనాయకుని కార్యకర్త నయినప్పనాయకుఁడు చేసిన ధర్మమును దెలుపును. చెవ్వప్పనాయకునికిఁ బుణ్యముగా జేసిన దానమగుటవలన నీశాసనకాలము 1542 నాఁటికి చెవ్వప్ప అచ్యుతదేవ మహారాయల రాజకీయోద్యోగి వర్గమున ఒక ప్రముఖుఁడని చెప్పవచ్చును గాని యతఁడు తంజాపురరాజ్యమున కప్పటి కధిపతియైన క్లూహించుట్ల కవకాశములేదు. పైగా నీశాసనము గానవచ్చిన దేవికాపురము తొండమండలములోనిది కాని తత్రాంతపుది కాని కావచ్చును. పినచెవ్వప్పనాయకుఁడు తొండ మండలములోని నెడుంగుస్తమునివాసి యని యతని శాసనముల వలనఁ దెలియవచ్చుచున్నది². ఈ నెడుంగుస్తము గ్రామము ఇప్పటికి నదే పేరుతో చెంగల్పట్టుజిల్లా చెంగల్పట్టు తాలూకాలో నున్నది. ఈ కారణముననే యతని మొదటిశాసనములు చెంగల్పట్టుజిల్లాకుఁ బొరుగుననున్న ఉత్తరార్కాడు జిల్లాలోఁ గానవచ్చుచున్నవి. తంజావూరుజిల్లాలోఁ గానవచ్చు చెవ్వప్పనాయక ప్రప్రథమ శాసనము³ సాధారణ సంవత్సరము నాఁటిది; ఇది తంజావూరు రైలుప్రేషనుకు సమీపముననున్న మసీదులో నున్నది. దీనిలో శాలివాహన శకములేదు. రాజయిన చెవ్వప్పనాయకుని యాజ్ఞ

1. Ibid, No. 383 of 1912.

2. Ibid, No. 497 of 1907.

3 Ibid, No. 425 of 1924.

చేత సంజికోట మణ్ణియారు లయిదుగురు సోమునుప్పిరుప్పల్లి ఫక్కి
రులకుఁ జేసిన భూదానమును దెలుపుట కీ శాసనము వేయఁ
బడినది. ఆమనీదు కిప్పటికిని సోంను పెరుప్పల్లి యని వ్యవహారము.
సాధారణకు సరియైన శాలివాహన శకవర్షము 1472, అనగా
క్రీ. శ. 1550 అగుచున్నది. తంజావూరుజిల్లాలోఁ గానవచ్చినట్టి
చెవ్వప్పనాయకుని రెండవశాసనము¹కూడ సాధారణ సంవత్స
రమునాఁటిదే. ఇది మాయవరము తాలూకా మండై గ్రామము
లోని సుందరేశ్వరాలయములో నున్నది. ఇది తిరుమియైచ్చూరు
గ్రామములోని దేవాలయములోఁ బ్రతిసంవత్సరమును రథసప్త
మి, అష్టమి తిథులలో సదాశివ దేవమహారాయలకుఁ బూజ్యముగా
నెడుంగుస్తము చెవ్వప్పనాయకరయ్య యుత్సవములు జరిపిం
చుటకుఁ జేసిన యేర్పాటులకు సంబంధించినది. క్రీ. శ. 1540,
1542 సంవత్సరములనాఁటి శాసనముల ననుసరించి చెవ్వప్పనా
యకుఁ డప్పటివఱకు నుత్తరార్కాదుజిల్లాలోనే యుండెనని తెలి
యుచున్నది. క్రీ. శ. 1550 నాఁటికి చెవ్వప్పనాయకుని రెండుశాస
నములును తంజావూరు జిల్లాలోనే కానవచ్చుటచేతను, అతఁడు
రాజనియు చెవ్వప్పనాయకరయ్య యనియు వానిలోఁ బేర్కొ
నఁబడుటచేతను అప్పటి కతఁడు విజయనగరరాజప్రతినిధిగఁ దం
జాపురమును బాలించుచుండెననుట స్పష్టము. క్రీ. శ. 1542,
1550 సంవత్సరముల మధ్య చెవ్వప్పనాయని శాసనము లేవియుఁ
గానరాలేదు. అందువలన నారెండు సంవత్సరములకు నడుమ
నతఁడు సరిగా నేసంవత్సరమునఁ దంజాపుర రాజ్యమున కధిపతి
యయ్యెనో నిశ్చయముగాఁ దెలియదు. ఎట్లయినను తంజాపు
రాంధ్రనాయక రాజ్యస్థాపనము క్రీ. శ. 1542 తరువాతనే కాని

1. Ibid, No. 72 of 1925.

యంతకుఁ బూర్వము మాత్రము కాదని నిశ్చయింపవచ్చును. అచ్యుతదేవ మహారాయల కట్టకడపటి పరిపాలన సంవత్సరము క్రీ. శ. 1542 అని పలువురు చరిత్రకారులు నిర్ణయించి యుండుటచేత తంజావూరు రాజ్యస్థాపనము ప్రాయశఃకముగా అచ్యుతదేవ మహారాయల యనంతరమున విజయనగరసింహాసనము నెక్కిన యతని సోదర పుత్రుఁడు సదాశివదేవ మహారాయల కాలములోనే జరిగియుండునని తోచుచున్నది. ఈ కారణమునఁ జరిత్రకారు లిదివఱలోఁ దంజావూరు రాజ్యస్థాపన కాలముగఁ దెలిపిన క్రీ. శ. 1530, క్రీ. శ. 1535¹, క్రీ. శ. 1541 సంవత్సరములు సరియైనవని కాని, అచ్యుతదేవరాయలకాలముననే తంజావూరురాంధ్రనాయక రాజ్యస్థాపనము జరిగినదని కాని చెప్పటకు వీలు

1. తంజావూరురాంధ్రనాయకరాజచరిత్రకర్తలైన శ్రీకురుగంటి సీతారామయ్యగారు తంజావూరు నాయకరాజ్యస్థాపనకాలముగ నిచ్చిన సంవత్సర మిది. ఇందు కుపబలకముగ వారు మధ్యాహ్న మనఁబడు తిరువడమరుదురు దేవాలయములోని శాసనమును (Ep. Coll., No. 271 of 1907) పేర్కొనుచున్నారు. ఇందు “శాలివాహన శకము 1456 వెల్లి న తరువాత...న్నాయకుని” చేత నొక గ్రామముదానమొసంగఁబడినట్లువ్రాయఁబడియున్నదట. వారిట్లు వ్రాయుచున్నారు. “ఈ స్థలము తంజావూరు మండలములోనిది. ఆస్వామికైంకర్యము చెవ్వప్ప చేసినట్లు స్పష్టము. అరవభాషలో నీయనపే రనేకవిధముల వ్రాయఁబడియున్నది. ఈ శాసనమునందలి యక్షరములు స్పష్టముగా లేవు. ఒక చరిత్రకారుఁడు “వసవన్నాయకుఁ” డని చదివినాఁడు. నా కవి పెవ్వన్నాయకుడని కనఁబడుచున్నది. అట్లయిన నీ శాసనము చెవ్వప్పను పేర్కొనుచున్నందున నా సంవత్సర (క్రీ. శ. 1535) మాయన రాజ్యప్రథమ సంవత్సరమని స్పష్టము” (పుట, 88). ఈ శాసనమునఁ దెలిసిన దానము బసవన్నాయకునికిఁ బూర్వముగఁ జేయఁబడినదనే గొర్నమెంటు శాసనశాఖవారి నివేదికలోఁ గలదు. ఈ శాసనము తమిళభాషలో నున్నది. శాసనము చెడినట్లు శాసనశాఖవారు వ్రాయలేదు. అందువలన శాసనమునఁ దెలుపఁబడిన నాయకుఁడు బసవన్నాయకుఁడనియే గ్రహించుట యుక్తము.

లేదు. తంజావూరు రాజ్యస్థాపనము క్రీ. శ. 1542 తరువాతనే జరిగి యుండవలె ననుటకు ప్రబల హేతువు కలదు.

అచ్యుత దేవరాయల మరణానంతరమున అతని బావమహారాజు, ప్రధానియునైన సలకము తిరుమలయ్య అతని కుమారుడైన వేంకటాద్రిదేవ మహారాయలను విజయనగర సింహాసనమునకు గూర్చుండఁబెట్టెను కాని యనతికాలముననే యాతఁడు మృతినొందెను. అటువెనుక నతఁడే విజయనగర సింహాసనమున దిష్టించి పరిపాలించుటకుఁ బ్రయత్నించెను కాని యారవీటి యళియ రామరాయలు మొదలైనవారు అచ్యుత దేవరాయల సోదరపుత్రుడైన సదాశివదేవ మహారాయల పక్ష మవలంబించి యతనిపైఁ దిరుగఁబాటు చేసిరి. విజయనగర సామ్రాజ్యమునందలి సామంతమండలికు లందఱు కొందఱు సలకము తిరుమలయ్య పక్షమును, మఱికొందఱు సదాశివదేవ మహారాయల పక్షమును వహించిరి. ఇదియే యదనని విజయనగర సింహాసనమునకుఁ గప్పము కట్టుచుండిన సామంతులు కొందఱు దక్షిణదేశమున స్వతంత్రులై పరిపాలింపమొదడిరి. కొంచె మించుమించుగ క్రీ. శ. 1542 లో అచ్యుతదేవరాయలు మృతినొందిన యనతికాలమునకే విజయనగరసామ్రాజ్యమున సేయంతఃకలహము రేగినది. చివరికి సదాశివదేవ మహారాయలపక్షమే విజయమునొంది యతఁడు విజయనగర సింహాసనము సధిష్ఠించెను. పరిస్థితులు చక్కఁబడి విజయనగర సింహాసనము సదాశివదేవ మహారాయలకు క్రీ. శ. 1543 (శా. శ. 1465) నాటికిఁ గాని శాశ్వతముగఁ జేపడలేదనువిషయము అనంతపురముజిల్లా

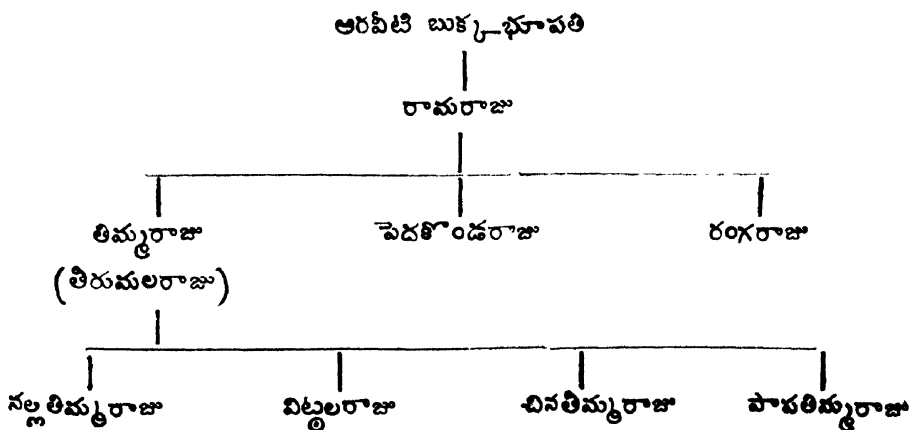
హిందూపురముతాలూకా కొండాపురములోని శాసనము¹ వలనఁ దెలియవచ్చుచున్నది. ఈ శాసనమునఁ దెలుపఁబడిన దానము శా. శ. 1465 కు సరియైన శోభకృతు సంవత్సర వైశాఖ శుద్ధ పూర్ణిమనాఁడు దళవాయి చెన్నమనాయని కుమారుఁడు దళ వాయి కృష్ణప్పనాయకుఁడు యెరమంచిబాగిలులోని చెన్న కేశవ దేవాలయమునకు సదాశివ దేవమహారాయలు విజయనగరసింహాసనముమీఁదఁ జిరస్థాయిగ నుండవలెనని చేసిన తన వ్రార్థన నెఱవేరినందుకుఁ జేసినది. శాసనమునఁ దెలిపినదానికి సరియైన ఇంగ్లీషుతేది 19 వ ఏప్రిలు, 1543 వ సంవత్సరము.² దీని ననుసరించి యప్పటికి శత్రువిజయము లభించి సదాశివదేవ మహారాయలు విజయనగర సింహాసనముమీఁద స్థిరముగ నారూఢుఁడయ్యెనని స్పష్టమగుచున్నది. శత్రువులను జయించిన వెనుక దక్షిణదేశమున విజయనగర సింహాసనమునకుఁ గప్పము కట్టక తిరుగఁబాటుచేసి స్వతంత్రపరిపాలనము సాగించుచుండిన సామంతరాజన్యుల నందఱిని జయించి వారిని విజయనగర సింహాసన విధేయులను గావించి రావలసినదని యభియ రామరాయలు రామరాజ తిరుమలుని కుమారులైన విట్టల, చిన తిమ్మభూపరులను సైన్యము నొసంగి దక్షిణ దిగ్విజయమునకుఁ బంపెను. ఈ విట్టల, చినతిమ్మభూపరులను రామరాజ విట్టల, రామరాజ చిన తిమ్మనృపతు లనియు వ్యవహరింతురు. వీరు పెద తిరుమలరాజు కుమారులు; రామరాజుపౌత్రులు. అభియరామరాజుదేశమును ఈ సోదరులు విజయవంతముగ నిర్వహించిరనుటకు తిరుచినా

1. Ep. Coll. No. 800 of 1917.

2. The historical inscriptions of Southern India, by Robert Sewell, p. 249, f. n. 1.

పల్లి, తిరునెల్వేలి, తిరువాన్కూరు, మధుర, తంజావూరు జిల్లా
లలోఁ గానవచ్చిన వీరి దానశాసనములే తార్కాణము. వీరు
తమ బంధువర్గముతోఁ బోయి యెదిరిన శత్రువుల నందఱిం
దునిమి తిరువడి మొదలైన ప్రాంతములను జయించి విజయ
నగర సామ్రాజ్యమును నిష్కంటకముఁ గావించి శా. శ.
1467లో రామసేతు, కన్యాకుమారికలయొద్దఁ దమ కీర్తి ప్రతిష్ఠా
పనమునకుఁగాను విజయ స్తంభములను బాదుకొల్పిరి.¹ శా. శ.
1468 వఱకుఁగల వీరి దానశాసనములు తిరునెల్వేలి, తిరుచినా
పల్లి, తంజావూరు జిల్లాలలోఁ గానవచ్చుటచేతఁ బ్రాయికముగ
సామ్రాంతములందలి సామంతులును మండలికులే విజయనగర
సింహాసనమునకుఁ గప్పము కట్టుట మాని స్వతంత్రులై యుందు
రనునూహ కవశాశము కలదు. విట్టలాదుల దక్షిణాశావిజయ

1. Ep. Rep., 1915, para 50 ; Ep. Coll., 191 of
1914. ఈ శాసనమున రామరాజ విట్టలుని పంశవృక్ష మీ క్రిందిరీతిని వెలుపఁ
బడినది.

యాత్ర వీరి శాసనముల¹ ననుసరించి చూచినచో తంజావూరు, చెంగల్పట్టు, దక్షిణార్కాడు మొదలైన మండలముల విజయముతో ముగిసినట్లు కన్పట్టుచున్నది. మధురా విజయమును ఈ జైత్రయాత్రలోనిదే. క్రీ. శ. 1546-47, 1547 - 48 ల వఱకు రామరాజ విట్టలాదులు తంజావూరు, తిరుచినాపల్లి, తిరునెల్వేలి జిల్లాలలోనే యుండుటవలన నాకాలమునఁ దంజాపురాంధ్రనాయక రాజ్యస్థాపనమున కవకాశము కనిపింపదు. ఇంతలో అళియ రామరాయలు క్రీ. శ. 1551 లో బుర్హాన్ నిజాంషాతో సంధి కావించుకొని విజాపురపు నవాబులపైఁ గత్తికట్టి వారి వశముననుండిన రాచూరు ముదుగల్లు కోటలను సాధించుటకు దండెత్తివెళ్లెను. ఈ దండయాత్ర నిమిత్తము రామరాజవిట్టల, చినతిమ్మ భూవరులు విజయనగరమునకు రావింపఁబడిరి. ఈ దండయాత్రలోఁ గూడ

1. Ep. coll., 146 of 1914, Tp. Kulittalai taluk.
- Ibid, No. 140 of 1895, Tj. Kumbhakonam taluk.
- Ibid, No. 273 of 1901, Tj. Tanjavur taluk.
- Ibid, No. 129 of 1905, Tj. Nunganeri taluk.
- Ibid, No. 718 of 1916, Tn, Ambasamudram taluk.
- Ibid, No. 191 of 1914, Tp. Kulittalai taluk.
- Ibid, No. 573 of 1916, Tn. Ambasamudram taluk.
- Ibid, Nos. 557, 558 and 559 of 1911, Madura Dt.
- Ibid, No. 33 of 1905, S. A. Tindivanam taluk.
- Ibid, No. 250 of 1910, Cg. Ponneri taluk.

తంజావూరిజిల్లా సుంగవేరి తాలూకాలోని రామరాజవిట్టలుని శాసనమున శాలివాహనశకము 1457 అనియు, దానికి సరియైన బార్హస్పత్యమాసాబ్దము పరాభవ యనియుఁ దెలుపబడినది. ఇందలి శాలివాహన శకవర్ష సంఖ్య తప్పు. పరాభవకు సరియైన శాలివాహన శకాబ్దము 1468 కాని 4457 కాదు.

అలియరామరాయలు విజయమును బొందెననియు, పూర్వోక్త దుర్గము లాతనికి వశమయ్యె ననియు విజయనగర శాసనములవలననే తెలియవచ్చుచున్నది. మధురలోని శాసనములవలన(ఇవి మూడు, వీనిలో నొకదానిలోమాత్రమే శా. శ. 1473 కు సరియైన విరోధికృతుసంవత్సర మున్నది). రామరాజ విట్టలుని విజయయాత్ర చంద్రగిరియొద్ద ప్రారంభమై దక్షిణమున అనంతశయనము (తిరువాన్కూరు)తోను, అనంత శయనమునుండి మఱి నుత్తరమున ముదుగల్లుతో నంతమైన దని తెలియుచున్నది.¹ ఈ కారణమున రామరాజ విట్టలుఁ డుత్తరమునకు వచ్చువఱకు, సనఁగా క్రీ. శ. 1550 వఱకు మధుర నాయకరాజ్యముకాని, తంజాపురనాయకరాజ్యము కాని యేర్పడుట కెట్టి యవకాశమును లేదు. ఈ కారణముననే విఖ్యాత చరిత్రపరిశోధకులైన 'రాబర్ట్ సిపెల్ గారు తంజాపురాండ్ర నాయకరాజ్యస్థాపనము క్రీ. శ. 1549 లో నయినట్లు నిర్ణయించిరి.² ఎట్లయినను క్రీ. శ. 1550 (శా. శ. 1472 సాధారణ) లోఁకాని అంతకుఁ బూర్వముకాని చెవ్వుప్పనాయకుఁడు తంజాపుర రాజ్యమున కధిపతియై యుండును. తంజాపురాండ్రనాయక రాజ్యస్థాపన మీరీతిని అచ్యుతదేవ మహారాయల కాలములోఁ గాక సదాశివదేవ మహారాయలకాలముననే జరిగినదని నిర్ణయింపవచ్చును.

1. Ep. Rep., 1912, para 57, p. 82.

2. The historical inscriptions of Southern India, p. 252.

తంజావూరు ఆంధ్రనాయకరాజకాలనిర్ణయము :

ఇతః చెవ్వప్పనాయని రాజ్యకాలము కడపటి సంవత్సరము విక్రమ యని తంజావూరుజిల్లా కుంభకోణము తాలూకా కుంభకోణము గ్రామములోని శాసనమువలనఁ దెలియుచున్నది. ఈశాసనమున శాలివాహన కళవర్షము తెలుపబడలేదు. విక్రమకు¹ సరియగు శాలివాహన శకాబ్దము 1502 (క్రీ. శ. 1580).

1. Ep. coll., 292 of 1927. ఉత్తరార్కాడు జిల్లా వందవాసి తాలూకా కొడుంగలూరులో విక్రమ సంవత్సరమునాఁటి కృష్ణదేవరాయ మహారాయల శాసన మొకటి కలదు. "రాయల కార్యకర్తయైన తిరుమలనాయకునికిఁ బుణ్యముగా దళవాయి చెవ్వప్పనాయకుఁడు చేసిన దానము నది తెలుపును. ఈ శాసనము కృష్ణదేవరాయల కాలమునాఁటిది గనుక ఈ విక్రమకు సరియైన శాలివాహనశకాబ్దము 1442. ఈ శాసనమునఁ బేర్కొనఁబడిన చెవ్వప్ప ప్రాంతముగా విజయనగరరాజ్య ప్రతినిధియైన తంజావూరి నాయకరాజు చినచెవ్వప్ప కావచ్చునని గొర్మ మెంటు శాసన శాఖవారు వ్రాసినారు (Ep. Rep., 1923-24, para. 44, page. 112). కాని వారి యీయూహ సరియైనదిగఁ గన్పట్టదు. చెవ్వప్పయను పేరున్నంత మాత్రమున నతఁడు తంజావూరి ప్రభువనాయకభూపతియగునని చెప్పలేము. పినచెవ్వప్పనాయకుని కడపటి సంవత్సరము విక్రమ యైనప్పుడు అతఁడంత కలువది సంవత్సరములకుఁ బూర్వము వచ్చిన విక్రమనాఁటికే దళవాయిగ నుండెనన్న సప్పటికే యతనికి ఏ ముప్పది, ముప్పదియైదు సంవత్సరములైన నుండవలెను. దీనిం జేసి మరణించునాఁటి కతనికి రమారమి వంద సంవత్సరములుండవలెను. అంతకాల మతఁడు బ్రదికిన బ్రదుకవచ్చును కానియట్టి యూహ తగినంత ప్రమాణమున్నఁగాని సరియైన దనలేము. అదియునుగాక కృష్ణదేవరాయ మహారాయలకాలమునాఁటికే దళవాయిగ నుండినచో అచ్యుతదేవమహారాయల కాలమునాఁటి శాసనములలో వతనికి దళవాయిపద మెందువలనఁ జేర్పబడలేదో దురూహ్యము. దీని ననుసరించి కృష్ణదేవరాయ మహారాయల కాలమునాఁటి పూర్వోక్త శాసనమున వచ్చు దళవాయి చెవ్వప్ప తంజావూర్రాజనాయక రాజయిన చినచెవ్వప్ప కాఁడనియే తోచుచున్నది.

పినచెవ్వప్ప నాయకుడు క్రీ. శ. 1580లోఁ జనిపోవుటకుఁ జాలకాలమునకుఁ బూర్వమే తనకుమారుఁ డచ్యుతప్పనాయకునికి యశావరాజ్యాభిషేకము కావించెను. నాటినుంచి తంజావూరిరాజ్యము నుభయులును గలిసి పరిపాలించిరి. యువరాజయిననాటినుంచి అచ్యుతప్పనాయకుడే రాజ్యభారమును వహించి తండ్రి చెవ్వప్పనాయకునికి విశ్రాంతి యొసంగుచు వచ్చెను. చెవ్వప్పనాయకుడు నామమాత్రమేకాని యువరాజయిననాటినుండి యచ్యుతప్పనాయకుడే రాజు. ఈతని శాసములు క్రీ. శ. 1563 (శా. శ. 1485)నుంచి¹ కానవచ్చుటచేత ఇంచుమించుగ నాప్రాంతముననే యతఁడు యువరాజయ్యెనని యూహింపవచ్చును. తండ్రి మరణానంతర మీతఁడు తంజావూరి సింహాసనము నధిష్ఠించెను. అచ్యుతప్పనాయకుని కడపటి శాసనము శాలివాహన శకాబ్దము 1518, దుర్భుఖ, అనగా క్రీ. శ. 1596 వ సంవత్సరమునాటిది². ఇతఁడు క్రీ. శ. 1600ల ప్రాంతమున మృతుడయ్యెనని జెనూట్ వాదిరీలు వ్రాసియున్నారు ; కాని శ్రీకురుగంటి సీతారామయ్యగారును, శ్రీ. వి. వృద్ధగిరీశగారును 1614 వ ప్రాంతమున స్వర్గస్థుడయినట్లుూహించుచున్నారు. ఇతఁడెప్పుడు కాలధర్మము నొందినను

1. అచ్యుతప్పనాయకుని మొట్టమొదటి శాసనము తంజావూరు జిల్లా నాగపట్నము తాలూకా తిరువారూరులోనిది. ఇందీయఁబడిన శాలివాహన శకాబ్దము 1482 ; బార్హస్పత్యమానాబ్దము రుధిరోద్ధారి. రుధిరోద్ధారికి సరియైన శకవర్షము 1485 కాని 1482 కాదు. శాసనముల అంకెలు తిప్పగఁ బడుట తఱచగుట చేత బార్హస్పత్యమానాబ్దమే సరియైనదని భావించి దానికి సరియగు శకాబ్దము 1485 నే ప్రసించితిని.

తాను మృతినొందుటకుఁ బూర్వమే తనతనయుఁడు రఘునాథ నాయకునికి యశావరాజ్యపట్టము కట్టి రాజ్యభారము నతనిమీఁద మోపి తాను దైవచింతనమునఁ గాలము గడపెను. ఇందుకుఁ దార్కాణముగ రఘునాథనాయకుని మొట్టమొదటి శాసనము¹ అచ్యుతప్పనాయకుని రాజ్యకాలముననే క్రీ. శ. 1584లో ఉత్త రార్కాడుజిల్లా వందవాసి తాలూకాలోఁ గానవచ్చినది. విజయ నగరాధీశ్వరుఁడయిన వేంకటపతిదేవ మహారాయలకు సాయము గఁ బోయి అతని రాజధాని పెనుగొండను ముట్టడించిన మహమ్మదీయులను దఱిమిపైచి తంజావూరికి మరలి వచ్చినపిదప రఘునాథ నాయనికి పట్టాభిషేకము జరిగినట్లు మధురవాణి చెప్పుచున్నది. మహమ్మదీయులు వేంకటపతిదేవ మహారాయల కాలములో పెను గొండను ముట్టడించుట క్రీ. శ. 1594-95 ప్రాంతమున జరిగినదని సయ్యదు మొహియుద్దీన్ కా దిరి జోర్ అను చరిత్రకారుఁడు తన సుల్తాను మహమ్మదు కూలి కుతుబుషా యనుగ్రంథమునఁ దెలి పియున్నాఁడు (పుట, 254). దీని ననుసరించి రఘునాథనాయకుఁడు

1. Ibid, 112 of 1924. గౌర్నమెంటు శాసనశాఖవారు ఈ శాసనము రఘునాథనాయకుని కుమారుఁడు విజయరాఘవనాయకుని దనిరి. ఈ శాసనమున బార్న్ ఫుల్స్ యానాబ్దము తారణయే కాని శాలివాహన శకాబ్దము లేదు. నాయకభూపతి పేరు విజయరఘునాథనాయకుఁడని కలదు. విజయరాఘవ నాయకునికి విజయరఘునాథుఁడని పేరున్నట్లు తెలియరాదు. ఇతఁడు తొండమాన్ వంశజుఁడగునేమో, ఇది యింకను బరీక్షింపవలసిన విషయము. ఇటువంటి సందర్భములో నీ శాసనము విజయరాఘవునిదని శాసనశాఖవారు కనిరో తేలియుంటులేదు (Ep. Rep., 1924, para 64). తారణ సంవత్సరమునకు సరియైన శాలి వాహన శకాబ్దము 1506 కను, 1566 కను సరిపోవును. 1566 తారణ అనఁగా క్రీ. శ. 1644 నాటికి రఘునాథనాయకుఁడు లేఁడు. అందువలన నిప్పటి కీశాసనము రఘునాథనాయకునిదిగనే గ్రహించితిని. నాయూహ సరియైనదగుచో ఇదే

తంజావూరి సింహాసన మెక్కుట క్రీ. శ. 1600ల ప్రాంతమున జరిగెనని నిశ్చయింపవచ్చును. ఇంక రఘునాథుని నిధనకాలమును గుఱించి విచారింపవలసియున్నది. డచ్ (ఉలాందా) కంపెనీవారి 'డాగ్ బుక్' అను దైనిక వృత్తాంతసంగ్రహము అను పుస్తకమున క్రీ. శ. 1631, జనవరి 24 వ తేదిని తంజావూరి నాయకరాజు మృతినొందినట్లు కలదు.¹ ఈనాయకరాజు రఘునాథనాయకుడను

యాతని మొట్టమొదటి శాసనము.

1. P. 493. 1631 A. D., Jan. 24. Death of Naik of Tanjore after a reign of three years. He had put out the eyes of his elder brother from fear of his claiming the throne. A younger brother of 15 or 16 now succeeded (to the throne).

'డాగ్ బుక్' లోనిదాని కిది ఇంగ్లీషు తర్జుమా. పై వాక్యములు చాల సందిగ్ధములుగను, అస్పష్టముగను ఉన్నవి. అయినను వాటి నన్వయించుకొనుట అంత కష్టము కాదు. మూడు సంవత్సరము లన్నది ముప్పది సంవత్సరము లనుటకు బోరపాటేమో. అట్లేయైన రఘునాథనాయకుడు ముప్పదేండ్ల పరిపాలనముననంతరిమునఁ గాలధర్మము నొందెనని చెప్పవచ్చును. అట్లయినను నా వాక్యముల సీరితి నన్వయించుకొనవలసియుండు నేమో ; ఎట్లన, 1631 లోఁ జనిపోయినవాడు రఘునాథనాయకుడే. అగ్రసోదరుని కనులు పీకించినట్లు చెప్పఁబడినవాడు సింహాసనమునకు వచ్చిన 15, 16 సంవత్సరముల వయసుగల యాతని యనుజాడు. ముందు తెలుపఁబోవు రీతిని ఈతఁడు విజయరాఘవనాయకుడే. ఇతఁడు 1633 లో సింహాసన మెక్కినట్లు ముందు మనము తెలిసికొనఁగలము. అందువలన 1631, 1632, 1633 సంవత్సరములలో రఘునాథుని యగ్రసుతుడైన అచ్యుతనాయకుడను, యతని సోదరుఁడు విజయరాఘవుఁడును సింహాసనమునకై కలహించుచుండవచ్చును. రఘునాథ మరణానంతరము సింహాసనార్థము జరిగిన కుట్రఫలితముగఁ జివరికి 1633 లో, విజయరాఘవనాయకుఁడు గెలిచి యుండును. కాని 1631-33 సంవత్సరముల నడుమ నచ్యుతనాయకుఁ డొకవేళ రాజ్యము చేయుచుండినను అది సింహాసన మెవరికిని స్థిరముగఁజేపడని సోదర కలహకాలము. 'డాగ్ బుక్'ను విశ్వసించిన యెడల 1631 నుంచి విజయరాఘవ పట్టాభిషేక కాలము 1633 వఱకు నేర్పడునెడమును క్రమ్మివేయుటకు పైని చెప్పిన మార్గముకాక మఱియొకటి లేదు.

టకు సందియము లేదు. ఇందుకుఁ దార్కాణముగ రఘునాథనాయకుని కట్టకడపటిశాసనము¹ శా. శ. 1558 ప్రజోత్పత్తి సంవత్సరమునాఁటిది కుంభకోణములోని సారంగమఠమునఁ గానవచ్చినది. రఘునాథుని కుమారులు మువ్వరు. వారిలో అగ్రతనూజుడు² అచ్యుతనాయకుడు ; మిగిలినవారు అచ్యుతరామభద్ర,

1. Ep. coll., 290 of 1927. ఇందు బార్న్ ఫ్రైస్ సుత్రమనాబ్దము ప్రజోత్పత్తికి సరియైనదనియిచ్చిన శాలివాహనశకవర్షము 1551. ప్రజోత్పత్తికి శకాబ్దము 1553 సరిపోవునుగాని 1551 సరిపోదు. అందువలన నీ శకాబ్దమే పైనీయఁబడినది. తంజావూరుజిల్లా కుంభకోణము తాలూకా పట్టిశ్వరములోని (నెం. 257 రు గల 1927-వ సంవత్సరపు) భావ సంవత్సరమునాఁటి శాసనము రఘునాథ నాయకుని కడపటి శాసనమని గొర్మిమెంటు శాసనశాఖవారును (Ep. Rep. 1927, para 95), వారి ననుసరించి వృద్ధగిరీశక్ గారును (The Nayaks of Tanjore, p. 125) వ్రాసినారు కాని యీవ్రాత దోషభూయిష్టమయినది. ఈ శాసనమున శా. శక మీయలేదు. భావకు సరియైన శా. శకాబ్దము 1556. అప్పటికి రఘునాథుఁడు లేఁడు. పట్టునూలుకారులకు పెట్లకు వివాహకార్యములలో నెవరు ముందు తాంబూలమును దీసికొనవలయునను విషయమున వచ్చిన వివాద పరిష్కారమును చెలుపుటకు పుట్టిన శాసన మిది. ఇందు దీక్షితస్వామియు, నాయకరయ్యయుఁ జేర్కొనఁబడిరి. ఈ పరిష్కారమునకు బద్ధులమని యుద్ధయపక్షములవారును నాయకరయ్య (నాయకరాజు) పాదములు ముట్టి చేసిన శపథముతో నీ శాసన మంతమగుచున్నది. ఇందుఁ జేర్కొనఁబడిన దీక్షితస్వామి గోవింద దీక్షితులుకాని యారని కొడుకు యజ్ఞనారాయణ దీక్షితులుకాని కావచ్చును. రఘునాథుని కాలముననేకాని విజయరాఘవుని కాలమునఁ దీక్షితస్వామి ప్రధానిగ నుండని కారణమున శాసనమునఁ జేర్కొనఁబడిన నాయకరయ్య రఘునాథుఁడని శాసనశాఖవారు నిర్ణయించిరి. ఈ వివాదము తీర్పులకు గోవిందదీక్షితులు ప్రధానిగ నుండ నక్కఱలేదు. గోవిందదీక్షితులు చేర్కొనఁబడినంతమాత్రమున నాయకరయ్య రఘునాథుఁడును కానక్కఱలేదు. ఈ శాసనకాలమునాఁటికి తంజావూరి సింహాసనముననున్న నాయకరయ్య విజయరాఘవుఁడే.

2. విజయరాఘవుని యగ్రసోదరుఁడు తిరుక్కాట్టుపల్లి (తంజావూరి దగ్గఱిది), పందనల్లూరు (కుత్తాలముకొద్దది) గ్రామములతో సంధ్య ప్తి పొందినట్లు The Maratha principality of Tanjore అన్న గ్రంథమును రచించిన హిక్ యనునాయన వ్రాసినారు. కాని వారు దీనికి ప్రమాణము చూపలేదు.

విజయరాఘవ నాయకులు. వీరిదిగురిలో నెవ రెవరికన్నఁ బెద్ద వారో తెలియదు. తండ్రిమరణానంతరమున న్యాయముగా రాజ్యమునకు రావలసినవాఁడు రఘునాథనాయకుని యగ్రతన యుఁడు అచ్యుతనాయకుఁడు. ఇతఁడు సింహాసన మాక్రమించు కొను నను భయమున ఇతని యనుజుఁ డితని కనులు పీకించినట్లు పూర్వోక్తమయిన 'డాగ్ బుక్' లోఁ గలదు. ఈఘోరకార్యము చేసిన యనంతర మతఁడు తంజావూరి సింహాసన మధిష్ఠించెనట. ఇతఁడు రాజ్యమునకు వచ్చునాటికి 15, 16 సంవత్సరముల ప్రాయమువాఁడట. చివరి నాయకరాజు రఘునాథనాయకుని తన యుద్ధై న విజయరాఘవ నాయకుఁడని నిశ్చయముగఁ దెలియుట చేత నితఁడే యన్నగారయిన అచ్యుతనాయకుని కనులు పీకించి సింహాసన మెక్కినని చెప్పవచ్చును. రామభద్రనాయకుని వృత్తాంత మేమియుఁ దెలియదు.¹

1. విజయరాఘవనాయకుఁ డచ్యుత, రామభద్రనాయకు లుభయుల కండ్లు పీకించి, వారిని వల్లంకోటలో బంధిలుగ నుంచెనని, 1659 వ సంవత్సర ప్రాంతమున నచటికి వచ్చిన దండయాత్ర సందర్భమున వారు కారాగారమునుండి విముక్తులైనది జెనూటువృత్తాంతములవలనఁ దెలియుచున్నది. చూడుఁ డీక్రింది పంక్తులు:

“When the hour of peril was wrung, he (Vijayaraghava) had no more faith in his courage than in the fidelity of his subjects; he sacrificed his dearest and fled to the forests.....The latter (thieves), informed of the condition of the fortress, hurried to it in crowds, placed one of them as guard at the gateway and possessed themselves of these fabulous treasures which till then were not counted, but in measuring them by the bushel... In the confusion of this pillage, the prisons were thrown open and a multitude of state prisoners

రఘునాథనాయకాభ్యుదయరచనాకాలము :

విజయరాఘవనాయకుఁడు క్రీ. శ. 1633 లో తంజావూరి
సింహాసన మెక్కినని చెప్పుటకుఁ దగినంత యాధారము కలదు.
మన 'రఘునాథనాయకాభ్యుదయము' లోని యీక్రింది

పట్టాభిషేకనైభవముఁ గైకొన్న
యట్టి సంవత్సరము దొకనాఁట
నవలీలగాఁ బదియాఱు దానములు
నవరించి ద్విజుల కొసంగి.....

అనుద్విపద పంక్తులను (పుట, 12), చెంగల్వ కాళకవి కృతమైన
విజయవిలాస నామాంతరమునం బరగు విజయ రాఘవనంశా
వళిలోని యీక్రింది

' శాలివాహనశకసంవత్సరములు వే
యేనూఱు నేఁబదియేను వరుసఁ
జనఁగ శ్రీముఖనామసంవత్సరంబున
శ్రావణ శుద్ధపక్షమున ద్వాద
శిని సౌమ్యవాసరంబున దక్షిణద్వార
కను గృష్ణతీర్థమందు నియమమున
స్నానంబుఁ గావించి సంకల్ప పూర్వంబు
గాను షోడశ మహాదానములను

were set free, the sole crime of most of whom being their fortune or social position. Among the latter were two brothers of the Nayak, whom he had shut up in these prisons, after pulling out their eyes to remove all desire on their side of succeeding him (the Nayak)—“History of the Nayaks of Madura, Appendix A, pp. 270-272 ff.

ఘనతమీఱఁ గళావతీ గర్భశక్తి
 మాక్తికఫలంబు రఘునాథమహిపనుతుఁడు
 విజయరాఘవమేదిసీవిభుఁ డొసంగె
 వేదవేదాంగవిద్యులై న విప్రులకును '

అను పద్యమును బరస్పరము నన్వయించుకొని చూచుచో విజయ
 రాఘవనాయకుఁడు షోడశమహాదానములను జేసినది రాజ్య
 మునకు వచ్చిన శా. శ. 1555 కు సరియైన శ్రీముఖ సంవత్సర
 మున నని తెలియుటచేత నాతని పట్టాభిషేక మాయేటనే, అనఁగా
 క్రీ. శ. 1633 లో జరిగినదనుట స్పష్టము. క్రీ. శ. 1673 (శా. శ.
 1595) విజయరాఘవనాయకుని కడపటి రాజ్య వత్సర మనియే
 కాక తంజావూరిరాజ్య మంతరించిన వత్సర మనుటలోఁగూడ
 చరిత్రకారు లందఱు నేకాభిప్రాయులై యున్నారు. ఈ కారణమున
 రఘునాథనాయకాభ్యుదయము క్రీ. శ. 1633 - 1673 సంవ
 త్సరములకు నడుమ, అనఁగా నిప్పటికి రమారమి మూఁడువందల
 సంవత్సరముల క్రిందటఁ బుట్టిన కావ్యము. దీని రచనాకాలము
 నింకను సూక్ష్మముగ నిర్ణయించుటకుఁ గొంత యవకాశమున్నది.
 రఘునాథనాయకాభ్యుదయములోని యీ క్రింది

“ వీరుఁడౌ సవరము వేంకటపతిని
 బాఱఁదోలించి నీ పనుపులచేతఁ
 బట్టెన నీమలోఁ బందనల్లూరు
 కట్టించితివి ఘటికామాత్రమున నె
 శ్రీరంగరాయలఁ జేపట్టి నిల్చి
 యారాయ కార్యంబు లొఁగాడటంచు
 దుండగించిన పాండ్య తుండీరపతుల
 ఖండించి వాకిలిఁ గావఁ జేసితివి

అనుపంక్తులలో విజయరాఘవుని సాహస కార్యములు తెలుపబడినవి. 'రాయకార్యంబు లొగదటంచు' పాండ్య (మధుర), తుండిర (చెంజి) పతులు దుండగించిన శ్రీరంగరాయలు విజయరాఘవ నాయకునికి సమకాలికుడైన విజయనగరాధీశ్వరుడు; ఇతడు మూడవ వేంకటపతిదేవమహారాయల మరణానంతరము క్రీ. శ. 1642 (శా. శ. 1564) లో రాజ్యమునకు వచ్చెను. సింహాసన మెక్కిన కొలది కాలములోనే శ్రీరంగరాయలు విజయనగర సింహాసనమునకుఁ దఱచుగాఁ గప్పము కట్టుట మాని విజయనగరాధికారమును ఛిక్కరించి తిరుగఁబాటు చేసి స్వతంత్రులగుటకుఁ బ్రయత్నించుచు వచ్చిన దక్షిణదేశ ప్రధాన విజయనగర నాయకసామంతుల నదుపులో నుంచి వారి వలనఁ దనకుఁ జెల్లవలసిన రాజగౌరవ మర్యాదాదులను దక్కఁ గొనుటకుఁ గొంత సైన్యమును దీసికొని దక్షిణదేశమున కరిగెను. ముఖ్యులైన తంజావూరు, మధుర, చెంజి నాయకరాజ సామంతులలోఁ దఱచుగా విజయనగర చక్రవర్తుల నెదిరించుచు స్వతంత్రులగుటకుఁ బ్రయత్నించుచువచ్చినవారు మధుర నాయక రాజ్యాధిపతులు; విజయనగరమునకుఁ దఱచుగా మధురయవిధేయముగా నుండఁ దంజావూరు విధేయముగా నుండి పెక్కువిధముల సాయపడుచువచ్చెను. శ్రీరంగరాయల కాలమున మధుర రాజ్యాధిపతి తిరుమలనాయకుడు; చెంజిరాజ్యాధిపతి కృష్ణప్ప నాయకుడు. శ్రీరంగరాయలు దక్షిణదిశ కెత్తివచ్చుచున్న వార్త విని తిరుమలనాయకుడు మిగిలిన యిరువురు నాయకులతోను మైత్రి నెఱపి, యందఱునుగలసి కర్ణాటాధీశ్వరునెదిరించి యుద్ధము చేయుటకుఁ గట్టడిచేసెను. ఇక శ్రీరంగరాయలు సమీపమునకు వచ్చుచుండినతరి తంజావూరి నాయకరాజయిన విజయరాఘవ

నాయకుడు మిత్రమండలినుండి విడవడి శ్రీ రంగరాయల పక్షమునఁ జేరి మిగిలిన యిరువురు నాయకరాజులను ఓడించెను.¹ ఓడించి కర్ణాటాధీశుడైన శ్రీ రంగరాయలకు సాయపడెను. పూర్వోక్తములైన ద్విపదపంక్తులు ఈ సందర్భమున విజయరాఘవనాయకుఁ డొనరించిన శౌర్యకృత్యములను దెలుపునవే. ఈ కారణముననే కావచ్చును, విజయరాఘవ నాయకునికి 'జీర్ణ కర్ణాటక సామ్రాజ్యసింహాసన స్థాపనాచార్య' బిరుదము కలదు. ఒకవేళ నిది రఘునాథ నాయకునివలననుండి సంక్రమించిన బిరుదమైనఁ గావచ్చును. పూర్వోక్తసంఘటన శ్రీ. శ. 1643-44 ప్రాంతమున జరిగినది. అందువలన నీ రఘునాథ నాయకాభ్యుదయ కావ్యము ఆప్రాంతముననే, యాసంవత్సరముననో యంతకుఁ గొద్ది సంవత్సరములకుఁ దరువాతనో పుట్టియుండును.

విజయరాఘవుని యితరకృతులు : ఆశ్రితులైన యితర కవులు :

విజయరాఘవ నాయకుఁ డీద్విపద కావ్యమును, రఘునాథాభ్యుదయ నాటకమునే కాక ఇతరకృతులు మఱికొన్ని రచించినట్లు

పదములు మంజరీప్రముఖ కావ్యములు

మొదల మాకంకితంబులు చేసితీవు

అనుకృత్యాది ద్విపదచరణములవలనను

కమనీయదుక్కిణీ కల్యాణముఖ్య

సమధికనాటక సంవిధాయకుఁడు

మహనీయ పదపద్యమంజరీముఖ్య

బహుళప్రబంధ నిబంధనశాలి

యను నాశ్వాసాంత్య ద్విపదపంక్తులవలనను దెలియుచున్నది. ఇతఁడు రచించిన కృతులు సవిస్తరముగ నేతత్కవి విరచితమైన ప్రహ్లాదచరిత్రమను యక్షగాన రూపకమునఁ గల యీక్రింది సీసమాలికలోఁ బేర్కొనఁబడినవి.

“ శ్రీలోంద రాజగోపాలవిలాసనా

టకము సందర్శించు సుకవివంద్య
మధురోక్తులను జెంగమలవల్లి పరిణయం

బానతిచ్చిన ప్రతిభానిధాన
కోవిదుల్ గొనియాడ గోవర్ధనోద్ధర
ణము రచించిన కల్పనా ధురీణ
రతిమన్నభవిలాసకృతిరాజ మొనరించి
పరగు ప్రాబంధిక పట్టభద్ర
భువిని రాసక్రీడ నననీతచోరంబు

హవణించి వెలయుమహానుభావ
చాతురిచేఁ బారిజాతాపహరణంబు

రచనచేసిన మృదువచనధుర్య
ఘనమైన రుక్మిణీకల్యాణ మనుకృతి
నిర్వహించిన బుధసార్యభామ
వరుస రాధామాధవవివాదము ధనాభి

రామం బొనర్చుసర్వజ్ఞతీలక
పాండిత్యమున సత్యభామావివాహ వ
ర్ణన యొనర్చిన కవిరాజరాజ
ప్రాజ్ఞ లా నన నుషాపరిణయనాటకం
బమరఁజేసిన శారదావతార

దక్షిణద్వారకా స్థలవర్ణనాభాగ
 ముద్ధరించిన సుప్రసిద్ధచరిత
 మహిమచేఁ గాళియమర్దనం బొనరించు
 సరిలేని రాజుల చక్రవర్తి
 ధర రఘునాథాభ్యుదయము నాటకముగా
 ద్విపదగా రచియించు ధీరవర్య
 యల మోహినీవిలాసాఖ్యద్విపదకృతి
 నాటకం బొనరించు నలసమాన
 యతిపవిత్రంబు ప్రహ్లాదచరిత్రంబు
 సవరించు ఘనమసీషాధురీణ
 హరువునఁ బూతనాహరణంబ నెడునాట
 కం బొనరించు శృంగారలోల
 తగు మంజరీద్విపద ప్రబంధము నాట
 కంబుగా హవనించు గానచతుర
 విప్రనారాయణ విద్వత్కథాసంవి
 ధానం బొనర్చిన ధీనిధాన
 బుధులు మెచ్చ సముద్రమథననాటకరాజ
 మొనరించు భువనమోహనచరిత్ర
 లలితమా కృష్ణవిలాసనాటకమణి
 సల్పిన యష్టభాషాధురీణ
 ఘనతరంబగు పాదు కాసహస్రం బెల్ల
 ద్విపదఁజేయు కళావతీ తనూజ
 రసికులు ప్రణతింపఁ బ్రణయకలహమను
 కృతియొనర్చిన చమత్కృతిధురీణ

యతులితప్రాధిచే నల కంసవిజయంబు
 ఘటియించు భువనవిఖ్యాతశీల
 ఘనమైన జానకీ కల్యాణనాటకం
 బమరించు వావదూకాగ్రగణ్య
 నవపుణ్యకవ్రతనాటకవైఖరి
 సేకరించిన వాగ్విశేషశేష
 కేళిమై గోపికాగీతలు భ్రమరగీ
 తలు తెనిగించునద్యతనభాజ
 సరిలేని ఫాల్గుణోత్సవ మెల్ల రగడ చౌ
 పదము లొనర్చిన భవ్యచరిత
 ధర రాజగోపాలదండకసందర్భ
 వైదర్భిఁ గన్న విద్యతకవీంద్ర
 సారమౌ వీరశృంగారసాంగత్యంబు
 మెఱయించు రసికులమేలుబంతి
 సంపంగిమన్నారు సాంగత్యము నమర్చి
 జగతి నెచ్చిన నెఱజాణరాయ
 గోపాలునకు వేడుకోలు విన్నపములు
 దరువు లొనర్చు నౌద్యధుర్య
 యేలలు విడిపదాల్ హెచ్చునంకీర్తన
 లధ్యాత్మ లొనరించునతులచర్య...

.....

మహితగాంభీర్య చోళసామ్రాజ్యధుర్య
 కోటిమన్మథరూప సద్గుణకలాప
 విక్రమకుమార రఘునాథవిభుకుమార
 ద్రువముగా మను విజయరాఘవనృపాల!"

ఈపై సీసమాలికలోని కావ్యభేద గీతభేదాదులను గమనించినచో విజయరాఘవనృపాలుఁడు ఒక్క ద్విపద కావ్యరచనమున మాత్రమే కాక తదితర సాహిత్య రచనలలోఁగూడఁ జాల సమర్థుఁ డనియు, నానాటి మేటి కవులలో నీతఁ డొక్కఁ డనియుఁ దోఁపకపోదు. అష్టభాషాధురీణుఁడట యితఁడు ; గోపికాగీతలు, భ్రమరగీతలు తెనిగించెనట. ఈతఁడు రచించిన పదములు, పాటలు, నాటకములు, ద్విపదలు, నండకములు, సంకీర్తనములు మొదలగు పైని చెప్పిన వన్నియు నిపుడు కానవచ్చుట లేదు. కాళీయమర్దనము, ప్రహ్లాదచరిత్రము, పూతనాహరణము, విప్రనారాయణచరిత్రము అనునాటకములుమాత్ర మున్నవి. ఈనాటకముల నన్నిటిని బ్రకటించుట మేలు. ఈ నాటకము లన్నిటిలోను గానవచ్చు మొట్ట మొదటి పద్యము మన రఘునాథాభ్యుదయము నందలి యీక్రింది సీసపద్యమే.

భోజకన్యాముఖాంభోజరాజమరాళ
 సత్యాఘన స్తన స్తబకభృంగ
 జాంబవతీవిలోచనచకోరశశాంక
 మిత్రవిందాతటిన్దేఘరూప
 భద్రదావశావశాభద్రదంతావళ
 వరసుదంతామనోవనమృగేంద్ర
 లక్షణరూపకలాపిపర్జన్య
 భానుసుతాలతాపారిజాత
 షోడశస్త్రీసహస్రచక్షుఃప్రసార
 హారసారమసార మోహనశరీర
 విజయరాఘవభూపాలభజనలోల
 కేలు మోడ్చెద రాజగోపాల నీకు.

ప్రాయశ్చముగా విజయరాఘవనాయకుని యితర నాటకములలో
పైతము ప్రారంభమున నీపద్యమే యుండునేమో ; అట్లయిన
నీతని నాటకములను గుర్తించుట కది సాధనము కాదగును.
మిగిలిన నాటకాదులు తంజావూరి సరస్వతీభాండాగారమున
నున్నవో లేవో, యున్నచో నవి గుర్తింపఁగదరనివో తెలియ
రాదు. ఎట్లయినను మిగిలినవి కానరానివిగనే పరిగణించుట
యুক্তము. విజయరాఘవనాయకుఁ డష్టభాషాధురీణుఁడు మాత్ర
మే కాదు ; చతుర్విధకవితానిర్వాహకసార్వభౌమబిరుదాంగదవి
రాజమానచరణాంభోజుకూడను. అందువలననే చెంగల్వకాళ
కవి తన రాజగోపాలవిలాసమున విజయరాఘవ వంశావళిలో
సీసమునందలి యెత్తుగీతమున

“వినతరాజన్యకోటీర వివిధరత్న
సమితి యీరీతి సుపచారసరణిఁ గూర్చి
విజయరాఘవమేదినీవిభుని యంఘ్రి
నార సాహిత్యరాయపెండార మమరు”

అని వర్ణించియున్నాఁడు. విజయరాఘవమేదినీశుని సాహిత్య
రాయ పెండారమును, అతని సభలోని శారదాధ్వజమును అభి
వర్ణించుచుఁ గాళకవి వ్రాసిన సీసపద్యములు పెక్కులు గలవు.
వానిలో మచ్చున క్రింది పద్యమును జూడుఁడు.

“ఒక్కొక్కయెడఁ జీనిచక్కెరపానకం
బానిన ట్లావ్లాద మావహిల్ల
ఒక్కొక్కయెడఁ దావి నెక్కిన విరవాది
సరము లెత్తినరీతిఁ బరిమళింప

ఒక్కొక్కయెడఁ జవు లుప్పతిల్లఁగ మంద
మాదుతంబులు వీచుమహిమ చెలఁగ
ఒక్కొక్కయెడ మేనఁ జొక్కునంపాదించు
వెలఁదివెన్నెల తేటవిధము మించఁ

గవిత రచియింప విజయరాఘవవిభుండె
నేర్పునని వాణి నర్తించు నేర్పు మెఱయఁ
జామరానిలకందళచలిత మగుచుఁ
దనదు సభలోన నల శారదాధ్వజంబు. ”

విజయరాఘవనాయకుని కాలమున తంజావూరి రాజుల కొలువు కూటము నిజముగాఁ గనులపండువు సేయు శారదానాట్యమందిరమే. సంగీత నాట్యములలో సయితము విజయరాఘవుని దండె వేసిన చేయి ; ‘ అతఁడు నవరసికుల కెల్ల నాయకుఁడు ’. అతని కొలువుకూటము ననేకులు సంగీత సాహిత్య విశారదలైన సారంగలోచన లలంకరించువారు. వారిలోఁ జంద్రరేఖ, కృష్ణా జమ్మ, రంగాజమ్మ మొదలైనవారు ప్రథమగణ్యులు.

“ తీఁగ మెఱుంగులతీరున నిరుగడ
వరుస బంగారు పావడలు మెఱయఁ
బఱపుగా వలగొన్న భానుమండలముల
హరువున నపరంజి హరిగ(గె) లమర
మొగులు మొత్తంబులు మోహరించిన రీతిఁ
బమ్మసాంబ్రాణి ధూపమ్ము లలర
విద్యావిశేషముల్ వేత్వేర హవణించు
హవణిక బిరుదవాద్యములు మెఱయ

వీరవేంకటరాయ పృథ్వీమహేంద్ర
దత్తబహువిధబిరుదముల్ దనరుచుండ
సముఖమున నిల్చి యాముద్భుతచంద్రరేఖ
వివిధవిద్యల వినిపించె వింత యనఁగ.

ఈ చంద్రరేఖ కర్ణాటాధీశుఁడును క్రీ. శ. 1642 వఱకుఁ బరిపాలనము నెఱపినవాఁడునైన మూఁడవ వేంకటపతి దేవరాయలను దన పితృవే మెప్పించి బహువిధబిరుదములను గైకొన్న చతుర. ఈమె కొలువుకూటమునకు బిరుదవాద్యవిరాజమానయై యరుగుదెంచెడిదట. ఇఁకఁ గృష్ణాజమ్మకూడఁ జంద్రరేఖకుఁ దీసిపోయినది కాదు. ఆమె సాహితీవిద్యాధరి. చూడుఁ డామె ప్రజ్ఞ యెట్టిదో:

“ప్రస్తారసంఖ్యను బదుమూఁడు కోటలు

నలువది రెండులక్షల పదేడు

వేలు నేర్పూరును వింశతీయును నాఱు

వృత్తంబులందు నీ వృత్తమునకు

నీవర్ణనసమస్య నీవు గూర్పు మటన్న

నావృత్తమున సమస్యను రచించి

యందుకు శ్లోకంబు లాశువుగాఁ జెప్పి

యవి తెనుంగునను బద్యములు సేసి

యిరువదాఱును ఛందంబు లెఱిగి యట్లు

కవిత చెప్పినవారు లోకమునఁ గలరె

యనుచు వినుతింప వినిపించి ఘనతఁ గాంచె

గీర్తనీయగుణాలంబ కృష్ణమాంబ.”

విజయరాఘవ నాయనయ్యవారు తన్ను సంబోధించి యీక్రిందిరీతిని బల్కినట్లు చెంగల్వ కాళకవి తన రాజగోపాల విలాసమున నిట్లు తెలిపినాఁడు :

అయ్యదినముల రామభద్రమ్మవారు
 నేడు కృష్ణాజి కవితల నేర్పు మెఱయ
 వినికిసేయుట లెల్ల మీఘనత గాదె
 కవివినుతచర్య ! చెంగల్వ కాళనార్య !

రఘునాథ నాయనయ్యవారి కాలమున రామభద్రదాంబ
 వలెనే విజయరాఘవ నాయనయ్యవారి కాలమునఁ గృష్ణమాంబ
 కవితల నేర్పు మెఱసినదట. ఈమె చెంగల్వ కాళకవియొద్దనే
 విద్య నేర్చియుండును. పైనుడివిన యిరువురివలెనే రంగాజమ్మయు
 సరసకవితారచన నసమాన ప్రజ్ఞాధురీణ. ఈమె మన్నారదాస
 విలాస మనుపేరఁ ప్రబంధమును యక్షగాన రూపకమును, ఉషా
 పరిణయమును ప్రబంధమునేకాక భారత, భాగవత, రామాయణ
 ములనుగూడ రచించినట్లు ఉషా పరిణయములోని కృత్యాది
 యందలి యీ క్రింది పద్యమువలనఁ దెలియవచ్చుచున్నది :

“ వేంకటేంద్రుని పుత్రి వినుత సద్గుణధాత్రి
 ఘనయశోరాజి రంగాజి వినుము
 మాధుర్యమున మించు మన్నారదాసవి
 లాసప్రబంధంబు లలిత ఘణితిఁ
 గావించి మిగుల శృంగారంబు గప్పట్టఁ
 బదములు మృదురసాస్పదము లగుచు
 రాణింప రచించి రామాయణంబును
 భాగవతంబును భారతంబు

సంగ్రహమ్మున రచించి సరసరీతి
 మమ్ము మెప్పించితివి చాల నెమ్మిఁ దనరఁ

బరగ హరివంశమున నుమా పరిణయకథ
తెనుఁగుగావింపు మిఁక నీవు తేటగాఁగ.”

ఇట్లు కోరిన విజయరాఘవుని కోరిక మీఁద నే యీమె
యుమా పరిణయ ప్రబంధమును నిబంధించెను. విజయరాఘవ
నాయకునికి రంగాజమ్మ యనినఁ బ్రత్యేకాభిమానమో లేక
యాతని కొలువు కూటమునందలి సాహిత్య సరస్వతు లందఱలో
నీమె మిన్నయో, విజయరాఘవ వసుమతీంద్రుఁ డీమెకుఁ గనకాభి
షేకము కావించెనట. చూడుఁ డీమె రచించిన యుమాపరి
ణయమునందలి యాశ్వాసాంత గద్యము :

“ఇది శ్రీమద్రాజగోపాల కడుణాకటాక్ష వీక్షణానుక్షణ
ప్రవర్ధమాన సారస్వతధరీణయు, విచిత్రతర పత్రికా శతలిఖిత
వాచికార్థావగాహన ప్రవిణయు, తత్ప్రతిపత్రికా శతస్వరూప్త లేఖన
ప్రశస్తకీర్తియు, శృంగారరస తరంగిత పదకవిత్య మహనీయ
మతి స్ఫూర్తియు, అతులితాప్తభాషావితాసర్వంకషమనీషా
విశేషవిశారదయు, రాజనీతివిద్యావిశారదయు, విజయరాఘవ
మహీపాల విరచిత కనకాభిషేకయు, విద్వత్కవి జనస్తవనీయ
వివేకయు, మన్నారూపాన విలాసనామ మహాప్రబంధ నిబంధన
కృతలక్షణయు, మహనీయ రామాయణ భాగవత భారతకథా
సంగ్రహవిచక్షణయు, పసుపులేటి వేంకటాద్రి బహుజన్మతపః
ఫలంబును, మంగమాంబా గర్భశుక్తిముక్తాఫలంబును, రంగద్గుణ
కదంబయునగు రంగాజమ్మ.....”

ఎల్లప్పుడు నీగణికలతో నానందించు విజయరాఘవ స్మృపా
లుని మహిషి తనకోపము నాపుకొనఁజాలక యావారాంగనకు

దూషణోక్తులతోఁ నొకదూతిక మూలమునఁ గబురంపె ననియు,
విదుషీమణియగు నాపారాంగన యాదూతి కీ పద్యమును జెప్పి
పంపె ననియుఁ జెప్పుదురు.

“ఏవనితల్ మముం దలఁప నేమిపనో? తమ రాడువారు గా
రో? వలపించు నే ర్పెఱుంగరో? తమకాఁగిటిలోన నుండగా
రా వదియేమిరా విజయరాఘవ యం చిలుదూరి బల్కిచేఁ
తీవరక త్తెనై పెనఁగి తీసుకవచ్చితినా తలోదరీ?”

ఈవారాంగన రంగాజీయే యని నానుడి. ఈపై పద్యము
నేకాక కీర్తిశేషులైన శ్రీ వేటూరి ప్రభాకరశాస్త్రిగారు విజయ
రాఘవునిమీఁది యీక్రింది చాటువులనుగూడ సేకరించి తమ
చాటుపద్యమణిమంజరిలోఁ బ్రకటించియున్నారు.

రాజనిభాననా! సరసురాలపు జబ్బుగ నల్లినా వదే
మే జడ? యింతకంటె వలెనే? వల నొప్పు బిగించి యల్లవే
యోజవరాల! వేతె పని యున్నది; దోసమె దోసమే మహా
రాజగునట్టి యవ్వీజయరాఘవు మైచిగురాక కోమలీ!”

“కులికెద వేటికే చెలియ? ఇంచెడు మానెడుగాను నెల్లవా
రలు వినినారులే; విజయరాఘవ రాయఁడు నిన్నుఁగూడుటల్
వలపులె చాటుచున్నవి జవాదియు నట్లపు విజ్ఞప్తీగఁగా
వలెనటె, చూచి యోర్తురటె వంతులుజంతుల వేటియెప్పులే?”

“ఇంతీ! పానుపుపై నిదె
కంతుఁడు గూర్చున్నవాఁడు కనుఁగొను మహాహా!
కంతుఁ డనంగుఁడు నీతెలి
వింతేనా, విజయరాఘవేంద్రుఁడె చెలియా!”

ఈ పద్యములును వారాంగనా విరచితములే కాఁదగును.

విజయరాఘవ నాయనయ్యవారి సభలో నాట్యవిద్యా
పై దుష్యమును బ్రదర్శించిన నట్టువరాండ్రు కొండలు కాళకవి
విరచిత రాజగోపాల విలాసమువలనఁ దెలియవచ్చుచున్నాడు.
వీ రందఱును నాట్యాభినయములఁ జతురలే. ఈక్రింది పద్యము
సరయుఁడు :

“చౌపదకేళిక రూపవతీకాంత

.....చూడామణి చంద్రరేఖ

చెలువగు జక్కిణిఁ జెలువ మూర్తివధూటి

(?)కొరముఁ గోమలవల్లి గురునితంబ

నవపదంబులు లోకనాయికా లోలాక్షి

యల దేశి శశిరేఖకాబ్జవదన

దురుపదంబులు రత్నగిరినితంబినియును

బేరణివిధము భాగీధియును

మదనబలిదూత్య ననరత్న మాలికాది

బహువిధాలక్ష్యనాట్యప్రపంచమెల్ల

ఘనత విలసిల్లఁ దక్కిన కాంతలెల్ల

నభినయించిరి తమ నేర్పు లతిశయిల్ల.”

పై పద్యమునఁ దెల్పిన పేరులు కల్పితములు కావనియే
నాయూహ. వీ రందఱు నాఁనాడు విజయరాఘవుని యాస్థానము
నలంకరించిన వారలే. వీరిలోఁ గొండలు రఘునాథనాయకాభ్యు
దయమునందలి యీక్రింది పంక్తులలోఁ బేర్కొనఁబడినారు.

బిరుదుపాత్రలు విజృంభించి యారాజ

వరునిముండఱ నిల్వ వారిలోపలను

బడచాళిఁగొనియె గూపవతీవధూతి
 కొదలేక పేరణిఁగొన చంద్రరేఖ
 మిక్కిలికోపుల మెఱవడిఁ జూపి
 జక్కిణి వినిపించె శశిరేఖ యపుడు
 ననబోడి యగులోక నాయికాకాంత
 వనజలోచన కీరవాణి లతాంగి
 దురుపదకేళిక దురుస్సై సకోపు
 వరుస నటించిరి వన్నెమీఱఁగను
 కొరవంజి శివలీల గుజరాతి దేశి
 విరిబోండ్లు కొందఱు వినిపించి రపుడు (పుట21)

చౌపదకేళి, జక్కిణి, కొరము (కొరవంజి?), నవపదం
 బులు, దేశి, దురుపదంబులు, పేరణి, మదనబలదూత్యము మొద
 లైనవి నాట్యబంధములు. విజయరాఘవ మహాజాని

“వాల్మీచి (?) గుజ్జరి విల్వేడు (?) దండలా
 స్యము కందుకక్రీడ యల్లికయును
 గొరవంజి శుభలీల గుజరాతి దేశి చౌ
 పదము జక్కిణి దురుపదము మదన
 పద (?) బల)దౌత్యమును జోగి(?)గు) పడచాళి శారదా
 సామ్రాజ్యమును జిందు సవతిమచ్చ
 రంబులు నాట్యకదంబంబు మొదలైన
 నాట్యముల్ హవణిం”చిన

నాట్యకలా పితారగుడు. ఈ నాట్యబేదములలోఁ బేరణి గుజ
 రాతి దేశి జక్కిణి దండలాస్యము (దండలాసకము) కందుకక్రీడ

చిందు మొదలైనవి చాలఁ బూర్వకాలమునుంచియు వచ్చుచున్నవే.

“మహోత్సవ మండపమునందుఁ బేరోలగం బుండి
కుండలీ దండలాసక ప్రేరణీ ప్రేంకణ సింధు
కందుక ధమాళి చేల మత్తల్లి హల్లీసకాదిన్య
త్యంబు లవలోకించుచు” అని భీమఖండము.

శౌపదంబులు, నవపదంబులు, మరుపదంబులు అనునవి చారికా
కరణాంగహార రేచకముల భ్రమరికావళుల సర్తనగతులు.
వాల్విచి, విల్వేడు, కొరము అనునవి సరియైన పదము లగునో
కాదో, యవి యెట్టి నాట్యవిశేషములో మనకుఁ దెలియరాదు.
పూర్వోక్తసీసపాదములలోఁ జెప్పిన నాట్యబంధములలోఁ గొన్ని
విజయరాఘవనాయకోపజ్ఞములు నుండవచ్చును.

విజయరాఘవ నాయకుఁడు ‘కవినమాజభోజభూజాని’.
సరసకవితాచాతురీ ధురీణలయిన గణికావతంసలే కాదు, విజయ
రాఘవుని యాస్థానమున సంగీత సాహిత్య విశారదులైన కవి
శ్రేష్ఠులు నుండిరి. ఇందఱు కవులకును గవయిత్రులకును గాయన
గాయనీ మణులకును ఆశ్రయమిచ్చి వారిని బోషించి వారితో
సంగీత సాహిత్య నాట్య విద్యావినోదముల నానందించుచు వచ్చిన
విజయరాఘవ భూవరుఁడు ఇతర విషయముల నెట్టివాఁడైన నీ
విషయమునఁ బ్రస్తుతిపాత్రుఁడు కదా! రఘునాథ నాయకుని
కాలములోకంటెను అతని తనయుఁడు విజయరాఘవుని కాల
ముననే సంగీత నాట్యకళ లభివృద్ధిచెంది ఆంధ్రసాహిత్యమునకు
సరిక్రొత్త మాధుర్యమును, సౌరభమును జేకూర్చినవి. తంజా

పురాండ్ర నగరమున విజయరాఘవ భూపాల లాలితయైన
యాండ్రసాహితీకన్య వీణాగాన విలోలయై గొంతు విప్పి మధుర
గానము సేయుచుఁ జిందులు త్రొక్కి నృత్యము చేసినది.
ఆకాలమున నందఱును గానకళలోలురే, వీణాగానప్రియులే,
నాట్యకళా చతురులే, యక్షగానరూపక కవితా సంపన్నులే.

విజయరాఘవుని యాస్థానమున యక్షగానరచనలను సంత
రించిన కవిప్రకాండు లింకను సనేకు లుండిరి. అట్టివారిలోఁ గా
మరును వేంకటపతి సోమయాజి ‘విజయరాఘవ పట్టభద్రుని పట్టం
పుఁగవి’ యట. కోనేటిదీక్షితనామధేయుఁడుకూడ సామాన్యుఁడు
కాఁడు. ఇతఁడు “విజయరాఘవభూపాల కృపాపాంగ వీక్షణా
నుక్షణ ప్రాప్త సారాగ్రహాదుడు” ; “తారహారచిరత్న రత్నకం
కణోదార తారానురూపముక్తాకలాపహృద్యతర బిరుదవాద్య
నానావాహనాది సన్మానమాననీయ శాశ్వతైశ్వర్యధుర్యం”
డట; “బహువార రచిత యాగభాగ సంతర్పితాఖిల దేవతా
వద్యం” డట; “సంగీతసాహిత్య విద్యాధురీణ వరేఽయం” డట;
అంతియ కాదు “గురురాజ శతక్రతు శ్రీనివాసదేశిక ప్రతిష్ఠా
పితోపాధ్యాయ వైభవధుర్యం” డట. సంగీత సాహిత్యములు
కలసి నర్తించిన కాంచనకాల మది, శారదా సామ్రాజ్యోత్స
వమే నాటిది. ఆ యుత్సవమున యక్షగాన రూపకమునకే
ప్రథమ గౌరవము. అందువలన సంగీత సాహిత్యములు నేర్చిన
యెల్లరు నట్టి రూపకములు రచించిన జాణలే. పై నుడివిన
వారందఱును యక్షగాన రూపకములు రచించినవారలే.
విజయరాఘవ నాయకుఁడు రఘునాథ నాయకాభ్యుదయమును
రచించినట్లే కోనేటి దీక్షితులు విజయరాఘవ కల్యాణమును
విరచించెను. కామరును వేంకటపతి సోమయాజి విజయరాఘవ

నాయక చంద్రుని చంద్రికావిహార శృంగార లీలావిలాసమును 'విజయరాఘవ చంద్రికా విలాస' మనుపేర హావణించెను. పురుషోత్తమ దీక్షితుడు 'తంజాపురాన్నదాన మహానాటకము'ను రచించెను. విజయరాఘవనాయుని కాలములోఁ దంజాపురమున మహారాజ సత్రములోఁ బ్రతిదినమును వేలకొలది బ్రాహ్మణులకు మృష్టాన్నప్రదానము సేయువారట. విజయరాఘవ నాయకునికి "ప్రతిదిన బ్రాహ్మణ సహస్రాభీష్ట మృష్టాన్నదాన దీక్షాధురీణుఁ" డను బిరుద ముండెను. పురుషోత్తమదీక్షితుడు "విశిష్ట దేశికాభీష్ట దేవతాయాపుండై న శ్రీనివాసస్వామిని నిజయానన నివాసునిం జేసి శృంగార హాస్యాద్భుతరసప్రధానంబుగా" నీ "తంజాపురాన్నదాన నామక మహానాటకమును" హావణించెను. విజయరాఘవ నాయకుని తనూజుడు మన్నార దేవుడు కూడ సంగీత సాహిత్యములఁ జతురుడే. ఈతఁడు 'హేమాద్భ నాయకా స్వయంవర' మని యొక రూపకమును రచించెను. ఈ యక్షగాన రూపకమునందలి కట్టకడపటిగద్య మిట్లున్నది.

"ఇవ్విధంబునఁ బినచెవ్వయాచ్యుతాధిపప్రపాత్రుండును, రఘునాథ జననాథ పాత్రుండును, విజయరాఘవ భూపాలక ప్రియ పుత్రుండును, రాజగోపాలాంబికా గర్భ కలశజలధి కువలయ మిత్రుండును, అతుల కనకతుల ప్రముఖ నిఖిలచుహదాన దీక్షాధురీణుండును, అనేకాగ్రహార ప్రతిష్ఠాపన ప్రవీణుండును, విజయరాఘవాభ్యుదయాది ప్రబంధ నిబంధన చాతురీధౌరేయుండును, అతులిత పితృభక్తిభాగధేయుండును మహితానుభావుండునగు మన్నారదేవుడు..."

ఈ పైగద్యము ననుసరించి యీ మన్నారదేవుడు 'హేమాద్భ

నాయికాశ్వుయంవరము ' నేకాక విజయరాఘవాభ్యుదయాది ప్రబంధములను మఱికొన్నిటిని నిబంధించినట్లును దెలియనగుచున్నది. కాని యా ప్రబంధము లీవఱకుఁ గానరాలేదు. ఇంక రఘునాథనాయకాభ్యుదయ కావ్యప శేషములనుగుఱించి విచారింతుము.

కావ్యగౌరవ విశేషములు :

రాజ్యము పాలించుచుండిన కాలమున నుదయమున నిద్ర లేచినదిమొదలు రాత్రి పడుండఁబోవువఱకు రఘునాథనాయకుని యొకనాటి వృత్త మీ కావ్యమునందలి యితీవృత్తము. ఆంధ్ర నాయకరాజుల కాలమున రాజజీవిత మెట్లుండెనో తెలిసికొనుట కీకావ్యము దర్పణమువంటిది. ఆనాటి నాయకరాజులు ధరించు వేషభూషణులు, చేయు నాహార విహారములు, గడపు విద్యావినోదములు, పరిశీలించు రాజకార్య కలాపములు - ఇది యది యననేల అన్నియు నిందు సవిస్తరముగ వర్ణితములైనవి. ఆంధ్రనాయకరాజు రాజకీయ జీవితము కర్ణాటాధీశ్వర రాయజీవితమునకుఁ బ్రతిబింబమే, దానినిమనకుఁ జక్కఁగాఁ జిత్రించి చూపునదగుటచేత నీకావ్య మమూల్యమయినది. రాయవాచకము తప్ప ఆనాటి యాంధ్ర రాజదైనిక జీవితము నింత ప్రస్ఫుటముగఁ గన్ములకుఁ గట్టినట్లు చూపున దీరఘునాథనాయకాభ్యుదయమే కాని మఱియొకఁ కానరాదు. ఇందే దీనిగౌరవము కలదు. రఘునాథనాయకుని దేవ భూదేవ పూజనము, దానాదికములు, మజ్జనభోజనాదులు, కొలువుకూటము విశేషములు, విద్యావినోదములు, పురవీధుల విహారయాత్ర, యారామ విహారము మొదలైనవాని వర్ణనములను జదువునప్పుడు మన మాకాలమున నున్నట్లే యా విశేషములను

మనము సందర్శించుచున్నట్లే తోచును. కవి కావ్యము సంత
వాస్తవికముగఁ దీర్చి దిద్దియున్నాఁడు. ఈ కావ్యమున రఘునా
థుఁడే నాయకుఁడు. పురవీధుల స్వారివెడలుచుండినతఱి జాల
మార్గమున నొకపౌర నుందరి చిత్రరేఖ రఘునాథ నాయకుని
జూచి యాతనిని వలచి మరుభారికి లోనయి విరహోనల సంతప్త
యగును. ఈ నుందరియే నాయక. ఆమెచెలికత్తె లామె మన్మథ
సంతాపధరమును వాపుట కామె నుద్యాన వనమునకుఁ గొని
పోయి శైత్యోపచారములు చేసి, దానివలనఁ గార్యముఁ గానక
మన్మథపూజ చేయింతుడు. దానివలనఁగూడ నామె కంతుసంతా
పము శాంతింపదు. అప్పు డా నుందరియొద్ద కామె పెంచుచుండిన
యొకకీరము రాఁగాఁ నామె దానికిఁ దనవృత్తాంత మంతయుఁ
దెలియఁజెప్పి రఘునాథునిఁ దోడితెమ్మని దాని నాతనికడకు
రాయబార మంపును. రఘునాథుఁ డారామసీమను విహరించు
చుండిన సమయమున నాతనిం జేరనరిగి శుకము తన సందేశమును
వినిపించి తన దూతకృత్యమును నెఱవేర్చి నాయక నాయ
కులకుఁ బోతు కుదుర్చును. వా రుభయల సమాగమ సౌఖ్యము
తోఁ గావ్య మంతమగును. ఈ విధమైన కథావిధానమును దీసి
కొని కవి సందర్భోచితముగ పురవర్ణనము, మన్మథోపాలంభము
మొదలైన గావ్యలక్షణముల నమరించెను. మూఁడాశ్వాసముల
కావ్య మిది. రఘునాథుఁడు పురవీధుల స్వారి వెడలినప్పటివఱకుఁ
గలవృత్తము ప్రథమాశ్వాసమునను. స్వారివెడలుట మొదలు
శుకదూత్యము వఱకుఁగల కథ ద్వితీయాశ్వాసమునను, రఘు
నాథనాయకుని మధ్యాహ్న భోజనాదిక వృత్తివిశేషములు, శుక
దూత్యము, నాయకీనాయక సమాగమము మొదలైనవి తృతీయా
శ్వాసముననునభివర్ణితములైనవి. రఘునాథనాయకాభ్యుదయమునఁ

దృతీయాశ్వాస మాశ్వాసాంత్య ద్విపదచరణములు లేమి నసం
పూర్ణముగఁ గనిపించును గాని కావ్యము పూర్తియైనట్లు రఘు
నాథాభ్యుదయమువలనఁ దెలియుచున్నది.

రఘునాథాభ్యుదయము కూడ నిదివఱలోఁ జెప్పినట్లు విజ
యరాఘవ నాయకకృతమే, యక్షగానము, రఘునాథనాయ
కాభ్యుదయ కథనే తీసికొని కవి కొన్ని వచనములతోఁ గలిపి
యందలి ద్విపదపంక్తులనే నడుమ నడుమఁ గథాసంవిధానమును
గలుపుట కతుకులుగఁ బొందించి న్నాటకరూపమున యక్షగాన
ముగ రచియించెను. యక్షగాన కథకూడ నాయకీనాయక సమా
సమాగమముతో సంపూర్ణమగుటచేత రఘునాథనాయకాభ్యు
దయకావ్యము నంతటితో సంపూర్ణమైనట్లే తలఁపవలసి
యుండును.

రఘునాథనాయకాభ్యుదయమునందలి కవిత్వము పాల్కు
రికి సోమనాథ, రంగనాథాదుల కవిత్వమంత ప్రాథమ్యమైనది కాక
పోయినను మృదుమధురమై, సరళమై, ధారాశుద్ధిఁ గలిగి యొ
ప్పారుచున్నది. విజయరాఘవుఁడు గణనీయులైన ద్విపదకవులలో
నొకఁ డనుటకు సందియము లేదు. నన్నయాది కవివతంసుల కాల
మునాఁటి సంస్కృతపద బంధురమైన తెనుఁగుకవిత తంజావూరి
యాంధ్ర నాయకరాజుల కాలమునాఁటికిఁ గడుంగడు తెలుఁగుఁ
దనమును సేకరించుకొని సౌకుమార్యమును, లాలిత్యమును నల
వరించుకొని యన్నివిధముల దేశీయైవది. ప్రయుక్తములయిన పద
ములు బహుళముగ నచ్చతెనుఁగులే, యతి కోమలములే. ఒక్క
యీరఘునాథనాయకాభ్యుదయముననే కాక తెనుఁగు కవితలో
వచ్చిన యీమార్పు నాకాలమునాటి పద్యప్రబంధములలో

సయితము చూడఁగలము. ఈ రఘునాథనాయకాభ్యుదయము నందలి యితివృత్తముకూడ ప్రాచీన ప్రబంధకథావిధానమువలె దీర్ఘముగను, అనేక సంఘటనాత్మకముగను నుండక సామాన్యమయి తమిళదేశపు 'ఉలా' ప్రబంధపద్ధతి ననుకరించినది. ఒక విధముగ నిది తమిళసాహిత్య ప్రభావ మనఁదగునేమో ; ఏలన, నులాప్రబంధము తమిళమున నతిపురాతనమైనది. తమిళభాషకుఁ గల మొట్టమొదటి సంపూర్ణ వ్యాకరణము "తొల్కాప్పియము". ఈ వ్యాకరణములోఁ 'బురత్తిన్నే ఇయల్' అను నూత్రమునఁ బ్రత్యేక ములా ప్రబంధములను గుఱించి చెప్పఁబడినది. ఇవి దేవతల రథోత్సవములకు ప్రసిద్ధపురుషుల గజోత్సవములకు సంబంధించిన వర్ణనలతోఁ గూడినవి. ఇందలి యితివృత్తము ఇటువంటి యుత్సవము తమ వీధిని సాగుచున్నప్పుడు దానిని జూచుట తటస్థించు సప్తవిధగణికలలో నొకవిధమునకుఁ జెందిన కన్యకప్రేమప్రకటనగాధకు సంబంధించినది. దీనిననుసరించి చూడఁగా మనకథలోని నాయకకూడ గణికయై యుండవచ్చునని తోచుచున్నది.

ఈ కావ్యమునందలి వర్ణనము లన్నిటిలో నిచట ముఖ్యముగాఁ బేర్కొనవలసినది తంజాపుర వర్ణనము. తెలుఁగుకావ్యములలో నోరుగంటి నగరమును సవిశేషముగ వర్ణించిన క్రీడాభిరామములోఁ దక్క మఱి వేనియందును మన కావ్యములోవలెఁ బురవిశేషము లభివర్ణితము కాలేదు. పరిఘగోపురప్రాకారాదులు వర్ణించినవెనుక కవి రాచనగరు నభివర్ణించెను. నగరికిఁ జుట్టును సానికూతుల యిండ్లున్నవీధులు. ఈ వీధులనడుమ ప్రహరితోఁ గూడినకోట. దానిలోబంగారు కలశములతోఁగూడినహజారము. తరువాత గజఘటలుండు 'పెనులాగడవుఁబని పెద్దబవంతి'

చేరువనే గుట్టము లుండు 'పటానిబవంతి' మేడ. తరువాత సంప్రతికరణముల విశాలశాల. సంప్రతికరణములు గ్రామకరణముల కంటే బడవిలో బెద్దవారు; కొన్ని గ్రామములను గలియఁజేర్చి యేర్పాటుచేసిన ఖండమునకుఁ గాని, పెద్దరాజ్య విభాగమునకుఁ గాని యాయవ్యయములకుఁ సంబంధించిన లెక్కలను వ్రాయు పెద్దకరణములకు సంప్రతులని పేరు. ఏరికిఁ గవిత సంప్రతుల నియు వ్యవహారము గలదు. సంప్రతికరణముల విశాలశాలకుఁ దరువాత నున్నది శ్రీరామభద్రశాల. దీనిలో శ్రీరామచంద్రుని భావచిత్ర ముండెను. ఇది రంగులతో రచియించిన చిత్రము కాదగును. శ్రీరాముని చిత్రమున్న కారణముననే దానికి రామభద్ర శాల యని పేరు కలిగినది. ఈ శాలకు బిడప కోణెవాకిలి, కోణె యన నంతఃపురము. కోణెవాకిలికడ గుటిగొల్ల లెల్లప్పుడును వెదురుకజ్జలు పుచ్చుకొని కావలి కాముచుందురు. కోణెవాకిలి దాటగనే సామంతరాజులు దొరలు శ్రేణులు గట్టి వేచియుండు లక్ష్మీవిలాసభవనము. దీనిచేతనే 'చల్వరాతిచేఁ జెలఁగి సింగం పుఁ బని వై ఖరులఁ గనుపట్టువాకిలి'. దీని చెంగటఁ బున్నాగవృక్ష శీతలచ్ఛాయను అచ్యుత రంగకూటము, నాకపురీవిలాసగేహము, కులగిరిని బోలిన 'లాఁగులచప్పురము' గరడికూటము, నవరత్న మయమైన నాటకశాల, మదనావతాసుఁడై మన్నారఁడున్న మదనగోపవిలాస మందిరాంగణము¹. ఇది మన్నార దేవుని దేవాయతనము కాదగును. దీనితోఁబాటు పేర్కొనఁదగినది 'బంగారు చెక్కడపుఁ జప్పురము'ను చాలవిప్లవ యొప్పు చల్వరాజగతి గలిగి

1. ఇదియే కావ్యము నాటవ పుటలోఁ దెలిపిన మాన్నారు కోణెల యగునేమో.

పుష్పక విమానమువలెనున్న శ్రీరామసాధరాజము¹. పట్టాభి రాముని భావచిత్ర మున్నందువలననే యీ సాధమునకు శ్రీరామ సాధరాజమని పేరు వచ్చినట్లు కాన్పించును. తంజాపురాండ్ర నాయక రాజచరిత్రకారులగు శ్రీ కురుగంటి సీతారామయ్యగారు శ్రీరామసాధరాజమునుగుఱించి యిట్లు వ్రాయుచున్నారు.

“వీనిలో (పూర్వోక్త భవనములలో) నిప్పుడు నాయక రాజుల దర్బారుహాలని చూపునట్టి భవనము... శ్రీరామసాధ మని నా యభిప్రాయము. అందు రామ పట్టాభిషేక పటము చిత్రింపఁబడినది. అందువలన దీనికి శ్రీరామసాధమని నామ మిడియుండవచ్చును. ఇం దిప్పుడు తరువాతి మహారాష్ట్ర రాజగు ‘శరభాజి’ యొక్క శిలావిగ్రహము కలదు. తచ్చిలావిగ్రహము క్రింద పూర్వము నాయకుల కాలమున సింహాసనముక్రిందనుండు నొక మిక్కిలి విశాలమగు చలువరాయి యొకటి కలదు. అది

1. చల్వరాజగతి-“ 16 మూళ్ల పొడుగు 13 మూళ్ల వెడల్పు, $1\frac{1}{2}$ మూర యెత్తు గలిగి నిగనిగలు దేరుతూ శ్రీరామసాధమున నల్లచల్వరాయి యిప్పటికిన్నీ కలదు. ఇంతకంటె తక్కువది వేరొక మండపమున గలదు. బృహత్శివరుని కోవెల మీద యింకొకటి కలదు ”—తంజావూరి ఆంధ్రరాజుల చరిత్ర, పుట. 31.

గోవిందదీక్షితులవారు రచించిన సంగీతసుధలో నీ భవనరాజము లలోఁ గొన్ని వర్ణితములైనవి, చూడుఁడు :

లక్ష్మీవిలాసోక్తిపిత భద్రశాలా
శ్రీరామసాధోక్తిపిత హేమకూటః
అన్యార్థే యత్రాచ్యుతరంగముఖ్యా
స్సభా స్సుధర్మోపమితా జయంతి.

పైని చెప్పిన నాటకకాలలోనే ఆంధ్రనాయకరాజుల కాలములో విజయగ్రామవ నాయకుఁడు మొదలైనవారు రచించిన మాపకములను ప్రదర్శించువారు.

యనేక చరిత్రకారులచే ప్రశంసింపఁబడియున్నది. తత్కాలపు భవన నిర్మాణపద్ధతి యీ భవనమువలన తేటపడ గలదు. కొయ్య యెచ్చటను నుపయోగించి యుండలేదు. మహారాష్ట్రలే తత్సభామందిరమును వదలి ప్రత్యేకముగా వేరు దర్బారుహాలును కట్టుకొనిరి. అది యిప్పటికిని కుడ్యచిత్రకర్మ సమేతమై ప్రకాశించుచున్నది. చూపువలసిన వెనుకటిదానికంటె యిది యధునాతనమని తెలియగలదు. వెనుకటి నాయకులు కట్టిన ట్లుంచక మహారాష్ట్రరాజులు కోటను మార్చినట్లు స్పష్టము.”

శ్రీరామసౌధ రాజమునకుఁ బిదప బంగారు తలుపులుగల విజయభవనరాజము. అచ్చట వేదికమీఁద నెల్లపుడును గంచుకీ వర్గము కావలికాయుచుండును. ఈ విజయభవనరాజ స్వర్ణకవాట ఘటిత మార్గము సధిగమించినచో నిందిరామందిరము¹. మందిరములలోనికెల్లఁ బ్రశస్తమై మణిమయ విరాజితమైన యద్భుత సదన మిది. చంద్రకాంతపు సంతనపనులతోను, పగడాల కంబములతోను, మగతాల మదనచేతులతోను, దంతపుఁ జేరుళ్ళ తుదలఁ జెన్నారి మలచిన చీని పక్షులతోను, గెంపుతా పనుల బోదీయలతోను, బచ్చతాపలకల పైకప్పు, ఇంద్రసీలముల

1. సంభావనీయాద్భుతశాత కుంభ
 సంభావనీ సంభృత నూత్నరత్నైః
 రమ్యావిశేషేణ సభా విభాతి
 తత్రేందిరామందిర నామ ధేయా.
 యస్యా స్సమీపే శతశో విభాంతి
 నృపాంగ నారత్న నివాసయోగ్యః
 గృహావిచిత్రోపవనీ విహార
 ప్రాసాదకేళీ సరసీసమేతాః ॥

(సంగీతసుధ)

లోవరితోను, చలువనోడలతోను, గట్టాని సోగము తైముల చికిలి కుచ్చలతోను, నైడూర్యపు దారబందములతోను, మగతాల సంతన మడత తలుపులతోను, నింక ననేకచిత్ర విచిత్రాలాకార ములతో నిందిరామందిరము నిక్కముగ నిందిరామందిర శోభ తోఁ బాలుపాడుచుండెను. ఈ యిందిరామందిరములో నాయక రాజ విజయగాథలను జిత్రించిన భావ చిత్రములు కలవు. ఇందిరామందిరము జోడు విజయరాఘవ విలాసగృహరాజము¹. ఇట్లనేక మందిరములతోఁ జూడ వేడుకయైనది తంజాపురాంధ్ర నాయక రాజసదనము. ఇందిరామందిరములో నొకనాఁడు వేకువ రఘునాథనాయకుఁడు నిద్ర మేల్కొనుటతోనే మన కావ్యము లోని కథ యారంభమగును.

కవియైన విజయరాఘవ నాయకుఁడు సందర్భానుసార ముగాఁ దన కాలమున వాడుకలోనుండిన యాచార మర్యాదలు, జాత్రవాద్యములు, నాట్యములు, స్వర్ణాభరణ విశేషములు మొదలైనవి పేర్కొనియున్నాఁడు. ఈ వర్ణనలను బురస్కరించు కొని మన మానాటి యాంధ్రనాయకరాజ జీవితమును జక్కఁగా నవబోధము సేసికొని కంటికిఁ గట్టినట్లు పునర్నిర్మింపవచ్చును.

ఆంధ్రనాయక రాజుల కాలమున వాడుకలోనుండిన జాత్ర వాద్యము లివి : వీణె, మురళి, రబాబు, తంబూర, కిన్నర, ముఖ వీణె, స్వరమండలము, రావణహస్తము, చెంగు, దండె, డక్కి, గట్టివాద్యము, తాళము ; వీనినిఁ బదచాళి, పేరణి, జక్కిణి, కొర

1. విజయరాఘవ విలాసభవనములో శారదాధ్వజ ముండెనట. చెంగల్య కాళికవి యీ శారదాధ్వజమును జమత్కారముగఁ దన కావ్యమున సభివర్ణించి నాఁడు.

వంజీ, గుజరాతి, దేశీ, దురుపదకేళిక, శివలీల మొదలైన నాట్య బంధముల నభినయించు సందర్భమున వాయించువారు. ఉత్ప వావసరముల వాడుకలోనుండిన వాద్యములు చిఱుతమద్దియలు, కాహళలు, భేరులు, డవిణలు, ఢక్కలు, నాగసరములు, సరగ జములు, ధవళశంఖములు మొదలైనవి.

ముద్రికాభరణము, ముత్యాలయొట్లు, శ్రీరామభద్ర తాళి, ముత్యపురాపులు, పెద్దచౌకట్టులు, కంఠమాలికలు, కంట సరము, పచ్చల పదకము, బవిరిచెక్కడపు ముత్తైపుఁ దాళి, వజ్ర ముల యుత్తరిగలు, వజ్రములచే నులు, మెఱుపుల కడియ ములు, బాహుపురులు, రత్నాంగుళీయములు, నవరత్నములు తీర్చిన బిరుదు పెండేరము, ఒంట్లు - ఇవి రఘునాథనాయకుఁడు ధరించిన యాభరణ విశేషములు. స్త్రీల యాభరణములుగఁ దెలియవచ్చున వివిః ముంగామురారి, కంకణములు, ఉంగరములు, ముత్యాలమురువుల బవిరలు, బుగడలు, కమ్మలు, ముంగర, ముత్యాలకంటె, కంటసరములు. బన్నసరములు, సంజాల పదక ములు, కంఠమాలికలు, సరిపెణలు, జాళువా గొలుసులు, పుం జాలదండలు, సందిదండలు, గంటల మొలనూలు, ఒడ్డాణము, పచ్చతాపలకల పాదపల్లవము, అందియలు, గిలుకు మట్టియలు, జాళువా కడియము, పెంచురతనాల కుచ్చు, కిరీటి. బవిరి పదము భ్రమర మను సంస్కృత శబ్దము వికృతయేమో. భ్రమరక ములను ఆభరణ విశేషముగ ప్రాచీనకవులు వర్ణించినారు. బన్న సర మన్నది వర్ణసరము వికృతి ; “ తథైవ నీలసంయుక్తముక్తం పూర్వక్రమేణ తు, కృతో వర్ణసరోనామ దర్శనీయో మనోహరః ” అని చాళుక్య సోమేశ్వరుఁడు కంఠాభరణములను వర్ణించు సందర్భమున వర్ణసరమునుగుఱించి తన యభిలషితార్థ చింత

మణిలోఁ జెప్పినాఁడు. వేఱువేఱు రకముల రత్నములనుగాని, రంగురంగుల పూసలనుగాని చేర్చి తయారుచేసిన సరమునకు బన్నసరమని పేరు. ఇట్టి కంఠాభరణములలోఁ బంజులపదకము లొకరకము. ఇందలి పంజుశబ్దమున కర్థమేమో. పంజుల పదకములవంటివే పంజుకమ్మలను కర్ణాభరణములును గలవు. ‘పంజు మంచము’ కూడ నున్నది (“పంజుమంచము డిగ్గి మంజుఘోష”); “కడలియం జేకోదకమువేళఁ బుట్టిన పవడంపుఁ దీగల పంజు తోడ” అని శ్రీనాథ ప్రయోగము. దీని ననుసరించి చూడఁగా ఒకటి రెంటికంటె నెక్కువగానున్న సన్నని బంగారుతీగె గొలుసులు కలియఁ జేర్చిన యాభరణము పంజులపదక మగునని తోచుచున్నది.

ఏనో యొక విందునో భోజనమునో పురస్కరించుకొని తెలుఁగువారి భక్ష్యభోజ్యాది పదార్థములను విస్తరించి వర్ణించిన యాంధ్రకవులు శ్రీనాథుఁడు, కాకమాని మూర్తి మొదలైనవారు చాల కొద్దిమంది గలరు. కాని వారు వర్ణించినది బ్రాహ్మణుల శాఖాహార భోజనము. మన రఘునాథనాయకాభ్యుదయమున విజయ గాఢవనాయనయ్యవారు కూడ రఘునాథ నాయకుని భోజనాదికములను సవిస్తరముగ వర్ణించెను. ఇది శూద్రుల మాంసాహార భోజనము. మూర్తి, శ్రీనాథుల భోజనవర్ణనలోవలె నిందు నిడ్డెనలు కనిపింపకపోవుట గమనింపదగిన విషయము.

భోజనవర్ణన మిషతోఁ గవి యానాఁడు మహారాజ మహానసమునఁ దయారగుచుండిన వంటకములు పెక్కింటి నేకరువు పెట్టినాఁడు. ఆంధ్రనాయకరాజు లారంగిచుచుండిన భోజన

పదార్థములు పలురకములై నవి, పుష్టిని గూర్చునవి: శాలితండుల ప్రసాదము, బంగారు చాయపప్పులు, సన్యోఘృతము, పచ్చడులు, నీరుచుజ్జగలలో విశేషములేదు. నీరుచుజ్జగయని యది వట్టితేటమజ్జగ కాదు.

‘సారమా జంబీర సారంపురుచులు
మీఱంగ లవణంబు మితముగాఁ గూర్చి
మేలైన సొంటితో మిళితమైనట్టి
యేలకిపాడి వైచి యింపు దీపింపఁ
దగు వట్టివేళ్ళ చే తావులు

కట్టిన, నీరు మజ్జగ యది. పైని చెప్పినవికాక కప్పరకోడి, కుంకుమకోడి, కస్తూరికోడి, పాలకోడి, కట్టుకోడి, నులునకోడి (?), చేపలయూర్పు, బిరంజి, చిక్కుడుకాయ రొయ్యల యూర్పు, సొడికూరవరలు, చలువమానము (?), ఉప్పురసము, శిఖరిణి మొదలైన రసవర్గము లనేకములు. ఇవి కాక పేణీలు, మండగలు, లడ్డుములు, వెన్నకజ్జాయము, మణుగుంబూలు, అతీరసాలు, సారసత్తులు¹, పన్నీరు పాయసము, జీలకర పాయసము, డాల్ వైచిన చలువపాయసము, సొజ్జిపాయసము, కరివడలు, దధివడలు, ఆమ్రపువడలు, తెలికుక్కురొట్టె, తెంకాయరొట్టె, సంబాదురొట్టె, తెరటుబాలు, తనిబాలు, తెంకాయపాలు మొదలైన భక్ష్య భోజ్య పానీయాదు లనేకవిధములైనవి.

1. సారసత్తులన్న పదము శబ్దరత్నాకరమునఁ గానరాదు. సారసత్తులని కలదు. దీనినే శ్రీనాథుఁడు కాశీఖండమున ‘సారపత్తై’ అని . వాడినాఁడు (చూడుఁడు. కా. ఖం. ఆ. 2, పుట 355 (వావిళ్లవారి ముద్రణము 1916)).

ఇట్లే రఘునాథనాయనివారు స్వారివెడలు సందర్భమున ముస్తీదుచేసి తీసికొనివచ్చిన. యైరావతవర్ణనమువలన నా కాలమునఁ బట్టపుటేనుఁగునకుఁ జేయు నలంకరణ విధానము తెలియఁగలదు.

కావ్య మీ విధమున యథోచితములైన వర్ణన విశేషములతో వీనులకు విందుఁ గొలుపుచుండును. కుంటుగంటులులేని ధారాశ్రమైన మృదుమధురశైలి విజయరాఘవునిది; చూడుఁ డీ క్రింది ద్విపదపంక్తులు:

“చిలుక తేజీయట చెఱకట విల్లు
బళిబళి తుమ్మెదబారట నారి
చెంగల్వవిరులట చికిలివాలమ్ము
లంగంబులేనివాడట యేటుకాడు
ఆయమ్ము లెవ్వారి యాయమ్మునాఁటె
నోయమ్ము యిటువంటి యూహలు గలవె ? ”

ఇట్లు భావోద్వేగమునఁ బదములు లలితమైన కూర్పులోఁ బడి ప్రతిచరణము నడ్డమాఁకలులేక పదువులువారుచుండును. ఆ కాలమున మనోరంజకములైన ద్విపదకావ్యములు రచించిన కవులలో నీ విజయరాఘవ నాయకుఁడు మేటియని చెప్పటకు సంశయింపఁబనిలేదు.

ప్రాస, యతివి శేషములు :

మొత్తముమీఁద విజయరాఘవనాయకుని కవిత్వము సలక్షణమైనది. అందు లాక్షణికు లంగీకరింపని యంశము లంతగఁ గానరావు. పెక్కురు పరమలాక్షణికులైన కవుల

వలెనే ఈతఁడును లఘ్వలఘురేఫ ప్రాసము నంగీకరించుట కాక,
ఎన్నికఁగన్న యితర ద్విపదకవులవలెనే వర్గప్రాసము నంగీకరించి
ద ధ లకును, ట ఠ లకును ప్రాసము కూర్చినాఁడు, కనుఁడు :

వీధుల నెలతాల వింత సంతనల
వేదుల నిలిచి యవ్వీటి జవ్వనులు (పుట 33)

* * *

బైతిణీయంగులు బటువుపాగులును
గాటంపు బంగారు గంటపుటారలు (పుట 50)

ఇట్లే ల, శ కను ప్రాసము కలదు. ఇట్టివి పాల్కురికి సోమనా
థాది ప్రసిద్ధ ద్విపదకవుల గ్రంథములలోనే కానవచ్చును.

ప్రాసవిషయమున గమనింపవలసిన విశేషము లిం కొకటి
రెండు కలవు. చూడుఁ డీ క్రింది చరణములు :

అనుపమభక్తితో నాదిత్యహృదయ
మంత్రరాజమును ముమ్మాఱు పఠించి (పుట 6)

మాకుఁ జేరిన మొదటి ప్రతిలో నీ రెండవ చరణము విడఁదీయ
రాని తప్పులతో నున్నది. రెండవప్రతిలో నాచరణ మిట్లున్నది.

‘మను రాజమెను ముమ్మారు పఠించి’

ఈ చరణము ‘మస్త్రరాజమును ముమ్మాఱు పఠించి’ యని సవ
రింపఁబడినది. అచ్చులో ‘మస్త్ర’రాజమనుటకు మాఱుగా
‘మంత్రరాజ’ మని తప్పుగాఁ బడినది.

ప్రాసస్థానమున 'చ' యను ద్విత్వాక్షరము వచ్చినపుడు మాత్రము కవి 'యచ్చుత' యనుటకు బదులుగా 'అచ్చుత' యని వేసెను. చూడఁ దీ క్రింది పంక్తులు :

అచ్చుత రఘునాథ యతిమోహనాంగ
విచ్చేయవలయు మా వెలది యింటికిని (పుట 65)

అచ్చుతేంద్రునిపట్టి యతివఁ జేపట్టి
మచ్చికతోడ నమ్మణి సాధమునకు (పుట 79)

దెచ్చిన భూలోక దేవేంద్రుఁడైన
అచ్చుత రఘునాథుఁ డట గటాక్షింప (పుట 80)

అచ్చుతేంద్రుకునూరు నసహాయశూరు
నిచ్చటి కేఁ దెత్తు నిదె పోయివత్తు (పుట 46)

అచ్చుతరఘునాథుఁ డంత నక్కడను
విచ్చలవిడి స్వారి విచ్చేసి మరలి (పుట 49)

ఈ సందర్భము లన్నిటను 'అచ్చుత' పదమును 'అచ్చుత' గా దిద్దినను ద్విపదకవులు పాటించిన ప్రాస సంప్రదాయ స్వాతంత్ర్యమున కది విరుద్ధమయినది కాదు. ఏలన ద్వితీయాక్షరస్థానము సందలి సంయక్త వర్ణములలో దేనితోనైనను బ్రాసముఁ గూర్చుట పాల్కురికి సోమనాథాదికవు లంగీకరించిన నియమమే; చూడుఁడు, బసవపురాణములోని యీ క్రింది ద్విపదపంక్తులు :

చిత్తజాంతకు భక్తిఁ జెడనాడు ఖలుల
మృత్యువుగతిఁ ద్రుంపు మీ బసవన్న

* * *

కర్ణంబు మీఁదెఱుంగక పల్కుటెల్ల
బిడ్డలఁగోణీశ ! పెద్దటికంటె

* * *

మర్త్యలోకమునకు మఱివేఱె యొక్కడు
కర్త యున్నాఁడె లోకత్రయవరద !

అయినను ' అచ్చుతేంద్రుని ' ' అచ్చుతేంద్రకుమారు ' అనునవి
' అచ్చుతేంద్రుని ' ' అచ్చుతేంద్రకుమారు ' అని సవరింపవలసిన
యవసరముకూడఁ గలదు. కాని యితరస్థలములఁ దప్పక అచ్చుత
యనివాడిన కవి పైని చూపిన సందర్భములలో నన్నిచోట్లను
' అచ్చుత ' యనియే వ్రాసియుండుటవలన నవి సవరింపఁ
బడలేదు.

మఱియొక విషయము. సమానప్రాసముగల బేసిచరణము
లిందు నొకటి రెండు సందర్భములఁ గలవు. చూడుఁడు :

రాజకీరము వల్కె రాజదేవేంద్ర

రాజకంఠీరవ రాజాధిరాజ

రాజనృమూర్ధనృ రాజదేవేంద్ర

* * *

నిలువుటద్దం బొక నెలఁతుక దాల్చి
 నిలువుటద్దముచేత నీటుగా నిల్వఁ
 దలఁపెఱింగి కడాని తట్టల సొమ్ము

ఈ రెండు సందర్భములు నసాధారణము లనుటకు సందియము లేదు. ద్విపదకావ్యముల నిట్టి వెందును గానరావు. అందువలన మొదటి సందర్భమున రెండవద్విపదలోని రెండవచరణము పోయి యుండవలెనని మానమృకము ; కాని యట్లు పోయినదని నూదించుటకు వచ్చినప్రతులు రెంటిలోను చుక్కలు కానరాక పోవుటవలన నవి యున్నవి యున్నయట్లే ముద్రితములైనవి.

ఇక రెండవ సందర్భమున నామూఁడు చరణములును మాకు వచ్చిన మొదటి ప్రతిలోఁ గలవు. ఈ పంక్తులు ముద్రితములైన వెనుక మాకు రెండవప్రతి యందినది. అదియే మొదటి ప్రతికంటెను శుద్ధమయినది, సరియైనది. దానిలో రెండవచరణము 'నిలువుటద్దముచేత నీటుగా నిల్వ' అన్నది లేదు. అందువలననే ఈ చరణమును దొలఁగించి తప్పొప్పుల పట్టికలో ఒప్పు క్రింద మిగిలినవి చూపఁబడినవి.

పదప్రయోగములు :

ఇదివఱలో నుడివినట్లు ఈ కావ్యమున దేశ్యములు- అచ్చ తెనుఁగులు మొదలైనవి యెక్కువ ; జత్తాయితము, కడి తము, చడితము, వాగఱ, తంబుగ, సజ్జ, చప్పరిము, ఉప్పరిక, ఉప్ప

వడము, మదనచేతులు మొదలైన వనేకములు కలవు. గద్దయ రూపాంతరముగ గద్దిగకూడఁ బ్రయోగింపఁబడినది. రాజకార్య నియంత్రులలో గుటిగొల్లలు, బొక్కసమువారు, సంప్రతులు మాత్రమేకాక అసమువారు, వేగులవారు, వేత్రహస్తులు, మజాలశీలు, రాయసములవారు, అవసరములవారు మొదలైనవారు వేటువేటు పనులు నెఱవేర్చువా రెందఱో గలరు.

మొత్తముమీఁద నీరఘునాథనాయకాభ్యుదయ కావ్య మనేకవిధములఁ బ్రాముఖ్యమయినది ; ప్రశస్తమయినది, ఏతత్కర్తయైన విజయరాఘవ నాయకుఁడు గొప్పకవులలోఁ బరిగణింపఁ దగినవాఁడు ; ప్రాచీనకవులవలె గొప్ప ప్రబంధము వ్రాసిననే గొప్పకవి, కానక్కఱలేదు ; గుణమున్న కవిత్వ మేది చెప్పినను గొప్పకవియే. అయితే ఈతని కవిత్వమునందలి వర్ణనవిధానము, నితరములైన పోకడలును ప్రాచీనకవులు చూపిన మార్గము ననుసరించినవే. అంతమాత్రమున నితనికి వచ్చిన తక్కువేదియు లేదు. నిజమునకుఁ బ్రబంధకవు లందఱును దమ పూర్వులు చూపిన మార్గమునఁ బోయినవారే వరవడి ఒక్కటే యైనను వారు తమ ప్రజ్ఞను వ్యక్తిత్వమును ఏవో కొన్ని విషయములఁ జూపి కీర్తి గడించుకొనిరి. అట్లే రఘునాథ, విజయరాఘవ నాయకులును సంగీత, నాట్యకళల నూతగాఁగొని ఆంధ్రసాహిత్య మునకు నూతనశోభ నొడఁగూర్చిరి. ఆకాలమున ద్విపదకావ్యము లనుగూడ శ్రావ్యముగ వివిధరాగములతోఁ, దాళములతో గానముచేయువారు. ఈశ్రవ్య ప్రబంధములను యక్షగాన రూప

మున 'దృశ్యప్రబంధములుగ మార్చివైచి విజయరాఘవ నాయకుఁడు ఆంధ్రసాహిత్యమును బండితపామర జనరంజకము కావించెను. యక్షగానము తెలుఁగునాట శ్రీనాథుని కాలమునుంచియు నున్నదే. “ కీర్తింతు రెవ్వనికీర్తి గంధర్వులు గాంధర్వమున యక్షగాన సరణి ” అని శ్రీనాథుఁడు భీమఖండమున వచించి యున్నాడు. దాక్షారామ భీమేశ్వర మహోత్సవ సమయములందు సానులు (వేశ్యలు) వేషములు వేసికొని నాటకము లాడుచుండిరని

‘సాని యీశానియై మహోత్సవమునందుఁ

గేల నవచంద్రకాంతపు సన్నెపూని

వీధి భిక్షాటన మొనర్చువేళఁ జేయు

మరులు నృత్యంబు జగముల మరులు కొలుపు ’

అనుపద్యమువలనఁ దెలియఁగలదు. యక్షగాన మంతటి ప్రాచీన కాలమునుంచి తెలుఁగుదేశమున నున్నను దానికి వ్యాప్తియు జనాదరమును గలిగినది దానిని తంజాపురాంధ్ర నాయకమహీపతులు చేపట్టిన పిదపనే. వారికాలమున యక్షగాన రూపకరచన సాహితీపరుల కొకలాలనయైనది. కవిత నేర్చినవాఁడు యక్షగాన రచన చేయకయుండలేదు. ఆంధ్రసాహిత్య చరిత్రలోఁ దంజాపురాంధ్ర నాయకరాజకాల మొకవిశిష్టమైన యుగము. అందు యక్షగాన సాహిత్య మొక విశిష్టమైనవాఙ్మయ సంప్రదాయము. ఈసాహిత్యమును పెంచి పోషించి క్రొత్తరీతుల వర్ధిల్లఁజేసినవాఁడు విజయరాఘవ భూపాలుఁడు.

రఘునాథనాయక, విజయరాఘవ నాయక పరివర్ధితమైన దాక్షిణత్యాంధ్రసాహిత్యసంప్రదాయ మంతటితోఁ దెగిపోకుండ దాని నాదరించి చేపట్టి యింకను బెంపొందించిన వారు ఆంధ్ర నాయకరాజుల యనంతరమునఁ దంజావూరి రాజ్యమును బరిపాలించిన భోసలవంశజులైన మహారాష్ట్రులు, - వెంకాజీయను నామాంతరముగల యేకోజీసంతతివారు. వారుకూడ నప్పటికి రాజభాషగనూడిన తెనుఁగు నభిమానించి యాదరించి పోషించుట వలననే నాయకరాజుల కాలమున వచ్చిన యాంధ్ర సాహిత్యము కొంతవఱకైన నిప్పటివఱకు నిలిచియున్నది. తంజావూరి మహారాష్ట్ర రాజులుకూడ రసజ్ఞులు; నాట్య, సంగీతప్రియులు; ఆంధ్ర సాహిత్యపోషకులు; విశేషించి వారు తెనుఁగున కవులు; పెక్కు గ్రంథములు రచించినవారు. అందువలననే వారి సరస్వతీ భాండాగారమున మన కీ రఘునాథనాయకాభ్యుదయాదులు సురక్షితములై దొరకుట కవకాశము కలిగినది.

మల్లంపల్లి సోమశేఖరశర్మ.

రఘునాథనాయకాభ్యుదయము

ప్రథమాశ్వాసము

శ్రీరాజగోపాల చిరకీర్తిజాల
కారుణ్యగుణశీల కల్యాణలోల
గోవర్ధనోద్ధార గోపకుమార
భావజనమరూప బహుశ్రుతాప
నందగోపకుమార నవనీతచోర

5

చందనమందార సమకీర్తిహార
కరుణారసాపాంగ గరుడతురంగ
పరమవచోవేద్య భవరోగనైద్య
దక్షిణద్వారకాస్థలకృతలీల
రక్షింపగదవయ్య రాధికాలోల

10

కలశాంబునిధికన్య కల్యాణధన్య
సలలితసౌజన్య జగదేకమాన్య
వందారు శర్వాణి వారిజపాణి
మందరధరురాణి మధుకరవేణి
పరమదయాలోక పాలితలోక

15

నిరతగజానీక నియతాభిషేక
భారతీ పార్వతీ భామలలోన
కోరిన వర మిచ్చు కువలయనయన
శ్రీచెంగులవల్లి చెలువైన తల్లి
కాచి రక్షింపవే కనకాంగవల్లి

20

అపశబ్దగజముల నస్మత్కవిత్వ
విపులాద్రిగుహలలో విహరింపకుండ
నూత్రవతీశ నీ శుభకరకలిత
వేత్రంబుఁ గదలించి విదళింపవయ్య
అని యిష్టదేవతాప్రార్థన చేసి

25

మనసున రెండవ మ్మననారగుచు
బరమచతుర్వేదపారీణు లగుచు
గరిమ మీఱఁగ శతక్రతుయాజు లగుచు
వీరవైష్ణవులన వెలసిన ఘనుల
సారెకు తాతయాచార్యులఁ గొలిచి

30

యనుపమస్వర్ణ వర్ణాపూర్ణమైన
తనశరీరంబు నిద్దపు మిద్దెగాఁగ
మొగములు నాలుగు మొగములయందుఁ
దగువేదములు నాల్గు దశములు గాఁగ
మోముల సుద్దుల ముద్దులగుమ్మ
యామధురసధారయై మిటాఁడింప
నారాజముఖచేతి యందమా వీణె
చారుతంత్రీరవ ఝుంకార మెసఁగ
నారసధారకై యటు చేరినట్టి
తోరంపు మధుకరధోరణి గాఁగ

35

40

తనుఁ గన్న యా పెలిదామరలీల
మను మహామహు పితామహు నుతిచేసి
తనదు కౌఁగిటనున్న తామరచూలి
తనుకాంతి తనకాంతి తనవీణెకాంతి
కలసి త్రివేణీవికాసంబు చూప

45

లలితశుభస్వప్నలబ్ధుని నన్ను
సారసారస్వతసంపన్నుఁ జేసి
గారవించినవాణిఁ గల్యాణిఁ దలఁచి
తనదుదేవతపేరు దాల్చితి ననుచు
ఘనవైష్ణవమతంబుఁ గైకొంటి ననుచు

50

నిరతంబు నామీఁద నెన దుంచినట్టి
పరమవైష్ణవుఁడైన భవుని భావించి
కాలకూటముఁ దిన్న కస తెల్లఁ దీర
క్తైలాసవాసికిఁ గమ్మకమ్మోవి
పంచదార లొసంగి బడలికల్ దీర్చు

55

మంచుగుబ్బలిరాకొమారినిం దలఁచి
వాసిమీఱఁగ వ్యాస వాల్మీకి కాళి
దాస భాస మురారి దండి సుబంధు
భవభూతి భారవి బాణ మయూర
శివభద్ర దుద్రట శ్రీహర్ష హర్ష
జయదేవ మాఘాది సంస్కృత కవులఁ
బ్రియపూర్వకంబుగాఁ బేర్కొని పొగడి

60

నన్నన నెఱ్ఱన నాచనసోముఁ
జిన్ననఁ దిక్కన శ్రీనాథుఁ దలఁచి
యొకరి యెంగిళ్లకు నొడికట్టునట్టి

65

కుకవులపేరుఁ బేర్కొనుట చాలిం
సంగీతసాహిత్యసరణి నే నొక్క
శృంగారకావ్యంబు నేయ నూహింప
నంతట నొక్కనాఁ డరుణోదయమునఁ
గాంతామనోహరకందర్పకోటి

70

లావణ్యలీలావిలాసంబువాడు.

మోవిపైఁ జరునవ్వు మొలకలవాడు

జగజంపు నెత్తావి సంపంగిదండ

సాగసుగా సిగనిండఁ జుట్టినవాడు

కరుణారసముఁ జిల్కు కడకంటిచూపు

75

బురుణింప నొకమహాపురుషశేఖరుడు

గుకలభూషావిశేషములు ధరించి

యొకచెల్వ గొల్వ నాయొద్దికి వచ్చి

సాక్షాత్కరించి ప్రసన్నుడై నిలువ

నీక్షించి నెమ్మది నిమ్మహామహుడై

80

యిష్టదైవమటంచు నిచ్చలో నెంచి

సాష్టాంగదండంబు లపు డాచరించి

పరవశత్వమున నే భక్తితో నిలువఁ

బరమదయాళుడై పలికె నవ్విభుడు

విజయరాఘవ వత్స వినుము మామాట

85

భజియింపుచును మమ్ముఁ బ్రతివత్సరంబు

నిర్భరభక్తితో నీవు హిరణ్య

గర్భదానంబులు గావించువేళ

నధరోద్ధృఢలకమోహనచిత్రరూప

విధముఁ గైకొని మేము వేడ్కతో నిలిచి

90

యాగర్భమందు నీ వానిర్భవింప

బాగుగా నిన్నుఁ జేపట్టి మాపట్టి

వని యెంచి మీతల్లి యరుణాబ్జవల్లి

చనుబాలు గ్రోలించి చాల లాలించి

తొలుదొల్ల నీమేని దురితంబు లెల్లఁ

95

దొలగించి రాజ్యంబు ధ్రువముగా నొసఁగి
సొంపుగ నిను దయఁ జూచు పురాణ
దంపతులము నీకుఁ దల్లిదండ్రులము
విరవాది తావులు విరిసినరీతి

సరసవాక్యంబులసరణులు మీఱ

100

పదములు మంజరిప్రముఖకావ్యములు
మొదల మా కంకితంబులు చేసి తీవు
నీరచనకు మెచ్చి నీకు దీర్ఘాయు
రాఠోగ్యభాగ్యంబు లపు డొసంగితిమి
ధీచతురత మించ ద్విపదకావ్యంబు
నీచేత నందుకో నేడు వచ్చితిమి

105

మాయవతారమై మహి నుదయించి
మీయయ్యయై ధైర్యమేరువై మించి
యఘటనఘటనాసమర్థుడై వెలయు
రఘునాథమేదినీరమణునిచర్య

110

ధీకౌశలము మించ ద్విపదఁ గావించి
మా కంకితము సేసి మనుము పేయేండ్లు
అని పల్కి యపు డాదయాపయోరాశి
ననుఁ గటాక్షించి యంతర్హితుండైన
నుదయాద్రిపై భానుఁ డుదయించువేళ

115

నిదుర మేల్కొని పెద్ద నిలుపుటద్దంబు
కపిలధేనువు పూర్ణకలశముల్ చూచి
యపుడు భూదేవద్వయంబు నీక్షించి
జలరుహలోచనల్ జలము లందీయ
జలకంబుఁ గావించి చలువలు గట్టి

120

యనుపమభక్తితో నాదిత్యహృదయ
మంత్రరాజమును ముమ్మాటు పఠించి
శ్రీవిలసిల్లఁగాఁ జెలుపుమన్నార
కోవెలచెంగట గురువునానతీని
నామతీర్థంబయి నామాంకితమగు

125

శ్రీముద్ర ధరియించి శ్రీరాజగోప
మూర్తి భావింపుచు ముత్తైపు సరులఁ
బూర్తిగా నప్పుడు పురుషోత్తమునకు
నానందకరమైన యష్టాక్షరీజ
పానుసంధాన మొయ్యన నాచరించి

130

సంకుమదంబును జలువగందంబు
కుంకుమరసమును గూర్చినతేట
నీటను దావి వన్నీట మున్నీట
మీటుగా విహరించు మేటి కవ్వేళ
నభిషేకమొనరించి యంచితభక్తి

135

నభినవ దివ్యాంబరాభరణములు
ఘనసారమిళితమా గంధసారంబు
మనసార నపుడు సమర్పణ చేసి
యలరుచుఁ గృష్ణసహస్రనామములఁ
దులలేని కాంచనతులసీదళముల

140

బంగారు పువ్వుల భావజగురున
కంగ ముప్పొంగ నొయ్యనఁ బూజ సేసి
దీపితనవధూపదీపాదిపోడ
శోపచారములెల్ల నొనరించి పిదప
భాగవతము రామభద్రచరిత్ర

145

భాగవతోత్తముల్ పఠియింప వినుచు
నిత్యదానములెల్ల నిష్ఠతోఁ జేసి
యత్యంతభక్తితో నయగార్హ కెల్లఁ
దాంబూలదివ్యచండనము లొసంగి
జాంబూనదాంబరు సన్నిధినున్న

150

పరమవైష్ణవులను బంచి కొల్వినకుఁ
గరుణతోఁ బ్రౌఢ సత్కవుల రప్పించి
కులగురుండగు తాతగురువు నీక్షించి
యలఘుతపోధుర్య యాచార్యవర్య
కలగంటి వినవయ్య కల్యాణశీల

155

నిన్న రే యొకవిత నీటుమీఱంగఁ
గన్నెపాయమువాఁడు కందర్పకోటి
లావణ్యలీలావిలాసంబువాఁడు
మోవిపైఁ జిరునవ్వు మొలకలవాఁడు
జగజంపు నెత్తావి సంపంగిదండ

160

సాగసుగా సిగనిండఁ జుట్టినవాఁడు
కరుణారసముఁ జిల్కు కడకంటిచూపు
బురుణింప నొకమహాపురుషశేఖరుఁడు
సకలభూషావిశేషములు ధరించి

165

యొకచెల్వ గొల్వ నాయొద్దికి వచ్చి
విజయరాఘవ వత్స వినుము మామాట
భజియింపుచును మమ్ముఁ బ్రతివత్సరంబు
నిర్భరభక్తితో నీవు హిరణ్య
గర్భదానంబులు గావించువేళ
నధరోద్ధ్వఫలకమోహనచిత్రరూప

170

విధముఁ గైకొని మేము వేడ్కతో నిలిచి
 యాగర్భమందు నీ వావిర్భవింప
 జాగుగా నిన్నుఁ జేపట్టి మాపట్టి
 వని యెంచి మీతల్లి యరుణాబ్జవల్లి
 చనుజాలుఁ గ్రోలించి చాల లాలించి
 తొలువొల్త నీమేని దురితంబు తెల్లఁ
 దొలఁగించి రాజ్యంబు భ్రువముగా నొసఁగి
 సొంపుగ నిను దయఁ జూచు పురాణ
 దంపతులము నీకుఁ దల్లిదండ్రులము
 విరవాదితావులు విరిసినరీతి
 సరసవాక్యంబుల సరసలు మీఱఁ
 బదములు మంజరిప్రముఖకావ్యములు
 మొదల మాకంకితంబులు నేసి తీవు
 నీరచనకు మెచ్చి నీకు దీర్ఘాయు
 రారోగ్యభాగ్యంబు లపు డొసంగితిమి
 ధీచతురత మించ ద్విపదకావ్యంబు
 నీచేత నందుకో నేడు వచ్చితిమి
 మాయవతారమై మహి నుదయించి
 మీయయ్యయై ధైర్య మేరువై మించి
 యసుటనఘటనాసమర్థుడై వెలయు
 రఘునాథమేదిసీరమణుని చర్య
 ధీకాశలము మించ ద్విపదఁ గావించి
 మా కంకితమునేసి మనుము వేయేండ్లు
 అని పల్కి యపు డా దయాపయోరాశి
 ననుఁ గటాక్షించి యంతర్హితం దయ్యె

175

180

185

190

195

నని తెల్పఁగా విని యాచార్యవరుఁడు
మనమున నుప్పొంగి మఱి యిట్లు లనియెఁ
జిరతరథ క్తి మాచే ముద్రఁ బూని
పరమవైష్ణవులైరి భవదీయు లెల్ల
వినవయ్య మీవంశవృత్తాంత మెల్ల
వినుపింతు నీకు సవిస్తరఫణితి

100

వసజాక్షుపదముల వఱలు వాహినికి
ననుజయై (రహి)మించు నాలవజాతి
భుజవిక్రమాధార భోజావతార
విజయరాఘవ ధీర వీరాధివీర

05

ఆజాతిలోఁ జాల నధికులైనట్టి
రాజులు కొందఱు ప్రఖ్యాతిఁ గనిరి
వారిలోఁ గృష్ణభూవరుఁడు లావణ్య
కారుణ్యగుణముల ఘనకీర్తిఁ గాంచె
నమ్మహామహునకు నాత్మజుండైన
తీర్మభూపాలుండు ధీరత వెలసి
బయ్యాంబిక వరించి ప్రౌఢి వహించె
నయ్యిరువురుఁ గాంచి రాత్మసంభవులఁ
బెదచెవ్వభూపాలుఁ బినచెవ్వవిభునిఁ
బెదమల్లభూజానిఁ బినమల్లనృపతి

210

215

వారిలోఁ బినచెవ్వవసుధాబలారి
మేరుధీరుఁ డనంగ మేదిని వెలసెఁ
జిరతరంబుగ భక్తి శ్రీశైలమందు |
నరుణాచలమున వృద్ధాచలంబునను
శంకరార్పణముగా శాశ్వతానేక

220

క్రైంకర్యములు చేసి ఘనకీర్తిఁ గాంచె

నుగుణసంతతికి నచ్యుతరాయసతికిఁ

దగినసోదరి కృశోదరి మూర్తిమాంబ

యతనికి భార్యయై యఖిలభూపాల

సతులలో నార్యయై సన్నుతిఁ గాంచె

225

నచ్యుతేంద్రుండు వారి కాత్మజుం డగుచు

నచ్యుతుం డీతఁడే యని జనుల్ బొగడ

రంగధామునకు శ్రీరంగంబునందు

బంగారుసజ్జలుఁ బ్రాకారములును

రంగుసూలు కిరీటరాజంబు మేలి

230

శృంగారవనములుఁ జెలువొండఁ జేసి

యెదిరిన మన్నీల నేపునఁ గదిసి

కదనంబులోఁ గెల్చి కవ్వడి యనఁగ

సతికి భారతికి శ్రీసతి కరుంధతికిఁ

బ్రతివచ్చు మూర్తిమాంబను వరియించెఁ

235

గౌసల్య దశరథక్షౌరమణుండు

వాసిమీఱఁగ రఘూద్వహుఁ గన్నరీతి

నల మూర్తిమాంబయు నచ్యుతేంద్రుండు

నలనిభు రఘునాథ నరనాథుఁ గనిరి

రసికుఁ డాయచ్యుత రఘునాథవిభుండు

240

వసుమతీరాజ్యనిర్వాహకుం డగుచుఁ

దుండీరవీరుని దురములో దఱిమి

చండించి ఖండించె జగ్గభూవిభుని

నాలంబు చేసి పాండ్యావనిపాలు

పాళెంబు డాసి తద్బాలికామణులు

245

మొఱవెట్టఁగాఁ దన మూకలచేతఁ
జెఱవట్టి తెప్పించి చెలఁగె నాపట్ల
మన్నార మియ్యయ్య మాయవతార
మన్నమాట యథార్థ మగునైన వినుమ
యాయవతారవిహారంబుకన్న

250

సీయవతారమం దిదికదా వింత
జలకేళి నవరించు జలజలోచనల
నలువ లామన్నార వంచించి తెచ్చె
రణకేళి నవరించు రాజులసతుల
మఱుఁగులఁ దెచ్చె నిమ్మనుజేశ్వరుండు

255

ఇంతమాత్రముదక్క సీయిద్దటికిని
వింత యే మున్నది వెండియు నితఁడు
చెలఁగుచు ఘనగిరిసింహాసనమున
నలరామదేవరాయలఁ దెచ్చి నిలిపె
నాదరంబునఁ బదియాఱుదానములు

260

వేదకోవిదులైన విప్రుల కొసఁగి
కోదండదీక్షాధిగురుఁడైన రాముఁ
డే దైవ మని యెంచు నెంచఁ డన్యులను
ఆరఘునాథనాయకశిరోమణికి
నారీలలామయై నారాయణునకుఁ

265

బట్టపురాణియా పాలమున్నీటి
పట్టికి సాటియా పరమకల్యాణ
గుణరత్నఖని యని కోవిదుల్ పొగడఁ
బ్రతుతిఁ గైకొని పెంపరాజచంద్రునకుఁ
బరగు లక్ష్మీంబకుఁ బట్టియై పుట్టి

270

- పరమపతివ్రతాభరణమై మించు
 లావణ్యవతికిఁ గళావతీసతికి
 నావిర్భవించి నీ వభివృద్ధినొంది
విజయరాఘవనామవిఖ్యాతిఁ గాంచి
 నిజభుజంబున నుర్వి నిర్వహించితివి 275
 కురులు కూడనినాఁడె గుఱిదొరల్ పొగడ
 దురములోఁ బడుమటి దొరను గెల్చితివి
 పట్టాభిషేకవైభవముఁ గైకొన్న
 యట్టిసంవత్సరమం దొకనాఁట
 నవలీలగాఁ బదియాఱు దానములు 280
 నవరించి ద్విజుల కొసంగితి వీవు
 వీరుఁడౌ సవరము వేంకటపతిని
 పాఱఁదోలించి నీ పనుపులచేతఁ
 బట్టెననీమలోఁ బగదనెల్లూరు
 కట్టించితివి ఘటికామాత్రమున నె 285
 శ్రీరంగరాయలఁ జేపట్టి నిల్చి
 యారాయకార్యంబు లొగా దటంచు
 దుండగించిన పాండ్య తుండీర పతుల
 ఖండించి వాకిలిఁ గావఁజేసితివి
 తడలేని మృష్టాన్నదానసత్రములు 290
 నడపుచున్నాఁడపు నానాఁటహెచ్చ
 రత్నాంగియుఁ గిరీటరాజంబు దివ్య
 రత్నభూషణములు రథగజాశ్వములు
 ప్రాకార గోపుర ప్రాసాదములును
 వైకుంఠసభ పుష్పవనతటాకములు 295

- ప్రకటించి రాజగోపాలదేవునకు
సకలకైంకర్యముల్ సంఘటించితివి
నవనవంబుగ రఘునాథపురాది
వివిధాగ్రహారముల్ వెలయుఁజేసితివి
ఏకాలమును దండ్రుయే దైవ మనుచుఁ
జేకొని పూజలు సేసెద వీవు
కావున నీనడకకు మెచ్చి యిష్ట
దైవమా దక్షిణద్వారకావిభుఁడు
నీకుఁ బ్రసన్నుడై నీవు కావించు
నాకావ్య మందుదునని యానతిచ్చె
మన్న నారనుమతి మాయనుమతియుఁ
గన్నావు గనుక నాకనకాంబరునకుఁ
దారహారముగ మితండ్రుచారిత్ర
మారూఢి ద్విపదకావ్యము సేయు మనుచు
సాక్షాత్కరించి ప్రసన్నుడై యున్న
దక్షిణద్వారాకాధ్యక్షుఁడై మించు
తిరుమల శ్రీతాత దేశికోత్తముఁడు
కరుణించి యనుమతిఁ గావించెఁ గనుక
వరవైఖరుల నేను వర్ణింపఁబూను
చరితంబు మద్గురుచరితంబె గనుకఁ
దండ్రుకన్నను వేతె దైవంబు లేద
టండ్రు భూసురులు నే నది మది నెంచి
ఘనవచోరచన సత్కవిరాజు లెల్లఁ
గొనియాడ నేఁడు మత్కులదైవమైన
జలధరసచ్చాత్ర ? చాధుగ్రాతునకు
- 300
- 305
- 310
- 315
- 320

జలజాతప్రవిశాలనేత్రునకు
 దక్షిణద్వారకాస్థలమందిరునకు
 వక్షిస్థలావాసవలదిందిరునకుఁ
 బరమవైష్ణవతపోభాగధేయునకు
 నరకిన్నరస్తుత నామధేయునకు

325

నవ. ర్వు ? శకటదానవవిజయునకు
 సవిధసేనాచిచక్షణవిజయునకు

ఫణిరాజశాయికిఁ బరమకల్యాణ
 గుణశీలునకు రాజగోపాలునకును
 అంకితంబుగ మనోహరవచోరచన

330

లంకురింపఁగ నేను హవనింపఁబూను
 నవ్యహా రఘునాథనాయకాభ్యుదయ
 కావ్యంబునకుఁ గథాక్రమ మెట్టి దనినఁ
 దిరమైన నేరేడుదీవిలోపలను

భరతఖండంబు నాఁ బరగు భూస్థలిని

335

నఖిలదేశంబుల కగ్రణి యగుచు
 సుఖకరంబై యొప్పు చోళమండలము

మేదినిపైఁ గల్గు మేటి దేశముల
 కాదేశమై మించు నాదేశమందుఁ

గావేరికాతీరఘటితాగ్రహార

340

పావనజీవనోపాయధౌరేయ

భూరిజనాగణ్యపుణ్యమై చంప

కారణ్య కుంభఘోణాదుల కెల్ల

నాయకంబై తంజనగరాధిరాజ

మాయయోధ్యాపురిహరువున వెలయు

345

నావీటఁ గలకోట హరువు లెచ్చోట
భావింపఁగలఁడె యాపరమేష్టియైనఁ
గోటబైట జలంబుఁ గ్రోల నేతెంచు
మేటిమత్తేభముల్ మేఘముల్ గాఁగఁ
బాతాళమున నున్న పన్నగరాజ

350

శాతోదరులు తటిజ్జాతముల్ గాఁగఁ
దగు పుండరీకముల్ తారలుగాఁగ
గగనసమానమై గనుపట్టు పరిఘ
పరిపూర్ణగోపురప్రాకారములును
దిరుమాళిగల మించు తేరువీధులును

355

నిరతోత్సవంబుల నెగడిన దివ్య
తిరుపతు లచ్చటి దేవాలయములు
వేదశాస్త్రపురాణవిద్యాధురీణ
వైదికాగ్రణులైన వైష్ణవోత్తములు
దురములో వేటాటు తునియలు గాఁగ

360

నరిశిరమ్ములను జెండాడు రాజులును
గణనకు నెక్కుడౌ కనకముల్ దివ్య
మణిగణంబులుఁ గల్గి మనుపై శ్యవరులు
వసుమతిపై వీరవైష్ణవసేవ
నసమానులైన నాలవజాతివారు

365

జగతిపైఁ దమ కులాచారంబులకును
దగిన వర్తనములఁ దనరుదు రచట
రాకుమారుల మనోరథములై మించు
శ్రీకరమణిగణాంచితరథంబులును
గుంభినిపై నడగొండలో యనఁగ

370

గంభీరగతిఁ బొల్పు గంధనాగములు
 వసుధ మనోవేగ వాయువేగముల
 నసమానగతి నొప్పు హయచయంబులును
 దారుణ రణకళా ధౌరేయమైన
 వీరభటశ్రేణి విలసిల్లు నచట

375

శుభచిహ్నముల సోమ సూర్య వాస్తువుల
 విభవంబుఁ గను రాజవీధులయందుఁ
 బనుపడ దీనార బంగారు వ్రాత
 పనిమించు గొప్పయుప్పరిగల చెంత
 గోవ జవ్వాది కుంకుమ మృగనాభి

380

పూవుల సరములు పునుఁగు కప్పరము
 పగడముల్ కెంపులు పచ్చలు హెచ్చు
 మగతాలు మొదలైన మణివిశేషములు
 బహువస్తువులుఁ గల్గి భాసిలు నధిక
 మహిమచే నంగడి మళిగ లచ్చటను

385

గలువలఁ దమ్ముల గమగమ వలచు
 కొలఁకుల కెలఁకుల కొలకులంబులకు
 బహుశౌరికాకీరపారావతముల
 రహికెక్కి మించు నారామంబు లచట

భావసంభవకళాపరమరహస్య

390

కోవిదలగు సానికూతులయిండ్ల
 విన్నాణమగు చుట్టువీధుల నడుమఁ
 బన్నిన తిన్నని ప్రహరిలోపలను
 బంగారు కలశముల్ పై మిటారింప
 సింగారమై విరాజిల్లు హజారంబు

395

ఘనతరమదగజఘటలచేఁ దనరు
 పెనులాగడపుఁబని పెద్దబవంతి
 మరుతుమావులు హరుమంజితేజల
 నిరుపమంబగు పటాణిబవంతిసజ్జ
 ప్రతిలేక నగరిసంప్రతికరణములు
 జతగూడి వ్రాయు విశాలశాలయును
 బటుతరశ్రీరామభావచిత్రంపుఁ
 బటము నిల్పిన రామభద్రశాలయును
 దరతరంబులు వేణుదండముల్ పూని
గుటిగొల్ల లున్నట్టి కోణెవాకిలియు
 రాణువలోఁగల రాజులు దొరలు
 శ్రేణులై యున్న లక్ష్మీవిలాసంబుఁ
 జనచల్వరాతిచేఁ జెలఁగి సింగంపుఁ
 బనివై ఖరులఁ గనువట్టు వాకిలియుఁ
 జెంగటి పున్నాగశీతలచ్ఛాయ
 రంగై న యచ్యుతరంగకూటంబు
 లలితనాకపురీ విలాసగేహంబు
 కులగిరిఁ బోలు లాగులచప్పరంబు
 కవివర్ణనీయమా గరడికూటంబు
 నవరత్నమయమైన నాటకశాల
 మదనావతారుడై మన్నార్కు డున్న
 మదనగోపవిలాసమందిరాంగణము
 పట్టాభిరాముని భావచిత్రంపు
 గట్టి బంగారు చెక్కడఁపుఁ జప్పరము
 నీలంపుచాయలు నీడలు దేరఁ

400

405

410

415

420

జాల విప్పై యొప్పు చల్వరాజగతిఁ
గలిగి రెండవ పుష్పకవిమాన మనఁగ
నలడు శ్రీరామసాధాధిరాజంబు
విజయచిహ్నములచే వెలయుచునున్న
విజయభవనరాజవేదికాస్థలిని

425

గంచుకీవర్గంబు కాచియున్నట్టి
కాంచనోదకవాటఘటితమార్గంబు
చంద్రకాంతపు వింత సంతనపనులు
సాంద్రమై విలసిల్లు జగతిమీఁదటను
పగడాల జగడాల బటువుకంబములు

430

మగతాల నిగరాల మదనచేతులును
చిన్నారి దంతంపుఁ జేదుళ్లుతుదలఁ
జెన్నార మలచిన చీనపక్షులును
పైగోవకెంపుతాపనుల బోదీయలు
బాగైన పచ్చతాపలకపైకప్పు

435

ఇంద్రనీలంబుల నెనఁగు లోవరియుఁ
జంద్రకల్ వెడచల్లు చలువగోడలును
కళుకుల రావిరేకుల తోరణములు
చలువనిగ్గులుదేలు సన్న.....

సాగసైన కిట్టాణి సోగముతైముల

440

జిగి మించఁ గనుపించు చికిలి కుచ్చులును
తగిన వైడూర్యంపు దారబందములు
మగతాల సంతన మడతల్పులును
జాళువాపనినూఁగునజ్జలగములు
మేలైన పటికంపు మెటికలు గలిగి.

445

కదనంబులోఁ జోళగని గెల్చినట్టి
పొదలికల్ నేపాళ భూపాలకునకు
దొరతనం బిచ్చిన దోర్విలాసములు
దురములో నల పాండ్య తుండీరపతులఁ
జేరి గెల్చిన గెల్పు సింహాసనమున

450

నారామ దేవరాయల నిల్పుటయును
మొదలైన విజయముల్ ముద్దులు గుల్క-
పదరక వ్రాసిన భావముల్ మెఱియ
నిందిందిరాలక యిందిరారమణి
కందళించిన వేడుకలఁ గటాక్షింప

455

రమణీయమగు నిందిరామందిరంబు
కమనీయ విజయరాఘవవిలాసంబు
మొదలైన గృహరాజములు గల్గి రాజ
సదన మప్పరమునఁ జాల నొప్పారు
నారాజధానికి నధిపతి యగుచు

460

నారామచంద్రుని యవతార మనఁగ
రాజదేవేంద్రుడై రఘునాథశౌరి
రాజాధిరాజు తారా యని పొగడ
సర్వసర్వంసహాసామ్రాజ్యభరము
దోర్విటంకంబున ద్రువముగా నిల్చి

465

దశరథువిధము మాంధాతరీతియును
శశిబిందుచందంబు సగరునితగవు
భరతునిగరిమ నాభాగునిబాగు
పురుకుత్సు నుత్సాహమును గల్గి యిట్లు
నాటి రాజుల సమున్నతిఁ గాంచి నేటి

470

మేటి రాజుల కెల్ల మేల్బంతి యగుచు
 ధరణిపైఁ గృతయుగధర్మంబు నడవఁ
 బరమదయాళుడై ప్రజలఁ జాలించె
 రాజన్యమాన్యుఁ డారఘునాథశౌరి
 రాజితంబగు నిందిరామందిరమున

475

నొకనాఁటి వేఁకువ నుత్సాహ మొదవ
 సకియలు మేల్కొల్పు సంతోష మెసఁగ
 నిద్దుర మేల్కొంచి నిద్దంపు నిలుపు
 టద్దంబుఁ గని యిద్ద రయగార్ల జూచి
 బంగారు బిందెలఁ జాలు కన్గొనుచు

480

మంగళప్రదు గదత్మంతు నీక్షించి
 వన్నెమీఱఁగ నుప్పవడమైన పివప
 సన్నంపుఁ బైఁఠిఁ చలువలు గట్టి
 చేరి నారీమణుల్ చేడండ లొసఁగ
 నారజంపుటొయార మమరఁగా వచ్చి

485

కాంచనపాంచాలికానికాయంబు
 కుంచె కాళంజి చేకొని నేవనేయఁ
 బచ్చతాచిలుకల పాదపీఠంబు
 హెచ్చైన రత్నాల నెనయు గద్దయయు
 మురువైన కట్టాణి ముత్యాల దిండ్లు ,

490

సరిగల మెఱుంగుల జగబారి యొఱగు
 ప్రతిలేక కనుపట్టు బంగరు సరిగ
 ప్రతిమల నునుకుట్టుపని కురాడంబు
 తీరై మిటారించు దిరినపసిండి (?)

మెఱుపుల మంచంబుమీదఁ గూర్చుండె

495

పుత్రపౌత్రకళత్రములు చేరి కొలువ
గోత్రారివై ఖరిఁ గొలుపున్నతటిని
బిరుదుపాత్రలు విజృంభించి యారాజ

వరునిముందట నిల్వ వారిలోపలను
పదచాళిఁ గొనియె రూపవతీవధూటి

500

కొదలేక పేరణిఁ గొనఁ జంద్రరేఖ
మిక్కిలికోపుల మెఱవడిఁ జూపి

జక్కిణి వినిపించె శశిరేఖ యపుడు
ననఁబోఁడియగు లోకనాయక(కీ)కాంత

వనజలోచన కీరవాణి లతాంగి

505

దురువదళీక దురుస(త?)నీకోపు

వరుస నటించిరి వన్నెమీఱఁగను

కొరవంజి శివలీల గుజరాతిదేశి

విరిబోండ్లు కొందఱు వినిపించి రపుడు

వణివిలోచన యింపుగా నొకతె

510

వీణె వాయించెను వింతరాగముల

మురళి రబాబు తంబుర దండె చెంగు

స్వరమండలంబు రావణహస్త మనఁగ

విలసిల్లు జంత్రముల్ వేర్వేఱఁ బూని

మెఱదులు కొందఱు వినిపించిరపుడు

515

భువి మెచ్చ నచ్యుతాభ్యుదయకావ్యంబు

నవరసచిత్రంబు నలచరిత్రంబు

హరువై న పారిజాతాహరణంబు

మెఱవడిఁ జూపు వాల్మీకిచరిత్ర

జానకీకల్యాణ చాటుకావ్యంబు

520

తా నిర్వహించిన తక్కిన కృతులు
 కొండలు వినిపింపఁ గొండలు తగిన
 సందర్భముల సమస్యలు సేకరింప
 నెదుట సంగీత సాహిత్యనాట్యములు
 మొదలైన విద్యలు మూర్తీభవించె
 నన మించు నల చంచలాక్షుల కెల్ల
 గనకాంబరంబులు కరుణించి యొసఁగె
 నత్తరి మత్తేభయానలు చేరి

525

జంతాయితంబుగా జలకంబునకును
 పలుపైన బంగారు పలకపీటయును
 నెఱతావి చలువ పన్నీటి కొప్పెరలు
 తఱుకు జీని కడాని తంబుగల్ నిలిపి
 జలకంబునకును హెచ్చరికఁ గావింప
 గద్దియ డిగ్గి చెంగటనున్నచెలువ
 లిద్దలు కైదండ తిరుగడ లొసఁగ
 వే దండ నున్నట్టి వేదండగమన
 పాదాబ్జముల రత్నపాదుకల్ చేర్ప
 రాజసంబున రతిరాజసన్నిభుఁడు
 రాజదేవేంద్రుఁడౌ రఘునాథవిభుఁడు
 పల్లవపాణు లిర్వంకలఁ గొల్వ

530

535

540

మెల్లమెల్లన వచ్చి మెట్టియున్నట్టి
 పాదుకల్ సడలించి బంగారుపీట
 మీఁదఁ గూర్చుండి క్రొమ్మించు తంబుగల
 జలజాక్షు లందించు జలముఁ గైకొనుచుఁ
 జలువపన్నీట మజ్జన మాచరించి

545

చీలులు దువ్వటములచేఁ దడి యొత్తఁ
జలువపంచ ధరించి జవ్వాది తావి
సన్నజాదుల సరుల్ చక్కఁగాఁ జుట్టి
వన్నెమీఱంగ దువ్వలువపైఁజేర్చి
రంగురుమాలు చెరంగులు జాఱ

550

బంగారు సరిగ దుప్పటి చారిగట్టి
ముద్రికాభరణంబు ముత్యాల యొంట్లు
భద్రమా శ్రీరామభద్రతాళియును
ధరియించి నామతీర్థమునకు వచ్చు
తరి నిద్ద రయగార్ల దర్శించి కొన్ని
కఠ్యంతరంబులు గడచి శ్రీసతికి
లక్ష్మమా లక్ష్మీవిలాసంబుఁ జేరి
పావనంబగు గురుపాదద్యయంబు
సేవించి వారిచే నెలవుఁ గైకొనుచుఁ
గపిలధేనువునకు గ్రాస మర్పించి

555

560

కపురైన యొక జముకాణంబు మీఁదఁ
జేరి పద్మాసనాసీనుఁడై యుండి
పాదలు గొల్వ దర్పణముఁ జూచుచును
తిరుచూర్ణ రేఖతోఁ దిరుమణి నుదుట
ధరియించి మేన ద్వాదశపుండ్రములను

565

సవరించి మాక్తికజపసరం బూని
ప్రవిమలాష్టాక్షరీ పరమజపంబుఁ
గావించి తఱుకు బంగరు కమ్మ తమ్మి
పూవుల సకలసంపూర్ణవస్తువులఁ
బ్రకటవై భవ మొప్పు రాజగోపాలు

570

నకుఁ దిరువారాధనము సాంగముగను
గురువునానతిరీతిఁ గుతుకంబు మీఱ
నరుదైన భక్తితో నపు డాచరించి
పరమభాగవతులు భాగవతంబు

గరిమ రామాయణ కావ్యంబుఁ జదువఁ
బ్రేమతో వారికిఁ బేరు పే ర్వరునఁ
దామె తాంబూల చందనము లర్పించి
నియమంబు రాణింప నిత్యదానములు
ప్రియపూర్వకంబుగాఁ బెద్దల కొసఁగి
మహిమ నాచాద్యుల మంత్రాక్షతములు

575

580

సహజసద్భక్తి మస్తకమునం దాల్చి
శిరము పాదము మోవ సేవించి యపుడు
తిరుమాళిగకుఁ బంచి దేశికోత్తముల
నిలుపుటద్దం బొక నెలఁతుక దాల్చి
నిలుపుటద్దము చెంత నీటుగా నిల్వఁ
దలఁ పెరింగి కడాని తట్టల సొమ్ము
కందళించిన వేడ్కఁ గరములం బూని
ముందఱ బొక్కనంబులవాడు నిల్వ
సంపంగి పువ్వుల సరములు చుట్టి
సొంపు రాణింపఁగా నుప్పాణి గొప్ప
ముత్యాల కుల్లాయి మోహన లీల
ముత్యపు రావులు మురుగుగాఁ బూని
నిద్దంపుఁజెక్కుల నీటులు తేర
పెద్దచాకట్టులు ప్రియముతోఁ బూని
యవిరళనవకుంకుమాంగరాగంబు

585

590

595

- సవరించి వీనుల జవ్వాది నించి
సరిగ ముత్తైపుఁగుట్టు జంటిపై మెఱయ
హరువైన పైఠిణీ యఱచట్టఁ దొడిగి
బంగారు చుంగులు పైమిటారింప
రంగారు పీతాంబరము కటిఁ గట్టి 600
కంటికింపై మించు కంఠమాలికలు
కంటసరంబునుఁ గడువేడ్కఁ బూని
పచ్చల పదకంబు బవిరి చెక్కడఁపు
హెచ్చు ముత్తైపుఁ దాళి యెడపై నమర్చి
మొలక కెంపులపిడి మొలవంకిఁ జెక్కి 605
తళుకు వజ్రముల యుత్తరిగలఁ బూని
చెలువైన వజ్రాల చేసరుల్ కెంపు
కళుకుల మెఱపుల కడియముల్ దాల్చి
సరిలేని నవరత్నసంఘ సంఘటనఁ
బురుణింపఁగా బాహుపురులు ధరించి 610
లకలంక నూత్నరత్నాంగుళీయములు
చికిలి వైడూర్యంపుఁ జేయంబు పూని
పరఁగఁ బాండ్యనృపాల ఫాలపట్టమున
మురువైన నవరత్నములఁ దీర్చినట్టి
బిరుదు పెంజేరంబు పెరిమ దీపింపఁ 615
జరణాంబుజంబున సవరించి యిట్లు
కొలుపు సింగారమై కోటికందర్ప
లలితలావణ్యవిలాసంబు మెఱయ
రమణమై కొలుపున్న రఘునాథశౌరి
సమయంబుఁ గని యవసరములవారు 620

- శక సింధు గాంధార సావీర చేర
 కుకుర కాశ కరూశ కోస లావంతి
 నేపాళ పాండ్య తుండిరాది సకల
 భూపాలకులు మిమ్ముఁ బొడగనఁ గోరి
 కాచియున్నా రదె కల్యాణశీల 625
- మీచిత్త మని వారు మెల్లనఁ దెల్పు
 పెరిమతో వారలఁ బిల్పించి యపుడు
 కరుణాకటాక్ష వీక్షణమునఁ జూచి
 వినయంబుతో వారు వేర్వేఱఁ దెలుపు
 మనవులు పాలించి మహామహిమ 630
- దీపింప భూలోక దేవేంద్రుఁ డనఁగ
 భూపాలచంద్రుఁ డొప్పుచునుండె నపుడు
 అని హేమకమలాసహాయుని పేర
 ఘనఘనాఘననీలకాయుని పేర
 సత్యభామాభీష్టసంధాయి పేర 635
- దైత్యభేదన వినోదవిధాయి పేర
 దక్షిణద్వారకాస్థలవర్తి పేర
 లక్షణాలోలలీలామూర్తి పేర
 ఆభీరభీరుమోహనశీలు పేర
 గోభిలమునిపాలి గోపాలు పేర 640
- నంకితంబై సుశబ్దార్థవై ఖరికి
 నంకితమై కవిశ్రావ్యమై వెలయు
 శ్రీరాజగోపాలసేవానిరూఢ
 సారసారస్వత సౌభాగ్యశాలి
 చినచెవ్వ యాచ్యుత క్షితిపాలవంశ 645

ఘనవాహనాథామకల్పభూరుహము
వర్ధిష్ణు రఘునాథ వసుమతీనాథ
మూర్ధన్య నవసుధాంబుధి సుధాకరుఁడు
శ్రీమత్కళావతీ సీమంతవతికి

నోములపంటయై నుతికెక్కుమేటి

650

జనవిలక్షణ సులక్షణ చతుర్వేద
జనవిచక్షణ గుణస్తవసీయచర్య
దీక్షావిధి నయ నైదిక మంత్ర తంత్ర
దక్షిణాసాంగ శతక్రతుయాజి
తిరుమల శ్రీతాత దేశికాదేశ

655

పరమోపదేశతత్పరమానసుండు
తనతండ్రియే కులదైవ మటంచు
ననిశంబుఁ గొల్చు మహారాజయోగి
శతసహస్రాదిక సకుటుంబవిప్ర
సతతాన్నదాన దీక్షాధురంధరుఁడు

660

ప్రతివర్షవిహితహిరణ్యగర్భాది
వితతమహదానవిద్యావినోది
బంధుర రణశూర పాండ్య తుండీర
గంధసింధుర రాజక్షంతీరపుండు
జీర్ణకర్ణాటక సింహాసనంబు

665

పూర్ణంబు.....(జేసిన?)పురుషరత్నంబు

అప్రభాషావిశేషాభిజ్ఞ సుకవి |

పుష్టి దాన నిదాన భోజభూజాని
కమనీయ దుక్కిణీకల్యాణముఖ్య
సమధికనాటక సంవిధాయకుఁడు

670

మహాసీయ పద పద్య మంజరీ ముఖ్య
 బహుళప్రబంధనిబంధనశాలి
 తడయక పదియాఱు దానంబు లొక్క
 గడియలోఁ జేసిన ఘనదానపరుఁడు
 అవని చంపకవల్లి కాభిధానమున
 వివిధాగ్రహారముల్ వెలయించుమేటి
 నవరసికులకెల్ల నాయకుండైన
 కవిరాజు విజయరాఘవ మహావిభుఁడు |
 పలుకు చిల్కలకొల్కి పైతిణీచలువ
 జలుగుఁ బయ్యెద విదల్చిన రువారమున
 వరవచోరచనల వాసనల్ గులుక
 విరిచేసె లొలుకఁగా విరచించినట్టి
 నవ్యమా రఘునాథనాయకాభ్యుదయ
 కావ్యరాజమునందుఁ గవులు వర్ణింప
 మధురస మధుర సుమధుర సురోక్తి
 నధిక మైతగుఁ బ్రథ మాశ్వాస మయ్యె.

675

680

685

రఘునాథనాయకాభ్యుదయమునందు

ప్రథమాశ్వాసము సమాప్తము.

ర ఘు నా థ నా య కా భ్యు ద య ము

ద్వితీయాశ్వాసము

శ్రీకరశుభగాత్ర చిత్రచారిత్ర
 వైకుంఠధామ దైవతసార్వభౌమ
 సాధురక్షణదక్ష సరసీరుహక్ష
 రాధికారతిలోల రాజగోపాల
 భువనత్రయాకల్ప భుజగేంద్రతల్ప
 అవధరింపుము దేవ యతులప్రభావ
 పేరోలగంబుండి పృథివీశుఁ డంత
 స్వారివోవఁగనున్న సన్నాహ మెఱిఁగి
 కాలమేఘము నీలకంఠుండు బురుడ
 నీలాద్రిపవనమానికరావు హనుమ
 రామచంద్రుండును రణవిజయుండు
 రామబాణంబును రాజసింహంబు
 మొరసరగండండు ముద్దుమురారి
 గరుడాద్రి విష్ణుచక్రంబు హలాది
 మొదలైన యేనుఁగుల్ ముస్తీదుచేసి
 యెదుట నిల్పఁగ వాటి కెక్కుడై జగతి
 నైరావతసమానయై ప్రకాశించు
 నైరావతంబను నల భద్రగజము
 గుంపైన పచ్చల గుజరాతిజాతి
 కెంపుల బవిరిఁ జెక్కిన కొమ్ముకట్లు

5

10

15

20

బెల హెచ్చు నీలాల వేడెంపుఁబనుల
 తళుకు వజ్రమ్ముల తలమాళిగయును
 మొలకవేన్నెల లీను ముత్తైపునదలుఁ
 జెలువై మిటారించు చెవుల జల్లులును
 ఘనమైన పువ్యరాగపు చెక్కడమునఁ
 గనుపట్టు ఫాలాది గంటల బాద
 మరకత వైడూర్య మాణిక్యరుచుల
 వజ్రులుచున్న యురస్త్ర వాలత్రములును
 హరుమంజముత్యాల యొరిజతో నంటి
 మెఱయు వైడూర్యంపు మెడగంట గొలుసు
 ప్రతిలేని కెంపుతూ రావిరేకలును
 రతనాల పని మించు రవలయందియలు
 సరిగబొమ్మలకుట్టు చాలఁ గన్నట్టు
 మెఱుఁగుల నునుపట్టు మేలిమి జూలు
 ముత్తియంపు బవంతి ముద్దులు గులుకు
 క్రొత్త సూరెపుటంపు గుఱుచగద్దిగము
 మొదలైన సవరణ ముస్తీదుచేసి
 యుదిరి బంగరు బాఁయును జేతి కిచ్చి
 తగిన యంగి ధరించి తలపాగఁ జూట్టి
 మగఁటిమిఁ గలయట్టి మావంతుఁ డపుడు
 పావలయొల్లు చేబట్టి ముందఱను
 దా వేడ్కతో నెక్కి తనవెన్న నున్న
 చిఱుతమావంతుండు చికిలి బంగారు
 మెఱుఁగు డాల్ గైకొని మెఱవడిఁ జూప
 దెచ్చిన భూలోక దేవేంద్రుడైన

25

30

35

40

45

అచ్చుతరఘనాథుఁ డటఁ గటాక్షింప
నాసన్నఁ గైకొని యాసన్నయైన
నాసదం డంతట నాగజం బనుపఁ
జటులవాఁగై వ్విఖరి సముఖా యటంచుఁ
గటికవారలు పల్క గద్దిగ డిగ్గి

50

చెంగటి సరిదొరిల్ చేదండ లొసఁగ
బంగారు సరుదుచప్పరములో నిలిచి
భద్రలీల రామభద్రుఁడో యనఁగ
భద్రగజేంద్రంబు బాగుగా నెక్కి

55

కుటుచయేనుఁగులపైఁ గూర్చున్నవార
లొరిజలోఁ బాదంబు లొయ్యనఁ జేర్చ
వజ్రంబుఁ గైకొన్న సజ్జిచందమున
వజ్రాంకుశము తన వలకేలఁ బూని
తీరైన తళుకు ముత్తైపుఁ జెండుఁ దాల్చి
శ్రీరామభద్రుని సేవించి యపుడు

60

చంద్రమండలకాంతి సంతతి మించు
సాంద్రముక్తాఫలచ్ఛత్రంబు మెఱయ
రహిమించఁ గనుపించు రత్నదండముల
మహిమచేఁ దనరు చామరములు వీవ
బంగారు పూవుల బాగుగా మించు

65

చెంగావి పావడల్ చెంగట మెఱయ
నాగసరంబులు సరగజమ్ములును
బాగైన తమ[టముల్*] బసిఁడికాహళలు
డవిణలు భేరులు ఢక్కాదులైన
వివిధవాద్యంబులు వేర్వేఱ మొరయ

70

నేల యురిమినయట్టు నిండె భూస్థలిని
 ఆలోన శ్రుతులు ఘుమ్మని మ్రోయ నెదుటఁ
 జిటుతమద్దెలయును జెంగును దండి
 మెఱయఁగా సంగీతమేళంబుఁ దనర
 సమదపాండ్యసృపాల సప్తాంగహరణ
 సమరవిక్రమరమాసంపన్న యనుచు
 వందిమాగధు లిరువంకలఁ జేరి

75

యందందఁ గైవార మమర సేయఁగను
 అచ్యుతనామాంకితాగ్రతనూజఁ
 డచ్యుత రామధద్రావనివిభుఁడు
 మొదలైన తనయులు మువ్వ రవ్వేళఁ
 బొదలి మూర్తిత్రయంబో వీర లనఁగఁ
 బ్రభుశక్తి మెఱయ భద్రగజమ్ము లెక్కి
 యుభయ పార్శ్వంబుల నొరుపుగాఁ గొలువ
 మకరధ్వజంబులు మత్స్య కేతువులు

80

85

పికిలిపూవులసరుల్ పింఛలాంఛనము
 సురమాయి జల్లుల సూర్యచంద్రులును
 గరుడధ్వజంబును గండభేరుండ
 మాదిగాఁ గల బిరుదాంకముల్ మెఱయ
 వేదండముల నెక్కి వేదండ మెఱయ

90

రాజులు దొరలును రాజిల్లుచుండ
 రాజమార్గంబున రాజసం బమర
 రారాజరీతి నారఘునాథశౌరి
 స్వారిగా వచ్చుచో సంభ్రమంబునను
 గొప్ప యుప్పరిగల గోపురమ్ములను

95

- జప్పరమ్ములఁ బైడి సజ్జపజ్జలను
వీధుల నెలతాల వింతసంతనల
వేదుల నిలిచి యవ్వీటి జవ్వనులు
కన్నులపండువుగాఁ గనుంగొనుచుఁ
గన్నియలార యీగాంభీర్యశాలి 100
కంతుఁడో యల రమాకాంతుఁడో యాజ
యంతవసంతులయం దొక్కరుండు
కాకున్న నింత చక్కఁదనంబుఁ గలుగు
రాకుమారులు గలరా ధరాస్థలిని
లని పౌరకాంత లంతంతట నిలిచి 105
జనపాలుమీఁద సేసలు చల్లి రపుడు
వారిలోపల నొక్కవనితాలలామ
మేరుసమానమా మేడపై నుండి
యన్నరేంద్రుని రాక కచ్చెరువంది
పున్నమచందురుఁ బోలు నెమ్మోము 110
వెలిదామరల నేలు వెడఁద కన్నులును
దళుకులు దేలు నిద్దంపు చెక్కులును
సురశాఖశాఖల జోడైన భుజము
లరుణాబ్జముల మించు హస్తయుగ్మంబు
పాంచజన్యమురీతిఁ బరగు కంతంబు 115
గాంచనోరుకవాటగతి మించునురము
పై కతస్థలికన్నఁ జదురైన జఘన
మాకరికరముల నదలించు తొడలు
లలితమహారాజలక్షణమ్ములను
జెలువారు పాదరాజీవయుగంబు 120

- మొదలై న యవయవమ్ములచేతఁ దనకు
ముదమొదవించు నమ్మోహనాకారు
మదనావతారు నామన్నహంపీరుఁ
గదలక జాలమార్గమ్మునఁ జూచి
సంతసంబును మహాశ్చర్యంబు నొంది 125
- యంతరంగమున నిట్లని వితర్కించె
నింతటివాని నే నెందును గానఁ
గంతుఁ డిమ్మేది నీకాంతుని కెనయె
చక్కనివారిలోఁ జక్కనివాఁడు
చొక్కరె యీతనిఁ జూచిన చెలులు 130
- అని తెప్పవేయక యందందుఁ జూచి
మనమున హ్నించి మఱియు నిట్లనియెఁ
బ్రేమతో నీరాజుబిగువుకొఁగిటను
వేమాటు మరుకేళి విహరించు చెలులు
ఏనోము నోచిరో యేదైవములను 135
- బూని పూజించిరో పూర్వజన్మమున
నీరాజకందర్పుఁ డింపుసాంపారఁ
జేరరమ్మని పిల్చి చేపట్టి నన్ను
మోము మోమునఁ జేర్చి మోవి యానుచును
బ్రేమతోఁ గొఁగిటఁ బెనఁగు తెన్నటికి 140
- తళుకుచెక్కిలి నొక్కి తమిమీఱ సొక్కి
యెలమిఁ బుక్కిటి విడె మిచ్చు తెన్నటికి
కురులు నున్నగ దువ్వి కొ ప్పమరించి
విరులు దిండుగఁ జుట్టి వేడుకమీఱఁ
గలపంబు నెమ్మేనఁ గలయ నలంది 145

తిలకంబుఁ గొనగోరఁ దీరుగా దిద్ది
కళ లంటి సొక్కించి కరఁగించి కరఁగి
కులుకుగుబ్బలఁ జీటి కూడు పెన్నటికి
అను పల్కు- పల్కి మోహాతిశయంబు
గనుపట్టఁగాఁ బులకలు జాదుకొనఁగ
150

పొరిఁబారి హర్షాశ్రుపూరముల్ దొరఁగఁ
బరవశమైయున్న భావంబుఁ దెలిసి
కొక్కొక్కములఁ జాల గుటిపడ్డరాతు
చక్కెరఖాణంపు సామ్రాణి నెక్కి-
యంచెలనున్న రాయంచబోదలను
155

జంచరీకమ్ములఁ జలువతెమ్మెరల
గొరవంకలను గండుగోయిలగముల
నిరువంకఁ బురికొల్పి యింతిపై నపుడు
కండచక్కెరవిల్లు కరమునఁ బట్టి
గండుతుమ్మెదనారి గట్టి మోపెట్టి
160

అలరులఁ గన్నెరాకమ్ము సంధించి
కులుకుగుబ్బెత నేసి కోయని యార్చి
యీతెఱంగునఁ దూపు లేసి మన్మథుఁడు
నాతిమర్మోద్ధాటనంబుఁ గావింపఁ
జేరువనున్న నెచ్చెలికత్తె లేటిఁగి
165

యారామఁ దోడ్కొని యారామమునకు
వేవేగ వచ్చి యావెలఁదికి నపుడు
భావజసంతాపభరము మాన్పుటకుఁ
బుష్పాపచయమునఁ బ్రబోధువుచ్చుటకుఁ
బుష్పవనాంతరంబునఁ జరింపుచును
170

- బొన్నలుఁ బొగడలు బొండుమల్లియలుఁ
 గన్నెగేదంగులుఁ గలువపువ్వులును
 సన్నజాదులుఁ దావి సంపంగివిరులుఁ
 బన్నీటివిరులు సేవంతిపూవులును
 మొదలైన కుసుమసమూహంబు లెల్లఁ 175
 జిదిమి బంతులసరుల్ చెండ్లుగాఁ గట్టి
 కలకంఠకంఠికీ గాన్క కావింప
 వలచి వల్లమి సేసి వనవీధియందూఁ
 జిగురుటాకులు మెక్కి చెలఁగి యామెక్కి
 డగరకోయిలలు మిటారించి పలుకఁ 180
 గూర్చితో నాగండుగోయిలగుంపు
 కార్కొగుళ్లని నీలకంఠంబు లాడ
 సాంద్రమా నా నెమ్మిచాలుక్రాల్ చూచి
 యైంద్రచాప నుటంచు నంచలు కలఁగ
 నారాజహంసపక్షాననద్యుతులు 185
 నీరంద్రచంద్రికల్ నీరెండ లనుచు
 సారె సారె చకోర చక్రదంపతులు
 కూరిమితో జోడుఁ గూడి క్రీడింపఁ
 కలికి మాటికి వాటి కలయికల్ చూచి
 వలపెక్కి సొక్కి భావజుఁబారిఁ జిక్కి 190
 చిలుకలదాడికిఁ జెఱకువిల్కాని
 ములుకులవాడికి ముఖవాసనలకుఁ
 జేరెడుతేటికిఁ జెంగటనుండి
 దూతెడుబోటికిఁ దులదుల వచ్చు
 వలపులగాలికి వలపుపై వలపుఁ 195

గొలుపు విరాళికిఁ గుంది లోఁ గంది

గట్టివావలరాచకాఁకలఁ దెరలి

నిట్టూర్పు నిగుడించి నెమ్మొము వాంచి

జలజాక్షి యున్నచో జాటుగొప్పనను

జలజలఁ గ్రొవ్విరుల్ జల్లన రాల

200

వలరాయఁ డేసిన వాలమ్ము లనుచుఁ

దలగడమీఁద హస్తముఁ జేర్చి యెఱగఁ

గంకణంబులు ఘలుఘల్లని మ్రోయ

శంకించి తాఁ గోరు జనపాలవరుని

చేతి సానాకత్తి చిమ్ములో యనుచు

205

నాతి దిగ్గన లేచి నలువంకఁ జూచి

కాటుక కన్నీరు కడగంటఁ జాట

గోట ఘోటుచును జెక్కునఁ జెయ్యి చేర్చి

హృదయంబులోఁ జాల హేరాశమైన

మదనవికారంబు మఱుపెట్టలేక

210

లలనాశిరోమణి లజ్జాభరంబుఁ

దొలఁగించి నేను కంతునిచేతఁ జిక్కి

యీచందమునఁ గుంద నింద టూరకయ

చూచుచున్నారఁటే శుకవాణులార

అను పల్కు పల్కి యాయరవిందనయన

215

తనువెల్లఁ బరవశత్వంబు వహింపఁ

బ్రియుఁడు వచ్చె నటంచుఁ బ్రేమతో లేచి

బయలు కౌఁగిటఁ జేర్చ బాలికామణులు

కరముఁ జెక్కిటఁ జేర్చి కటకటా చెలికి

విరహతాపం బింత పెగ్గలం జానె

220

గురుకుచంబులమీఁది గొప్ప ముత్తైంపు

నరు లింద్రసీలంపు నరు లయ్యె నకట

ఘనసారపూరిత గంధసారంబు

కనకాంగి నెమ్మేనఁ గన్తూరి యయ్యె

నీవి వీడఁదొడంగె నిగరంపుకెంపు

225

మోవి వాడఁదొడంగె మోము సెమర్చె

నీమందగమన నేఁ డిట్లున్నచంద

మేమంద మేమంద మేమందఱమును

శిశిరోపచారముల్ నేసినఁగాని

శశిముఖ మైకాఁక చల్లార దనుచుఁ

230

జంపకగంధులు చలువలుదేలు

సంపంగివిరి గొప్ప చప్పరంబునను

దెలిసిగ్గు కవురంపుఁ దిన్నెఁ గావించి

చలువచెంగలువ మంచముపై నమర్చి

పరవుగాఁ బుప్పొడి పఱపుఁ గావించి

235

పరువంపుఁ [బూ[॥]]దిండ్లు బటువుగాఁ జేర్చి

పడఁతుక నప్పు డప్పాన్పుపై నునిచి

కడుదట్టముగ మలాకాగంద మలఁది

పన్నీరు పైఁ జల్లి పరువంపుఁదావి

పన్నీటి విరుల దుప్పటి మేనఁ గప్పి

240

చిగురాకు పావడ చెంగల్వసురటి

తగిన కాంతలతాంతతాలవృంతంబు

కురువేరు జొంపపుఁ గుంచియఁ బూని

గురుకుచముందఱఁ గొందఱు వీవ

హరిణాక్షికి మృణాళహారముల్ వైచి

245

కరములఁ గపురంపుఁ గడియముల్ పూన్చి
 యొనరుఁ బుప్పడిగందపొడి మేన నించి
 యొనయఁగా ధూపంబు లిరుగడ నిలిపి
 యీరీతిఁ జలువ లెన్నేనియుఁ జేయ
 నారమణికి కాఁక యగ్గలంబయ్యెఁ 250
 జెలిమేనిగందంబు చిటిలి పైఁ బడినఁ
 గలఁగి యంగనల యంగము చుఱుక్కనియెఁ
 జెలియకుఁ గప్పిన సేవంతి చలువ
 కలువల చలువయై కనుపట్టె నపుడు
 శాంతిఁ బొందక కంఠు సంతాప మిట్లు 255
 కాంత కంతంత కగ్గలమైనఁ జూచి
 చెలులార మనము చేసిన చల్వ లెల్లఁ
 గలికి తాపముఁ దీర్పఁగాఁజాలవయ్యె
 చెఱకువిల్తుని పూజ సేయక మనము
 పాటఁదోలంబోవఁ బోవునే కాఁక 260
 అని నిశ్చయించి వా రంద టచ్చెలిని
 గనికరంబునఁ జేరి కనికరంబునను
 బాటుఁబయ్యెద కొంగు నవరించి గోర
 సారెకు నెఱికుదుల్ చక్కఁగాఁ దీర్చి
 యక్కునఁ జేర్చి యూరార్చి యో యమ్మ 265
 చక్కెరఖాణంపు సామ్రాణిదొరను
 నేఁడు పూజింపుమా నీమనోరథము
 లీడేర్చు నతఁడు నీ కేల చింతింప
 ననిమందలించి నెయ్యము కందళింప¹
 ఘనసారకదళికాకాంతారమునను 270

- పరపైన ద్రాక్షచప్పరములోపలను
 విరివియా పుష్పాడివేదియమీఁద
 కమ్మదామర ముద్దెగద్దియపైని
 ఘుమ్మను మొగలిరేకుపటంబు నిల్పి
 బాలికల్ మృగనాభివంకంబులోన 275
 వాలాదఁ గొనగోరు వాగఱ నద్ది
 రతిమన్మథుల వ్రాసి రతిరాజుచెంత
 ఋతురాజు రేరాజు నిరుగడ వ్రాసి
 వారికిఁ జుట్టును వలికరువలిని
 గీర మయూర కోకిల మరాళముల 280
 పలకల లిఖించి భజనకుం దగిన
 ఫలజలకుసుమాదిబహుళవస్తువులు
 జీని తట్టల నించి చెంగట నుంచి
 యానీలకుంతల నటకు వేఁదెచ్చి¹
 మదనునియెడుట సమ్మదమున నిల్పఁ 285
 బడరక యాచిత్రపటము నీక్షించి
 కనకాంగి యొకవిరిఁ గరమునఁ బూని
 ననవిల్తు నావాహనంబుఁ గావించి
 తావులు వెదచల్లు తఱుకుకెందమ్మి
 పూపుగద్దియ యిదె పుష్పకోదండ 290
 యాచరించెదను నీ కర్ణవ్యంబు పాద్య
 మాచమనీయంబు నభిషేక మిదియె
 విరుల దుప్పటి యిదె వెడవింటివేల్పు
 హరిచందనం బిదె యంగజ నీకు
 మంచి పూసరు లివె మన్మథ నీకు 295

మించిన సొ మ్మిదె మీనాంక నీకు
 ధూపదీపము లివె తుంటవిల్ రాయ
 యీపక్వఫల మిదె యిందిరాతనయ
 నీరాజనం బిదె నీరజబాణ

కీరవాహన యిదె కేలు మోడ్చెదను 300

మఱవకు మ మ్మని మరువమ్ము లెత్తి
 హరిణాక్షి యపుడు పుష్పాంజలి యొసఁగి
 కేసరివిక్రమక్రీడలవాని

నీసరి.....నృపశిఖామణిని
 రాజుల రాజైన రఘునాథవిభుని 305

యోజనమీఱ నేఁ డొనఁగూర్పు మనుచుఁ
 బతిఁ గూర్చునట్టి యుపాయంబుఁ గోరి
 యతిభక్తి తో నుపాయనదాన మొసఁగి
 భావజాల్పితపరిపక్వఫలంబు

లావనాంతరసద్ద్విజావళి కొసఁగి 310

పచ్చవిల్లునిఁ జాలఁ బ్రార్థన సేయ
 మచ్చెకంటికిఁ గాఁక మఱియును హెచ్చె
 హెచ్చిన కోపంబు హేరాశ్మయైనఁ
 బచ్చవిల్లునిఁ జూచి భామ యి ట్లనియె
 భావజ మాపూజఁ బాలింపవై తి

వీవనంగుండవౌట నేర్పడె నెందు 315

నింతుల నేచుచు నేవేళ నీవు
 మంతనంబునఁ జాల మాన్యుండవై తి
 గాని విక్రమశక్తిఁ గలవాఁడవేని

నీనేర్పు లెటు వోయె నిటలాత్తునెదుట 320

మలయజగంధుల మలఁగఁజేసెదవు
 మలయమాదత యెంత మందుఁడ వీవు
 పక్షపాతముఁగల బలగంబు లనుచు
 రక్షింతుగా మిమ్ము రాచిల్కలార
 ఇక్షుశరాసనుం డేచువేళలను 325
 పక్షపాతము లేక పలుకుట తగవె
 యనుచుఁ గందర్ప మందానిలంబులను
 మనసిజ బలముల మాటికి దూటి
 యేమి సేయుదు నింక నేవేల్పుఁ గొల్తు
 నేమలయజగంధి నేను ప్రార్థింతు 330
 నారాజకందర్పు నారాజచంద్రు
 నారాజదేవేంద్రు నామహారాజ
 సమయంబుఁ గనుఁగొని సముఖంబుఁ జేరి
 మమతతోడుత నాదు మనవు లాతనికిఁ
 దెలిపి యెవ్వరు తోడితెచ్చెద రనుచు 335
 నెలఁతుక బొటప్రేల నేల వ్రాయుచును
 అటు నిటుఁ జూచుచు నక్కటా దైవ
 మిటువలె సేయునే యేమందు ననుచు
 విన్నఁదనంబున విరహాబ్ధి మునిగి
 యున్న నెచ్చెలిఁ జూచి యువిద లి ట్లనిరి 340
 చిలుక తేజీయఁట చెఱకఁట విల్లు
 బళి బళి తుమ్మెద బారఁట¹ నారి
 చెంగల్వవిరులఁట చికిలి² వాలమ్ము
 లఁగంబు లేనిపాడట యేటుకాడు
 ఆయమ్ము లెవ్వారి యాయమ్ము నాటె 345

నోయమ్మ యిటువంటి యూహలు గలవె
అని తన వల పెల్ల నాటడిసేయు
వనితలఁ జూచి యావాల్గంటి పలికెఁ
జెఱకుసింగిణి జాఱఁ జెఱకు లోనగుట
సరకుసేయక నన్ను సారెకు మీద

350

ఇంగితం బెఱుఁగక యీలాగు వల్క
నంగనామణులార యర్థమా మీకుఁ
జిన్ననాఁ డాదిగాఁ జెలిమితో మీర
లున్నవా రని యెంచి యుండితిఁ గాని
వే తొక రందురో విందునో నేను

355

మీ రొక చెలులఁటే మేదినీధవుని
కడకు మీ మ్మంపితేఁ గార్య మీడేర్చి
నడతురో యేలాగు నడతురో కాని
అని పల్కి వారల నందఱఁ బనిచి
మనసిజసంతాపమగ్నయై యపుడు

360

సరసిజేక్షణ యొకచలువసంపంగి
తరువునీడను నిల్చి తనలోనఁ దాను
ఈవసంబున నున్న యిందిందిరంబు
నావిభుఁ డోడితే నంపితినేని

365

అక్కడి చెలులముఖాబ్జవాసనకుఁ
దక్కక సొక్కక తా నేల వచ్చు
హంసను దూతిగా నంపిన వారి
హంసకధ్వని విని యచటనే యుండు
ఆగండుగోయిల నంపిన వారి

370

రాగంబు విని యనురాగంబు నొందుఁ

గాన వీటిని బంపఁ గార్యంబు నడవ
దే నెవ్వరిని బంతు నిటమీఁద ననుచు
నాలోలలోచన యంతరంగమున
నాలోచనము నేయ నర్చితుండైన
పంచదారను దిను బాబానజీరుఁ

375

డించుఁబోఁడియభీష్ట మీడేర్చు మనుచుఁ
బంచిన దూతికభాతిగా నొక్క

పంచవర్ణ శుకంబు భామ చే నిల్చి
అక్కక్క మోవిపం డందియి మృనుచు
మక్కువ మాటల మమతఁ బుట్టింపఁ

380

జొక్కఁపు రెక్కలు సొగసుగా దువ్వి
చక్కెరఁ గొమ్మని జవ్వని యొసఁగఁ
గలకంఠి యి ట్లేల కందెద వనుచుఁ
జిలుక యప్పడు ముద్దుఁ జిలుక త న్నడుగఁ
జిలుకలకొలికి యాచిలుకను జూచి

385

పలికె ని ట్లని తన భావంబుఁ దెలియ
వీంత యొక్కటి గంటి వింటివా చిలుక
సంతసంబున నేను సౌధంబుమీఁద
కొమ్మలు కొలువంగఁ గొలుపున్నవేళ
కమ్మవిల్కాని చక్కఁదనంబువాఁడు

390

పూర్ణేందుకళలను బొలుపొందువాఁడు
కర్ణాంతదీర్ఘమా కనుదోయివాఁడు
రసికుఁ డాయచ్యుతరఘునాథశౌరి
అసమాననైభవ మమరఁగా నేఁడు
రాజాజు మీటి యారాజమార్గమున

395

స్వారి రా నింకొక్కసారి రాగోరి
కన్నులపండువగాఁ జూచుచుండఁ
గన్నులవిలుకాఁడు కడుఁగాసి సేసి
వేడిమిఁ జూప నావెతఁ జూడలేక
తోడిచెలుల్ నన్నుఁ దోడితే నిందుఁ 400

బలవింపఁగా నాదు భాగ్యంబుకతనఁ
జిలుక వచ్చితివి నా జీవ మిచ్చితివి
ఆదికాలంబున నానైషధునకు
నాదమయంతికి హంసదూత్యంబు
సవరించి కీర్తులు సంతరించుటయు 405

భువనైకమాన్య యాభోజకన్యకకు
నవసీతచోరు మన్నారుఁ జేకూర్చి
భువి నొక్కద్విజరాజు పొగడొందుటయును
విన్నావు గనుక నావృత్తాంత మెల్లఁ
గన్నావు గనుక నాఘనమైన కాఁకఁ 410

దీర్చునుపాయంబుఁ దెలుపుమా నీవు
నేర్చిన నేర్పులు నేఁడు చూచెదను
అనిశంబు నావంటి యనుఁగుఁజుట్టంబు
కనకాంగి కలుగంగఁ గలఁగంగనేల
అపరంజి పంజరంబందు ని న్నునిచి 415

కృపతోడ రతనాల గిన్నెలోపలను
గమ్మని పండ్లు పాల్ కండ చక్కెరయు
సమ్మదంబున నిచ్చి సాకితి వీవు
ఇంతకాలంబు న న్నిట్లు పోషించు
టింతి యిప్పటికిఁగా కెప్పటికమ్మ 420

ననుఁ బంపవమ్మ యానరనాథుకడకు
మనసు రంజిల్ల నీమనవులు తెలిసి
అచ్చు తేంద్రుకుమారు నసహాయశూరు
నిచ్చటి కేఁ దెత్తు నిదె పోయివత్తు
ననువల్కు చిల్కు నందందఁ బ్రార్థించి

425

మనమున హర్షించి మఱి వీడుకొలిసి
బాలికామణి తన పతిరాకఁ గోరి
జాలిటింట వసించె జాలిఁ బాలించి
అని హేమకమలాసహాయునిపేర

ఘనఘనాఘననీలకాయుని పేర

430

సత్యభామాభీష్టసంధాయిపేర
దైత్యభేదనవిరోధవిధాయిపేర
దక్షిణద్వారకాస్థలవర్తి పేర
లక్షణాలోలలీలామూర్తి పేర
ఆభీరభీరుమోహనశీలుపేర

435

గోభిలమునిపాలి గోపాలుపేర
లాలించినామ్రాజ్యలాభవైభవము
పాలించు రాజగోపాలుని పేర
నంకితంబై సుశబ్దార్థవైఖరికి
సంకేతమై కవిశ్రావ్యమై వెలయ

440

శ్రీరాజగోపాలసేవానిరూఢ
సారసారస్వతసాభాగ్యశాలి
చినచెవ్వు యాచ్యుత క్షితిపాలవంశ
ఘనవాహనారామకల్పభూరుహము
వర్ధిష్ఠ రఘునాథ వసుమతీనాథ

445

మూర్ధన్యనవసుధాంబుధిసుధాకరుఁడు

శ్రీమత్కళావతీసీమంతవతికి

నోములపంటయై నుతికెక్కు మేటి

జన విలక్షణ సలక్షణ చతుర్వేది

జనవిచక్షణ గుణస్తవనీయచర్య

450

దీక్షాదినియమ వైదికమంత్రతంత్ర

దక్షిణాసాంగ శతక్రతుయాజి

తిరుమల శ్రీతాత దేశికాధీశ

పరమోపదేశతత్పరమానసుండు

తనతండ్రియే కులదైవ మటంచు

455

ననిశంబుఁ గొలుచు మహారాజయోగి

శతసహస్రాదిక సకుటుంబవిప్ర

సతతాన్నదానదీక్షాధురంధరుఁడు

ప్రతివర్షవిహితహిరణ్యగర్భాది

వితతమహాదానవిద్యావినోది

460

బంధుర రణశూర పాండ్య తుండీర

గంధసింధుర రాజకంఠీరవుండు

జీర్ణకర్ణాటక సింహాసనంబు

పూర్ణంబు సేసిన పురుషరత్నంబు

అష్టభాషావిశేషాభిజ్ఞసుకవి

465

పుష్టిదానవిధానభోజభూజాని

కమనీయరుక్మిణీకల్యాణముఖ్య

సమధికనాటకసంవిధాయకుఁడు

మహనీయపదపద్యమంజరీముఖ్య

బహుళప్రబంధనిబంధనశాలి

470

తశయక పదియాఱు దానంబు లొక్క-

గడియలోఁ జేసిన ఘనదానపరుఁడు

అవనిఁ జంపకవల్లికాభిధానమున

వివిధాగ్రహారముల్ వెలయించుమేటి

నవరసికులకెల్ల నాయకుండైన

475

కవిరాజు విజయరాఘవమహీవిభుఁడు

పలుకు జవ్వనిమోవి పంచదారలను

దిలకించు తీయని తేటమాటలను

కమనీయనవరసగర్భసందర్భ

విమలవైఖరి మించ విరచించినట్టి

480

నవ్యమా రఘునాథనాయకాభ్యుదయ

కావ్యరాజమునందుఁ గవులు వర్ణింప

సారశృంగారరసప్రసంగమున

నారూఢమగు ద్వితీయాశ్వాసమయ్యె.

484

రఘునాథనాయకాభ్యుదయమునందుఁ

ద్వితీయాశ్వాసము సమాప్తము.

ర ఘు నా థ నా య కా భ్యు ద య ము

తృ తీ యా శ్వా స ము

శ్రీచంపకవనీశ త్రిజగత్ప్రకాశ
 భేచరస్తుత చాదుకీర్తిసంసార
 నిజభజనోపాయ నియమధారేయ
 విజయరాఘవధీర విహితోపచార
 భోజకన్యాముఖాంభోజమరాళ
 రాజితగుణశీల రాజగోపాల
 అచ్చుతరఘనాథుఁ డంత నక్కడను
 విచ్చలవిడి స్వారి విచ్చేసి మరలి
 చతురంగబలములు సరసఁ గొల్వంగఁ
 బ్రతి లేని యాహజారముఁ జేరవచ్చి
 కరులమీఁదనె యుండి కరములు మొగుచు
 కురిరాచకొమరులఁ గొందఱుఁ బనిచి
 భద్రగజేంద్రంబుపై నున్నయట్ల
 భద్రశాలను రామభద్రు సేవించి
 సరగ లక్ష్మీవిలాసముఁ బ్రవేశించి
 చరణసంజ్ఞను గరి సరుదుకుఁ జేర్చి
 చనవదు లగుదొరల్ సరసకుఁ జేరి
 ఘనభయభక్తులఁ గైదండ లొసఁగ
 నపుడు భద్రగజేంద్ర మచ్చట డిగ్గి
 యపరంజి మొఱుగుల హరిగల నీడఁ

5

10

15

20

జక్కఁగా నెరరాజసంబున పచ్చి
యక్కడి రంగనాయకుల సేవించి
కైలాగు జతనంబు కల్యాణశీల
మేలుపురంబు గాంభీర్యసముద్ర
దాటవదానంబు ధరణీశ యనుచు

25

నాటోపమున వేత్రహస్తులు పలుక
శ్రీరామసాధంబుచెంత నున్నట్టి
యారాజగోపాలు నపుడు సేవించి
వరపైన చల్వఱాపలకమీఁదటను
పఱచిన తావికెంబట్టు గద్దిగను

30

ఆసీనుఁడై యుండి యసమువారలను
జేసన్నఁ గొందఱ సెలవిచ్చి పంపి
సరసవిద్యత్కవిసార్వభౌములను
సరసకు రప్పించి చాల లాలించి
కొంత సేపు కవిత్వగోష్ఠితో నుండి

35

యంతట వారికొ లైవనపిమ్మటను
బైఠిణీయంగులు బలుపుపాగలును
గాటంపు బంగారు గంటపుటొరలు
పరరాణువులనున్న ప్రముఖులు బంప
వెరవరులైనట్టి వేగులవారు

40

దినదినంబును దెచ్చు దినసరుల్ పూని
చనవరులగు రాయసంబులవారు
నగరికి నాప్తులైన మజాలశీలు
నిగనిగల్ వెదచల్లు నిమ్మపండ్లపుడు
కరములఁ బూనికై కానుకల్ సేసి

45

గరిమతోఁ జేతులు కట్టుక నిల్వఁ
దెలుపుఁ జేమైనను దిక్కులకార్య
ములు వ్రాసి వచ్చెనా మొన్న నిన్నటను
అన విని మీయాజ్ఞ యాదలఁ దాల్చి
కనుసన్న మెలఁగుచుఁ గప్పముల్ కట్టి

50

దినదినంబును మిమ్ము దేశాధిపతులు
కని మఱిఁ గొల్వఁగాఁ గార్య మెక్కడిది
పడుమట తోఘారి పాళెంబులోన
నడచిన సమరసన్నాహంబు లెల్ల

విని పాదుశాలు మీవిజయోత్సవంబుఁ

55

గొనియాడి తమ వగగుటిమనుష్యులను
బనిచినారని వారి పజ్జ నున్నట్టి

మననారణపు యా మర్యాదలెల్ల

వ్రాయించి తన విన్న పత్ర మంటించి

చాయఁగా వినుఁడని చదివి రిట్లనుచు.

60

అని విన్నవించి కార్యాంశముల్ దెలియ
దినగురుల్ చదివిరి తేటపడంగఁ

గుళ్ళయిపైఁ బాగ కుదురుగాఁ జాట్టి

యొళ్లలోఁ గడితంబు లొప్పుగా నునుచి

సారెకు మణియంపు చడితముల్ పూని

65

తారసంబుగ వివాదములు సేయుచును

యాయవ్యయంబుల కన్యోన్యచింత

సేయుచుఁ గరణికుల్ చెంగట నిల్చి

మనువర్తి లెక్కయు మణియంపు లెక్క

వినుపింప విని వారి వీడ్కొల్పి యవుడు

70

మంతనంబునఁ దగు మంత్రులతోడ
 సంతరంగమున నేకాంతంబు లాడి
 యంతఃపురద్వార మటు చేరి నడువ
 కాంత లిద్దఱు చేరి కైదండ లొసఁగ
 బంగారు తంబుగ పన్నీటిచేత

75

నంగనామణులు పాదాజ్ఞముల్ గడుగ
 ముదిత యొక్కతె పాదములు తడియొత్త
 నుదిరి కాళంజి వే తొక్కతె ధరింప
 నకియ వే తొక్కతె చలువ పన్నీటి
 చికిలి బంగరుగిండి చేతి కందీయ

80

ధరణితలేంద్రుండు తాంబూల మపుడు
 పరిహరించి ప్రసూన పరిమళమిళిత
 మధురోదకముల ముమ్మఱుఁ బుక్కిలించి
 యధరంబుఁ బావడ నటు తడియొత్తి

రాజసంబున నిందిరామందిరమున

85

రాజిలు రాజ్యేందిరకుఁ గేలు మొగిచి
 వరరత్నకీర్ణమై వర్ణిం.....

.....నాఁబోతు లమరించినట్టి

ధవళారుణాసితౌదనకుంభములును

వివిధాం.....

90

వెంపరాజకుమారి విఖ్యాతి మీఱి

సంపంగి మన్నారు సద్భక్తుడైన

విజయరాఘవః.....

.....

.....మకళావతీ సాధ్య

95

.....

చెలులు గొల్వఁగఁ బతి చెంగట నిల్చె
విశ్వనాథునిపేర విభుపుత్రియగు.

.....యపుడు

తనచెలుల్ గొల్వఁగా ధవుచెంత నిలిచె
పాండిత్యశాలిని బయ్యపనె.....

100

.....లాక్ష్యంబ యపుడు

వెలఁదులు గొల్వఁగా విభుచెంత నిలిచె
గారవమ్మున ది.....

యెలమి నల్లుని చేంకటేంద్రుని తనయ
వెలఁదుల మేల్బంతి వేంకటమ్మయును

చివురుఁబోలులు తమ చేతి కందిచ్చు
నవరత్ననీరాజసము లిచ్చి రంత

105

నిలుపుటద్దం బొకనొక ధరింప

తలిరుఁబోలులు చవి తట్టలఁ బట్టఁ

గడువేడ్కఁ గొలుపుసింగారమ్ము సొమ్ము

సడలించి సరిగంచు చలువలు గట్టి

చిన్నారి యొంట్లును శ్రీ రామతాళి

110

సన్నవజ్రముల చేసరులు ధరించి

యావేళఁ బంచమహాయజ్ఞములను

గావించి పతి యున్నగతి నిలోకించి

సింగంపు మొగముల చేరుళ్ల నొప్పు

బంగారు కంబాల బవిరి కన్నట్టు

115

చారువిశాలభోజనశాల మ్రోల

సారసలోచనల్ జతఁ గూర్చినట్టి

ధవళశంఖంబులు తాళముల్ మ్రోయఁ

బువుఁబోడు లటు బోనపుటికలఁ దెచ్చి

సరిగబంగరు తెర చాటుగ నిల్చ

120

- మఱియొకకొందఱు మానినీమణుల
 ధరణీశ్వరునకుఁ గుండనఁపుఁ బీఠమునఁ
 బరపుగాఁ బురతకాల్పఱపు ఘటించి
 ఫలకముల్ రత్నకంబళముల్ తివాసు
 లలఁతి చక్కశముల నందంద నిల్పి 125
 మగతాల నిగరాల మలచిన పనుల
 జిగిదేఱు బంగారు సింగపుఁగోళ్ల
 నానూఢమై మించు నడ్డిగమిఁదఁ
 బేరొదనపు బొడ్డు పెద్దపల్లెంబు
 పదిలంబుగా నుంచి భాసురకనక 130
 కదళీదళము లిరుగడల నమర్చి
 బటువులు చౌకముల్ పట్టెలు గాఁగ
 ఘటించి నట్టి బంగరు గిన్నె లునిచి
 యొరలఁ గీర మయూర దుత్తూర
 కోరకముఖములఁ గ్రొంబైఁడి గిండ్లఁ 135
 గలువ పాదిరి తావి గమగమ వలచు
 చలువనీ రటునుంచి చాలుగా నించి
 యంచమోముల మించు హరివాణములును
 గంచముల్ పల్లెముల్ గంగాశములును
 గదళీదళమ్ములు కత్తెర దొప్ప 140
 లుదిరిగిన్నెలు కోర లుచితం బెఱింగి
 రెండుబంతులును వేర్వేఱ నమర్చి
 కొండిక పాయంపుఁ గులుకు గుబ్బెతలు
 పల్లెముంచితీ మని భయభక్తులమర
 నలనలన నిల్చి యపు డెచ్చరింప 145

- వేదండ నున్న యావేదండయాన
కై దండ యొసంగ బంగరు పీట డిగ్గి
పట్టభద్రుడు జీనిపట్టుగడ్డిగను
పట్టంపుఁజెలులతో బంతిఁ గూర్చుండ
గిలుకుమట్టెలు మ్రోయఁ గీరసల్లాప 150
- కులుకుచుఁ బచ్చడుల్ గొనినచ్చె నొకతె
జాళువాకడియముల్ సరిమ్రోయ నొకతె
శాలితండులపుఁ బ్రసాదంబుఁ దెచ్చె
ముంగామురంబులు మొరయఁగా నొకతె
బంగారుచాయల పప్పులు తెచ్చె 155
- తరుణి యొక్కతె సందిదండలు మ్రోయ
సరగునఁ దెచ్చెను సద్యోఘృతంబు
సరిపెణల్ తడఁబడఁ జయ్యన నొక్క
గురుకుచ శాకపుఁ గూరలు దెచ్చె
నప్పడాల్ నువుఁబొడి హవణించినట్టి 160
- కప్పురకోడి యొక్కలతాంగి తెచ్చె
తురిమిన తెంకాయతునియలు గూర్చి
కరివేపపొడి చల్లి కమ్మనినేతఁ
బొంకంబుగాఁ దాల్చి పొదిగినయట్టి
కుంకుమకోడిఁ గైకొని వచ్చె నొకతె 165
- చణకచూర్ణంబుతో సగఁబాలు గాఁగ
మినుపచూర్ణముఁ గూర్చి మేదించి మిగులఁ
గమ్మగా వండిన కస్తూరి కోడి
కొమ్మ వేటొక్కతె కొనివచ్చె నపుడు
చవు లట్టిపడఁ జీని చక్కెరఁ జల్లి 170

- నవనీతఖండముల్ నవముగాఁ గూర్చి
 మృదుపాకముగ నొనర్చిన పాలకోడి
 యదుబుగుబ్బల చెలి యొక్కతె తెచ్చె
 లశునఖండములు పలాండుఖండములు
 విశదంబుగాఁ గూర్చి వేపుడుం బొట్లు
 కలయంగఁ జల్లిన కట్టుకోడియును
 నులువకోడియుఁ దెచ్చె నొకచకోరాక్షి
 మృగమదఘనసారమేళనజనిత
 భుగభుగవాసన భువనముల్ నిండ
 నృపభోగ్యమైన పన్నీరుపాయనము
 చపలాక్షి యొక్కతె సరగునఁ దెచ్చె
 పెలిచెల కఱకుట్లు వెన్నచక్కెరయుఁ
 జలికించి వండిన చేపలయూర్పు
 జాపత్రియును గురాసాని యోమంబు
 వేపుట్లు కొలనురి విత్తులు గూర్చి
 రంజలునట్టి బిరంజి వేటొక్క
 కంజాక్షి యప్పుడు గైకొని వచ్చె
 వడియముల్ వహఁగూర్చి¹ వండినయట్టి
 పొడికూరవర లొకపొలఁతుక తెచ్చె
 పెలిచెల పూరేళ్ల విలసిల్లునట్టి
 చలువయానం బొకసఖ తెచ్చె నపుడు
 క్రొందునుకలుచేసి క్రొవ్విన వేలు
 కండనగాయ తక్రంబునఁ గడిగి
 జంబీరసారసేచనముఁ గావించి
 గంబూర కస్తూరి కడు కదంబించి

175

180

185

190

195

- యొప్పుగా వపతోడ నొనఁగూర్చినట్టి
యప్పురసం బొకయ్యెయ్యారి తెచ్చె
నప్పుడంబులు వడియంబులు గూర్చి
కప్పురతావులు ఘమ్మని నిగుడ
రుచుల చిక్కుడుకాయ రొయ్యలయూర్పు 200
- 'కుచజితలికుచ చేకొనివచ్చె నొకతె
బిత్తరి యొక్కతె పేణీలు తెచ్చె
మత్తకాశిని యోర్తు మండెగల్ తెచ్చె
లలనామణి యొకర్తు లడ్వముల్ దెచ్చె
కలికి యొక్కతె పూర్ణకలశముల్ దెచ్చె 205
- సకియోర్తు వెన్నక జ్ఞాయంబు తెచ్చె
మకరలోచనయోర్తు మణుఁగుబూల్ తెచ్చె
అతివ యొక్కతె తెలి యతిరసాల్ దెచ్చె
సతి యోర్తు తగుసారసత్తులు దెచ్చె
కలకంఠి యొక్కతె కరివడల్ దెచ్చె 210
- డిలిరుబోణి యొకర్తు దధివడల్ దెచ్చె
రమణి వేకొకతె యామ్రపువడల్ దెచ్చె
గోమ లొక్కతె పప్పుకుడుములు దెచ్చె
తెలికుక్కు రొట్టెయుఁ దెంకాయరొట్టె
చలువలు వెదచల్లు సంబాదురొట్టె 215
- తెరటు బుల్ తనిఁబాలు తెంకాయపాలు
గరగరనగు జీలకరపాయసంబు
సరగ డాల్ వైచిన చలువపాయసము
సురభిశంబైయొప్పు సొజ్జిపాయసము
కమ్మని శిఖరిణుల్ కలవంటకములు 220

- కొమ్మలు కొండలు కొనివచ్చి రపుడు
 రసములు జలికెడు రసదాడిపండ్లు
 కునుమాస్త్రమును మించు కోమలి తెచ్చె
 చిలుప చిలుప తేనె జలికెడు పనస
 తొల లొక్కగంధసింధురయాన తెచ్చె 225
 తియ్యమామిడిపండ్లు తేనెలో వైచి
 యొయ్యన నపు డొకయ్యయ్యారి తెచ్చె
 రస మొల్కు ద్వీపాంతరపు ద్రాక్షపండ్లు
 పసమించు ఖర్జూరఫలపరంపరలు
 నిగనిగల్ వెదచల్లు నేరెడుపండ్లు 230
 పగడాల జిగిదేలు బలురేగుపండ్లు
 గేదంగి చాయల కి త్తడిపండ్లు
 స్వాదుగుణంబు డించని పాలపండ్లు
 కాంతులు దేలు చొక్కపు నోసపండ్లు
 వింతరుచుల్ చూపు వెలగపండులును 235
 బై గోవకెంపుల పకపకనవ్వు
 బాగైన దాడిమపండ్ల విత్తులును
 దళుకు జీని కడాని తట్టల నించి
 వెలదులు తెచ్చి వేర్వేలు నపుడు
 చొక్కమా వెన్నరుచుల్ బిసాళింప 240
 మిక్కిలి పసమించు మీంగడచల్లు
 సారమా జంబీరసారంపురుచులు
 మీఱంగ లవణంబు మితముగాఁ గూర్చి
 మేలైన సాంటితో మిళితమైనట్టి
 యేలకిపాడి వైచి యింపు దీపింఁ

దగు వట్టివేళ్లచేతావులు గట్టి
మగువయొక్కతె నీరుమజ్జిగఁ దెచ్చె
పరిపరివిధముల బహుపదార్థములు
తెఱవ లితైఱఁగునఁ దెచ్చి వడ్డింప
నారామభద్రున కర్పణచేసి

250

యారాజముఖులతో నపు డారగించి
శీతాంశువదనలు చేగిండ్లు వంప
శీతలోదకమునఁ జేతులు వార్చి
యవనీశుఁ డపుడు శుద్ధాచమనంబు
నవరించి తులసిభక్షణ మొనరించి

255

యాలోన శతపదన్యాసంబు చేసి
బాలరామాయణపఠనం బొనర్చి
జాళువా బంగారు సరిగిల పనుల
మేలైన గద్దిగమీఁదఁ గూర్చుండ
పడఁతులు కపురంపు బాగా లొసంగ

260

విడెముసేయుచు నున్నవేళను జేరి
ముత్తేలయారతుల్ ముదితలు జాల
బత్తితో నెత్తి రాపట్టభద్రునకు
నీరీతిఁ గొలువుండి యింతుల నెల్ల

265

వారివా రిండ్లకు నరుసతోఁ బనిచి
జారుగు పీటలు జలసూత్రములును
సారకాసారముల్ చాల నొప్పారు
నారామసీమ లొయ్యనఁ జేరవచ్చి
యారాజకందర్పుఁ డందంబు మీఱఁ
దుంటవిల్ కడ వైచి దురుసైనయట్టి

270

యుంటవిల్లు వహించెనో మరుం డనఁగ
 నుడిగంపు నెచ్చలు లుంట లందీయ
 కడనున్న లక్ష్మముల్ గదియనేయుచును
 విరులజొంపములచే వేడ్క పుట్టించు
 సురపొన్ననీడలు చూచి సొక్కుచును

275

తిన్నని వలితాల తిన్నెల మించు
 పొన్నగున్నలనీడ పొగడుచుఁ జేరి
 చందన కాంచన సహకారములును
 మందార జంబీర మాతులుంగములు
 పారిజాత పలాశ పారిభద్రములు

280

నారంగ పూగ పున్నాగ నాగములు
 మొదలైన తరువుల మురువుఁ గన్గొనుచుఁ
 బొదరిండ్ల భృంగముల్ పొదలఁజూచుచును
 చిలుకలు కోయిలల్ చెలరేఁగి పల్కుఁ
 గొలఁకుల జక్కవల్ కూడి క్రోడింప

285

శారికాదంపతుల్ జతఁగూడి పల్కుఁ
 గోరి మయూరికల్ కొలువులు చూప
 మలయానిలము శైత్యమాంద్యసౌరభ్య
 కలితమై యందందఁ గడు మిటారింపఁ
 గనుఁగొంచు నప్పు డాకాంతారమునను

290

జనరంజనంబైన సంపంగినీడ
 నావింటి కొప్పున హస్తంబుఁ జేర్చి
 పూవింటిరాయల పాలుపు[న నున్న*]
 నిది వేళ యని చాల నిచ్చలో నుబ్బి
 సుదతి పంచినయట్టి శుకరాజ మపుడు

295

మనుజభాషణముల మమతఁ జూపుచును
జనపాలు హస్తాంబుజంబుపై వ్రాలి
కల్యాణగుణశీల కరుణాలవాల
కల్యాణ మగు నీకు కామినీమదన
నీమోహనాకృతి నీవిలాసంబు

300

భూమిరాజులయందుఁ బొడఁగాన నెందుఁ
బ్రభుశిఖామణి యనఁ బ్రస్తుతికెక్కి
యభినవాంగజుడవై యవతరించితివి
నినుఁ గనుంగొనునట్టి నేలఁత కెందైన
మనసు కరఁగకున్న మదనావతార

305

అని పల్కు రాచిల్కు నందంద దువ్వి
జనపతి పలికెను జాతుర్య మెసఁగ
నెవ్వరు పోషింతు రెచ్చట నుందు
వివ్వనంబునకు రా నేమి కారణము
రాచిల్కు నవసుధారసధార లొల్కు
మాచెవులకు నీదు మాట లింపయ్యె
నీవు వచ్చిన కార్య మెఱిగింపు నీకుఁ
గావలసిన కోర్కె కావెంతు ననిన
రాజకీరము వల్కె రాజదేవేంద్ర
రాజకంఠీరవ రాజాధిరాజ

310

315

రాజన్యమూర్ధన్య రాజదేవేంద్ర
అమ్మఘవంతుని యాచార్యుడైన
మిమ్ము మాటలచేత మెప్పింపఁగలఁడె
అంతటివారు మీ రవకాశ మిచ్చి
వెంతగా నాపల్కు వినఁగోరు తెల్ల

320

బలి బలి నేడు నా భాగ్యంబు కాదె
 తెలిపెద వినవయ్య ధీరవిచార
 నేను వచ్చిన కార్య మెఱిగింపు మనుచు
 నానతిచ్చితివి కార్యంబు ఫలించె
 బాడి తప్పని పట్టభద్రుండ వందు 325
 రాడి తప్పని రాజ వందురు నిన్ను
 గాన నే వచ్చిన కార్యభారంబు
 బూని తెల్పెద విను భువనైకవీర
 ప్రజ లెల్ల గొల్వఁగా రాజమార్గమున
 గజరాజుపై నెక్కి గరిమతో మీరు 330
 నెరరాజసంబున నేడు విచ్చేయ
 సరిలేని మణిసాధజాలమార్గమున
 మక్కువ మిముఁ జూచి మూచిత్ర రేఖ
 మిక్కిలి సొక్కి యా మీనాంకుఁ డేచ
 శృంగారవనిఁ జేరి శృంగా వతులు 335
 సంగతిగాఁ జేయు చలువలవలనఁ
 గంతుసంతాపంబు కడతేఱకున్నఁ
 గాంతను జూచిన కనికరంబునను
 జిన్ననాఁ డాదిగాఁ జెలిమితో నన్ను
 మన్నించి పెంచిన మన్నన నెంచి 340
 కన్నెరో యేటికిఁ గందెద వన్న
 నన్ను వీక్షించి యా నాకీలలామ
 సమ్మదంబున మీరు స్వారి వచ్చుటయు
 మిమ్ముఁ గన్గొని తాను మేల్పడుటయును
 ఆదిగాఁగల కార్య మంతయుఁ దెల్పి 345

యేది దిక్కని మఱి యెంతయుఁ గుండి
యందని మ్రానిపం డాశించియున్న
నందంబుకాదె నే నతనిఁ గోరుటలు
కోరిన నేమాయెఁ గువలయపతులఁ
గోరి తెన్నునునట్టి కొమ్మలు లేరె

350

కూరిమి మీఱఁగాఁ గోరిన పతిని
నేరుపుతోఁ దెచ్చు నెచ్చెలు వ్లేరె
యక్కటా నామోహ మాటడివెట్టి
యెక్కడి వల పిది యెక్కడి తలఁపు
అక్కరో చాలించు మని రింతె కాని

355

మక్కువఁ జెలులు నా మదనవేదనలు
తెలిసి నావిభుఁ దోడితెచ్చెద మనుచు
బళి బళి యొకమాట పలుకలేరైరి
అని వారి దూఱి హంసాళిఁ గోకిలల

360

ననుపంగలేక న న్ననుపుచో మీకు
మాటి మాటికిఁ దన మనపు లన్నియును
బోఁటి తెల్పుమటంచు బోధించి పంచె
ఏమ్ము సారెకుఁ జూచు మీఁకూపరేఖ
నెమ్మదిలోపల నెలకొనఁజేసి

365

సమ్మదంబున నున్న సమయంబుఁ జూచి
కమ్మగేదఁగినేజఁ గైకొని మరుఁడు
చేకొద్ది సనుఁ గుమ్మి చీకాకుచేసె
నోకృపానిధి యింక నోర్వలే ననియె
కనకాంగి రూపరేఖావిలాసములు
వనజాసనునికై న వర్ణింపఁదరమె

370

మరుని పట్టపుదంతి మరువంపుబంతి
 తరుణుల మేల్బంతి తగు నీకె యింతి
 ఆకన్న లాచన్న లావిలాసంబు
 లాకుల్కు లాపల్కు లామిటారంబు
 లానగ వాబిగు వారువారంబు

375

లానీటు లాపాట లావికాసంబు
 లాచంద మాయంద మాయెయారంబు

ఆచెల్వ మేచెల్వ లందును లేదు
 ధరణీశ యాయంతి దక్కిన నీకు
 మఱి వేఱె తక్కిన మాట లిం కేల

380

రాజ శేఖర మిమ్ము రసదృష్టిఁ జూచు
 రాజబింబాస్యపై రతిరాజు కినియఁ
 జేపట్టక పరాకు చేసితిరేనిఁ

గోపింపవలవ దా కొదవ యెవ్వరిది
 అని పల్కు పల్కుల కప్పడు మెచ్చి

385

మనుజాధినాథుఁ డామత్తకీరంబు
 మీచెలి మామీఁద మేల్పడె ననుచు
 నాచిత్తజుఁడు చాల నల్లినాఁ డనుచు
 నమ్మిన కొమ్మపై ననవింటివాఁడు
 దొమ్మిసేయ నువేక్షతో నుంట మీకుఁ

390

దగవు కా దనుచు వార్తాచమత్కృతిని
 మొగమొగంబున మమ్ము మోదనాడితివి
 ఇక్షుశరాసనుఁ డేచ మీ చెలిని
 రక్షించుటే మాకు రాజధర్మంబు
 అన్నిటఁ జక్కనిదట యటుమీఁద

395

మన్నన గలదట మామీదఁ జాల
నటుమీద ద్విజరాజవగు నీవె వచ్చి
ఘటియింతువట యెట్లు కాదనవచ్చు
అని తన విన్నపం బంగీకరింప
మనుజాధిపతిఁ జూచి మఱి చిల్క పలికె

400

భూపాలచంద్ర యద్భుత మిది కాదె
నేపాళ పాండ్య తుండీరాది రాజ
కన్యకామణులను గరుణాకటాక్ష
విన్యాసముననైన వీక్షింపనట్టి
దక్షిణరాయమూర్ధన్యుడ వొక్క

405

పక్షిమాటలు విని పక్షికరించి
మారుని కేళిని మాచిత్రరేఖ
నీరేయిఁ జేపట్టి యేతెడ ననుచు
నానతిచ్చితివన్న నన్నలినాక్షి
యేనోము నోచెన్ యెంత పుణ్యంబో

410

మత్తేధగామిని మనవి నేఁ దెల్పుఁ
జిత్తగించి పరాకు నేయరా దిఁకను
అచ్చుతరఘునాథ యతీమోహనాంగ
విచ్చేయవలయు మావెలఁది యింటికిని
అని పల్కఁగా విని యా చిల్కఁ జూచి

415

జనపతి చంద్రికాసమయంబునందు
నెలఁతయింటికి మేము నేడె విచ్చేసి

యెలమి నంగజరాజ్య మేలింతు మనుచుఁ
దెలుపుమా నేఁడు మీతెఱవతో ననుచుఁ
బలికినఁ జిల్క యోహార్థివచంద్ర

420

సమయంబుఁ జూచి మీ సముఖంబుఁ జేరి
విమలాంగి మనవి నే విన్నవించుటకు
దేవరవారు నేఁ దెలిపిన మనవి
గావించునని యనుగ్రహము సేయుటకు
ముదలగా రాజన్యమూర్ధన్య నేఁడు

425

ముదితకుఁ జాలింపు ముద్దుటుంగరము
నా విని యారఘునాథభూపాలుఁ
డావేలియుంగర మటు దయసేసి
యిదె వత్తునని తెల్పు మింతితో నీవు
ముదమునఁ బోయిరా ముద్దురాచిల్క-

430

అని పంపఁగాఁ జిల్క యాయుంగరంబుఁ
దన చెంచుపుటమునఁ దగ్గిలించి మిగుల
గతివై ఖరుల మించ గగనమార్గమున
సతివేగమున వచ్చు నవసరంబునను
భూపాలుపాలికిం బోయిన చిల్క-

435

యీపొద్దు రాదాయె నేమొకో యనుచు
నందండఁ జింతించి యంతరంగమునఁ
గుందుచుఁ దనరాకఁ గోరుచునున్న
యాకోమ్మచేవ్రాలి యాయుంగరంబుఁ
గోకొమ్మటంచుఁ గ్రక్కునఁ జేతి కిచ్చి

చెలికిఁ దాఁ బోయి వచ్చిన విధం బెల్లఁ
దెలిపిన హద్దించి దీవెన లిచ్చి
యన్నరనాథుని యంగుళీయకముఁ
గన్నులకల్కి తాఁ గన్నుల నొత్తి
గుబ్బలపైఁ జేర్చి కొప్పుపైఁ జేర్చి

445

యుబ్బి యానందాబ్ధి నోలలాడుచును
జిగిమించు ముద్దురాచిల్కును జూచి
పొగడుచుఁ బల్కె నాపూర్ణేందువదన
నాకోర్కు లీడేర్చి నాప్రాణవిభునిఁ
జేకూర్చి నన్ను రక్షించితి వీవు

450

సకుల నెందఱిన్దైన సంతరించితిని
పిక మరాళ మయూర భృంగసంతతులఁ
బోషించితిని నేఁడు పూనింటివాఁడు
ద్యేషింప నొకరైన దిక్కైరె నాకు
నిను సంతరించుట నేఁడు ఫలించె

455

మనసు రంజిల్లె నామన్నెహంబోరు
సమయంబుఁ గనుగొని చనవునఁ జేరి
మమతతో వేఁడు నా మనవులు తెలిపి
మానవాధిపుఁడు నా మందిరంబునకుఁ
దానె వచ్చుటకు నెంతయు నొడంబఱిచి

460

నామీఁద దండెత్తి నడచినయట్టి
కాముని పాలెంబుఁ గడకుఁ దీయింధి

ముద్రగా విభుచేతి ముద్రికం దెచ్చి
భద్రంబుగా నాకుఁ బాలించి తిపుడు
నీవు చేసిన-మేలు నెమ్మదిలోన

465

నేవేళఁ దలఁతుగా కేనేల మఱతు
నని పల్కి రాచిల్ల నపు డాదరించి
కనకపాత్రంబునఁ గండ చక్కెరయు
మేలైన పండ్లు పాల్ మీఁగడ పెట్టి
లాలించి తనయొద్ది లలనలఁ జూచి

470

పాటలాధరలార పడకిల్లు చాల
నీటు మీఱంగ మీ నేర్పెల్ల మెఱసి
శృంగారరచనలు నేయఁబొం డనుచు
సంగనామణి వారి ననిచె సంతటను
గొందఱు నెచ్చెలుల్ కోమలి కపుడు

475

చందన కుంకుమ సంకుమదముల
నలుగుఁ బెట్టి చిరత్న నవరత్నరుచిర
కలఁధౌత ఘటముల గమగమ వలచు
గొజ్జఁగ నీటిచే గురుకుచ కపుడు
మజ్జనం బొనరించి మణుఁగులచేత

480

మలయజగంధికి మై తడి యొత్తి
వలిప చెంగావి పావడఁ గట్ట నిచ్చి
బంగారు సరిగంచు పయ్యద మించ
శృంగారముగఁ జల్వచీరఁ గట్టించి
ఘనసార కాశ్మీర గంధసారములు

485

మనసారఁగాఁ గూర్చి మైనిండ నలఁది
 పద్మిని కప్పడు బంగారు సరిగ
 పద్మరేఖల కుట్టుపని గనుపట్టు
 కీలురత్నపుగుండ్ర కెంబట్టుఱవిక
 లీలగాఁ దొడిగించి లేమలు ప్రేమఁ

490

గురులు దువ్వి మిటారికొ ప్పమరించి
 పరువంపు విరిసరుల్ బటువుగాఁ జాట్టి
 ముంగామురారియు ముత్యాలకంటె
 రంగుమీఱిన పెంచు రతనాల కుచ్చు
 మెచ్చుగఁ గులికెడు మేటికిరీటి

495

పచ్చతాపలకల పాదపల్లవము
 ముంగర ముత్యాల మురువుల బవిర
 లుంగరంబులు మించు నొడ్డాణములును
 గంటసరంబులుఁ గంతమాలికలు
 గంటల మొలనూలు కంకణంబులును

500

పుంజాల దండలు బుగడలుఁ గమ్మ
 పంజల పదకముల్ బన్నసరములు
 సందిలి¹ దండలు జాళువా గొలుసు
 లందియల్ మట్టియ లాదిగాఁ గల్లు
 నవరత్నమణిభూషణంబు లందీయ

505

వివిధాంగశృంగారవిధు లాచరించి
 చికిలి చేసినయట్టి చెఱకువిల్కొని

యకలంకసమ్మోహనాశ్రుమో యనఁగ

రతి విలాసమునభ రతి వికాసమున

నతిశయించిన మనోహరలీలతోడఁ

510

బ్రకటానురాగియై ప్రాణేశ్వరునకు

శుకవాణి యెదురు చూచుచునుండె నంతఁ

బద్ధినీముఖపద్మబాంధవం బెంచి

పద్మలోచన తనపతిఁ గూడువేళ

తా నుండరాదని తగ వెంచినట్లు

515

భానుండు చనియెను బళ్ళిమాంబుధికి

నాగంధగజయాన కధిపతిమీఁది

రాగంబుగతి సాంధ్యరాగంబు పర్వె

నాయకుం డచటికి నడతెంచుకొఱకు

నాయుండువదన కట్టాణిముత్యముల

520

గమకమా చందువా కట్టించె ననఁగ

నమరపథంబున నమరెఁ దారకలు

వల్లభుం డింటికి వచ్చువేళకును

బల్లవాధర కడు భక్తిమీఱంగ

నపరంజి పల్లెంబునందు నందముగఁ

525

గపురంపుటారతి కై సేసె ననఁగ

నుదయరక్తిమఁ జాల నొఱపుమీఱంగ

నుదయాద్రిపైఁ జంద్రుఁ డుదయించె నంత

నీలాగుఁ గై సేసి యిందీవరాక్షి

తాళరాని విరాళిఁ దాలిమిఁ దూలి

530

కాంతుండు రాఁడాయెఁ గడుఁబ్రాద్దు పోయెఁ
గంతునిమాయ వెగ్గలమాయె నకట
చిలుకపలుకులను జిత్తంబులోన
నిలువునో నిలపఁడో నెనరువాటించి
సముఖంబు సేయని సతుల వంచించి

535

రమణుఁడు వచ్చునో రాఁడొకో యనుచుఁ
బలుమరు చింతించి పండు వెన్నెలల
చలువలు వెదచల్లు జాబిల్లిఁ జూచి
బడబాగ్ని లోఁగొన్న పాలమున్నీరు
కడుపులో నిల్పక కడవైచె నిన్నుఁ

540

గాలకూటముఁ దిన్నఘనుఁడు నీకాఁకఁ
దాళక పదమునఁ దాటించె నిన్ను
నర్కమండలదర్శనాభ్యాసీయైన
కర్కశుం డత్రి నీ కాఁకకుఁ గాక
నిజదృష్టిపథమున నిల్పక నిన్ను

545

ద్విజరాజ గగనవీధికిఁ జిమ్మె ననిన
నింతులు నీకాఁక కెట్లు సైరింతు
రింతైన దయఁజూడ వేమందు నిన్ను
అని చందురుని దూటి యధిపతిరాక
తన మనంబునఁ గోరి తమిమీద యుండె

550

నావేళ నరనాథుఁ డారామసీమఁ
దావులు గుల్కునిద్దపు వట్టివేళ్ల

చలువ చప్పరములో జవ్వనుల్ గొలువఁ
గొలుపున్నచో శ్రుతుల్ ఘుమ్మని మ్రోయ
సంగీతమేళంబు జతగూడి నడవ

555

బంగారు దివ్యటిబాదతో వచ్చి
చెంత జేరి సలాము చేసి చేజూప
నింతులు చాలుగా నెనసి కొల్వొగ
శృంగారనాయక శేఖరుం డగుచుఁ
జెంగట నొక్కరాజీవలోచనకు

560

విడె టుచ్చి పుక్కిటి విడెముఁ గైకొనును
జడఁబట్టి యొకతెను సారెకుఁ జెనకు
బాటవ్రేలఁ గొని నీవిఁ బోమిటి యొక తె
బటువుగుబ్బలుఁ జీటి పలుమఱు నవ్వు
మోవి యి మ్మనుచును మొక్కు నొక్కతెకుఁ

565

దావికుంకుమఁ బూయుఁ దరుణి కొక్కతెకు
బిగువుఁ శౌఁగిట నుంచు వ్రేమ నొక్కతెను
జిగిమించు తొడలపైఁ జేర్చు నొక్కతెను
ఒకతెపాటకు మెచ్చు నుత్సాహ మొదవ
నొకతెయాటకు సొక్కు నుల్లంబులోనఁ

570

గంతుఁ డీరాజశేఖరుఁడని యెంచుఁ
గొంత ప్రా ద్దీలాగు కొలువున నుండి
యంతఃపురంబున కతివలఁ బనిచి
యంతట చిత్రరేఖాభిలాషంబు
పూరింపఁగోరి సంపూర్ణశృంగార

575

సారంబు పొంగార జవ్వాదితావి
నెరయ గుబాళించు నెటికురుల్ దువ్వి
మురువుగా సిగవైచి ముడుపులు చుట్టి
చిగురుచందురకావి జలుగురుమాల
సిగచెంపకడ జాఱ జెలువుగాఁ గట్టి

580

కుఱుచగేదంగిరేకులరేక లమర
చెఱుగులు ముందఱ జేర్చి యమర్చి
నెలవంక పొంకంబు నీటు పాటింపఁ
దెలిసోగ చికిలిముత్తైపు తురాఁ జెక్కి
మురువులు కట్టణిముత్యాల కంట

585

గురుల వజ్రంపుఁ జేసరుల హారములు
చొక్కపు వెలహెచ్చు సోగముత్తైముల
నొక్కజోడై మించు నొంట్లు ధరించి
యారజంబుగ లలాటాభ్యంతరమునఁ
దీరుగా మృగనాభితిలకంబు దిద్ది

590

గోవజవ్వాది కుంకుమ కపురంపుఁ
దావిపన్నీట మర్దనముఁ గావించి
కలయంగఁ గూర్చి బంగరు గిన్నె నుంచి
కలకంఠి తెచ్చిన కలవ మలంది
మొలక కెంపులపిడి మొలవంకఁ జెక్కి

595

పలకవజ్రపుఁబని పరుఁజుచాయలను
గళలు దేఱడు నడ్డకత్తి ధరించి

వలపుఁగ్రొవ్విరిబంతి వలకేలఁ బూని
 పురతకాల్ పట్టు పాపోసులు తెచ్చి
 ముడుపుగా నొకయింతి మునివేళ్లఁ జేర్చు 600

గడుసొంపుమీఱ శృంగారవనంబు
 వెడలి యా పున్నమ వెన్నెలబైట
 వచ్చుచో నడపంపు వాల్గంటి చేరి
 పచ్చకప్రపుఁ బల్కుబాగా లొసంగి
 జగిమించు పచ్చతాచిలుకల పనులఁ 605

దగు నాగవల్లికాదళసంపుటమున
 నలమిన తెలనాకు లాకాకు దిగిచి
 నలిపపై రాణి పావడఁ దడి యొత్తి
 గోరను కుటుచరేకులు గాఁగఁ జీల్చి
 నారయుఁ బై పొర నడిమీనె దిగిచి 610

తెలినిగ్గు క్రొత్తముత్తియపు సున్నంబు
 కొలఁదిగాఁ జమ్మి రేకులు విదళించి
 మడఁచిన మడుపులు మాటి కందీయ
 విడముసేయుచు రాజవీధిలో వెడల
 నుప్పురం బందిన యుప్పురిగలును 615

జప్పురంబులఁ జంద్రశాలాంతరములఁ
 దిన్నని నెలతాల తిన్నెలయందు
 వెన్నెలబైటను వివిధలీలలను

సలలిత కందర్ప.....హాస్య¹
...నుద్ధరించు దంపతులఁ గన్గొనుచు

620

సంకేతనిలయంబు సరసకుఁ జేరి
యింక నా నాయకుం డిందు రాఁ డాయె
నని తమ రమణుల నందంద వెదకు
వనజలోచనలున్న వగలు చూచుచును
గాంత లల్గినచోటఁ గాళ్లకు మ్రొక్కి

625

యింతులఁ బ్రార్థించు టెల్లఁ జూచుచును
విరుల పానుపుషూఁడ వెన్నెలబైట
నొరపుగాఁ బవళించియున్న మిటారి
సరసకుఁ జేరి తా సంజప్రొద్దునను
గుఱుతుగా నలఁదిన కుంకుమరసము

630

హరిచందనాలేపమై² తోఁప విటుఁడు
పరకాంతయని చలింపఁగఁ జూచి నగుచుఁ
బొలయుల్కతో నున్న పొలఁతి యటంచుఁ
గలధౌతపాంచాలికను వేడఁ దాని
చాటునఁ దన చెలి జడకొద్దిఁ గొట్టె

635

వేటున కులికెడు విభుఁ జూచి నగుచుఁ
బచ్చలు చెక్కిన పదకంబులోన
నిచ్చలంబుగఁ దన నీడ తోఁచినను

1. సలిలంబు కందర్ప.....హాస్య

2, హరిచందనాలేపమై.

జెలంగి చిక్కితి వంచుఁ జెనకఁదలంచు
కలికిగోలతనంబుఁ గనుఁగొని నగుచు

640

సయ్యాటమునఁ దమ సతులను విరుల
శయ్యలపైఁ జేర్చు జాణలఁ గనుచు
నగరుశోధనకు భూనాథుఁ డీరేయి
నగరు వెల్వడి వచ్చినాఁ డనియెంచి
కొలుపు కెప్పుడు వచ్చు గుటిదొర లెల్లఁ

645

దొలంగి యందంద సందులు దూరి చనఁగఁ
జనవరు లగు దొరల్ సరస నింతంతఁ
గనిపెట్టుకొని తన్నుఁ గాచి కొల్వంగ
జనపాలుఁ డాపౌరజనవీలాసములు
గనుఁగొంచు నూతనకందర్పుఁ డనఁగ

650

సూనాస్త్రిశాస్త్రముల్ శుకములచేత
సానికూతులు నేర్చు సాధవీధులను
జిత్రంబుగా మున్ను చిలుకచే విన్న
చిత్రరేఖగృహంబుచెంగటఁ జేరి
తన రాక రాకాసుధాకరముఖికి

655

సనురాగమునఁ దెల్పుమని వీడుకొల్ప
నడపంబుజవ్వని యాచిత్రరేఖ
కడఁ జేరఁ దను జూచి గ్రమ్మన లేచి
కడలేని కూర్చితోఁ గాఁగిటఁ జేర్చు
పడఁతని జూచి యోభామాలలామ

660

పాండిత్యవతులైన పాండ్య తుండిర
మండలాధీశకుమారికామణులఁ
గడకంటఁ జూడని శాంతుఁడే నీదు
పడకింటికిని రేయిఁ బాదచారమునఁ
దాన వచ్చెనటన్నఁ దరుణులలోన

665

నీనోముఫలము వర్ణింపఁ దరంబె
విమలాంగి నమ్ము భూవిభుఁడు నీసామ్ము
రమణుని కెదురుగా రమ్ము లెమ్మనిన
గొబ్బున నాగబ్బిగుబ్బెత యప్పు
డుబ్బు నబ్బురమును నుత్సాహ మొదవ

670

మధురవాక్యముల నమ్మానినీమణికి
నధికోపచారమ్ము లాచరింపుచును
ఆరతుల్ వివిధచిత్రాన్నకుంభములు
కూరిమి నెచ్చెలుల్ కొండలు దాల్చుఁ
బన్నీటి గిండియుఁ బావడఁ బూని

675

కన్నియ యొక తె చెంగటఁ జేరి నడవ
రమణీయమణిసాధరాజంబు డిగ్గి
తమకంబు కోరిక దయ చిలునవ్వు
గమకంబు సిగ్గు నగ్గలికయు మించ
రమణుని కెదురేగు రతిదేవితీవిఁ

680

బతి నెదుర్కొని సమీపంబున నిలిచె
నతని జగన్మోహనాకారరేఖ

నించుకించుక దల యెత్తి చూచుచును
వంచిన మోముతో వాల్గంటి సేయు
సన్న లేటింగి యాసన్నలై యున్న

685

కన్నియ లా రాజకంఠీరవునకు
నరుణాంబరములు చిత్రాన్నకుంభములు
వరుసగాఁ దెచ్చి నివాళించి వైవఁ
గన్నియ యొకతె బంగరుగిండి వంపఁ
బస్మిటిచేఁ బలి పాదముల్ గడిగి

690

కులుకుగుబ్బలమీఁది కుంకుమతావి
జలుకు పయ్యదకొంగుచేఁ దడి యెత్తి
యారాజచంద్రున కత్యాదరమున
సీరాజనం బిచ్చె నీరజనయన
యివ్వీధంబునఁ దన హృదయం బెటింగి

695

జవ్వని రాజోపచారముల్ సేయ
నేకాంతలకునైన నేకాంత మీని
భూకాంతుఁ డాకాంత పొంకంబుఁ జూచి
యీనగ వీబిగు వీరూపరేఖ
లీనీటు లీతేట లీవిలాసంబు

700

ఈ పొంక మీబింక మీయందచంద
మేపంక జాక్షులం దెందును లేదు
నాయంతవానికి ననువు కల్పించె
నీ యింతి యింతుల కెల్ల మేల్బంతి
శుకవచనంబు లీ-శుకవాణిపట్ల

705

శుకవచనంబుల నూటి బాటించె
నని కొనియాడుచు సంతరంగంబు
ఘనరాగరసతరంగమునఁ గరంగ
అచ్చుతేంద్రునిపట్టి యతివఁజేపట్టి
మచ్చికతోడ నమ్మణిసౌధమునకు

710

వనితను నోకొనివచ్చి యిర్వురును
జెను తురంగి పరంగి పీటలమీఁద
సమముగాఁ గూర్చున్న సమయంబునందుఁ
గమలవిలోచన కనుసన్న నొక్క
చివురాకుఁబోణి దేశీయరాగముల

715

నవనవంబుగను వర్ణములు కల్పించి
యతనురసాలసయై¹ చిత్రరేఖ
పతిమీఁదఁ జెప్పిన పదములు గొన్ని
తాన మానముల సుధారసం బొలుక
వీనులవిందుగా వినుపించె నొకతె

720

చెలువుగాఁ దంబుర చేబూని యొక్క
కలకంఠి వినుపించెఁ గట్టివాద్యంబు
పెక్కురీతులఁ దాళభేదముల్ మెఱయ
డక్కివాయించె మిటారి యొకర్తు
కొనగోరఁ దంత్రులు ఘుమ్మని మీటి

725

ననఁబోడి యొకతె కిన్నరఁ బలికించెఁ
బంతువిధంబునఁ బదజాతి యమర

వింతగా నొకచెలి వీణ వాయించె
మురళి చెంగు రబాబు ముఖవీణ దండె
విరిబోండ్లు కొందఱు వినుపించి రపుడు

730

తాము నేర్చిన వినోదపువిద్య లిట్లు
వేమఱు భామలు వినుపింప వినుచు
మగతాల నిగరాల మలచిన కోళ్ల
పగడాల గొప్ప చప్పరపు మంచంబు
కుడినిపట్టిన మించు కుంకుమ పలుపు

735

మృదుహంసశూలికామిళితంబులై న
పురతకాల్ తలగడల్ పుంబొత్తునేతఁ (?)
బరగు సూరెపటంపుఁ బడుపు బిల్లులును¹
తావి చెంగలువలు తమ్మిక్రొవ్విరులు
చేవంతిసరులు నించిన చందువాలు

740

నీటన నిద్దంపు నిలుపుటద్దంబు
గాటంపుఁజలువ మక్కాగిండ్లచాలు
గోవజవ్వాది కుంకుమ మృగనాభి
తావి గండముల కుందనపుగిన్నియలు
తఱచుగా బంగారు తట్టల నమరు

745

పరువంపు విరిసరుల్ బంతులచెండ్లు
చొక్కపుఁ దెలనాకుజోకల మించు
చక్కని జాళువాజాలవల్లికలు

కపురంపు బాగాల కడవన్న బరణు
లపరంజి కాళంజి యరవిరి సురటి

750

దీపించు ఘనసారదీపపాత్రికలఁ
గైపుగాఁ దాల్చిన కనకపుత్రికలు
చక్కెర గసగసాల్ చారపప్పులును
చొక్కమా గొబెర¹ ఖర్జూరంబు ద్రాక్ష
పూరించిన సువర్ణపూర్ణపాత్రములు

755

తోరంపు సామ్రాణి ధూపవాసనలు
చిత్తజు వైఖరుల్ శేఖరింపంగఁ
జిత్తుబనులు వ్రాసిన ప్రదేశములు
శుకములు కోకిలల్ సురటీల జోళ్లు
బకదాడ్లు గల రత్నపంజరంబులును

760

గలిగి కాముని సాముగరిడిచందమున
విలసిల్లు పడకిల్లు విభుఁడు గన్గొనుచు
నింతిని మరురాజ్య మేలింపఁగోరి
కాంతాశిరోమణి కైదండఁ బూని
సరరాజసంబున నెలఁతయుఁ దాను

765

విరులపానుపుఁ జేరి వేడ్కఁ గూర్చుండి
సరసవిలాసప్రసంగసంగతుల
గురుకుచ నెఱికురుల్ కొనఁగోర దువ్వి
మగువ తీర్చిన మృగీమదతిలకంబు
జగిమించు కొనగోర చిట్లించి నుదుటఁ

770

1. గొబ్బెర.

దీరుగా ఘనసారతిలకంబుఁ దీర్చి
సారెకుఁ గలపంబుఁ జన్నుల నలఁది
చెక్కుల మకరికల్ చెలువుగా వ్రాసి
యక్కునఁ జేర్చుచు నాదరింపుచును
విడె మిచ్చి పుక్కిటి విడెముఁ గైకొనుచుఁ

775

దడఁబడఁ బెనఁగొన్న తారహారముల
చిక్కుఁ దీర్చునెపంబుచేఁ గొనగోర
జక్కవగుబ్బలు సారె జీలుచును
వయసు జాతియును భావంబునుం దెలిసి
దయమీఱఁగాఁ గళాస్థానంబు లంటి

780

కమలదళాక్షిని గరఁగించి కరఁగి
సుమసాయకుని కేళి సొక్కించి సొక్కి-
లాలించి తేలించి లలనమే లెంచి
యేలించె రతిరాజ్య మింపు సొంపార
సారెకు రఘునాథచంద్రుఁ డీరీతి

785

గారవింపుచుఁ గల్వకంటినిం జూచి
వచనవైఖరుల నోవొల్లంటి నీదు
కచభార మంజనాకారంబుఁ దాల్చెఁ
బూర్ణేందువదన నీ పొంకమా నుదురు
వర్ణింప శశిరేఖవైఖరిఁ జూపెఁ

790

దరుణీలలామ నీ తఱుకు వాఙ్మూపు
హరిణీవిలాసంబు లంగీకరించెఁ

గంజదళాక్షీ నీ కంబుకంఠంబు
మంజుఘోషవిశేషమహిమ వహించె
బంచాస్యమధ్య నీ బాహువల్లికలు 795

కాంచనమాలిక గరిమఁ బాటించె
కోమలి ! నీదైన కోమలాంగంబు
పేమవర్ణంబుచే నెన్నికఁ గాంచె
గుంభికుంభస్తనకుంభ ! నీతొడలు
రంభావిలాస సరంభంబుఁ దాల్చె 800

నీరజలోచన ! నీనఖరేఖ
తారావికాసంబుఁ దక్కఁబెనంగె
గావున మోహనాకారసంపదల
నీవె రూపవతివి నిశ్చయం బిదియె
అని పల్కుపల్కుల కలిసీలవేణి 805

మనమునఁ దన నేర్పు మాటలచేత
నాయవయవవర్ణనము సేయురీతి
నాయకుం డన్యకాంతల పేరుఁ దలఁచె
నని యెంచి మించిన యల్కు వాటించి
వనజాక్షి శయ్య నావలి మొగంబయ్యె 810

నది చూచి భూపాలుఁ డాకస్మికముగ
నీది యేమి కారణం బింతి యల్లుటకు
హృదయంబుఁ దెలియక హృదయం బొసంగి
మదిరాక్షితో నేను మాటాడరాదు
అనుచు నావలి మొగంబై కొంత తడవు 815

మనుజాధినాథుండు మఱి యూరకుండె
 నేకశయ్యనె యుండి యిరువురు నిల్లు
 జోకఁ గూడకయున్నచోఁ జిత్రరేఖ
 యాచి త్రజుని కాఁక నలమటఁ జెంది
 రాచిల్కచేత నీరఘునాథవిభుని

820

రయమున నింటికి రప్పించుకొంటిఁ
 బ్రయమునఁ గొంగిటఁ బెనఁగొని యుండి
 నరనాథుఁ డిప్పుడు ననుఁ గొనియాడు
 టెఱుంగ కర్థాంతరం బేను చింతించి
 యక్కటా యేమిటి కలిగితి నిప్పు

825

డక్కడినుండి నా కీబుద్ధి వొడమె
 నేరీతిఁ బల్కుదు నీ మహామహుని
 నేరీతిఁ బల్కింతు నెట్లు వేగింతు
 నెవ్వరు రారాని యేకాంతవేళ
 నివ్వయోగవిచార మెబ్బంగిఁ దీఱుఁ

830

బలికినఁ బల్కుడో పల్కకయున్న
 బలిబళి నా మేలు¹ పలుచనాగాదె
 యక్కటా నాపల పాఱడి యయ్యెఁ
 దక్కియుండియును నీతఁడు దక్కడయ్యె
 నిలుపుటద్దములోన నీడయై నేడు

835

కలగన్నయటు లయ్యెఁ గాంతుని పొందు
 ఎప్పుడు బల్కునో హృదయేశుఁ డనుచు

నప్పద్మముఖ యుండె నప్పు డవ్విభుఁడు
ఈయింతి చెల్వ మే నెన్నెడు పట్ల
నేయింతిపేరు నేఁ డేర్పడెనొక్కొ-

840

భామాశిరోమణి ప్రౌఢ కావునను
నామాట లనన్యకాంతలఁ దలఁపించె
నని యెంచి నవ్వుల కలిగెఁగా కిపుడు
కనకాంగి నిక్కంబుగా నేటి కలుగు
పలుకువెంబడి నేఁడు పరకాంతఁ దలఁచి

845

యలుకఁ బుట్టించిన హరువున నాదు
వాచాచమత్కారవై ఖరి మించ
నీ చెలిపేరు నే నెన్నితి నేని
నవ్వుల కలిగిన ననుఁ జూచి పలుకుఁ
జివ్వల కలిగినఁ జెలి యూరకుండు

850

నని యెంచి చిత్రపటాకార మొకటి
గనుఁగొని చిత్ర రేఖావిలాసంబు
బాగాయె నని పల్కు పల్కువెంబడిని
ఆగంధగజయాస యధిపతి నన్నుఁ
నేరఁ బిల్వ నటంచుఁ బ్రేమతోఁ దిరుగఁ

855

నాతాజచంద్రుండు నభిముఖుం డయ్యె
నీరీతి వారిద్ద డేకీభవించి
తీరని పొలయల్కు తీరినపిదప
రతియును రతిరాజు రహిఁ గూడినట్లు
జతఁగూడి పుంభావసంభావములను

860

మగువకు మనసిచ్చి మాటలాడుచును
 మృగవిలోచనకు నమ్మిక లొసంగుచును
 జెనకుచు రతులఁ జొశీతిబంధములఁ
 బెనఁకువలును దక్కఁ బెనఁగుచు నేలి
 విరులపానుపు డిగ్గి వికచాబ్జవదన

865

కరము కరంబునఁ గట్టిగాఁ బట్టి
 మేడమెట్లను డిగ్గి మేదిసీవిభుఁడు
 వేడుక నారాజవీధిలో వెడలి
 చెక్కిటి సొంపులు చిటిలిగంధంబు
 పుక్కిటి విడము గుబులుకొనంగఁ

870

జలువలు వెదచల్లు జవ్వాదితావి
 పలుకెంపు బలుకెంపుబవడంపుమోవి
 విడియంపు¹ చాయలు వెదచల్లఁ దుదల
 నిడువాలుఁ గన్నుల నిద్దురమంపు
 తడఁబడఁ బెనఁగొన్న తారహారములు

875

ముడివడి జాతిన ముడిపూలసదులు
 చిన్నారి జలిబిలి చెమటచే గరఁగి
 తిన్నగా జాతిన తిలక రేఖయును
 బీసదుహలోచన పెనఁకువవలనఁ
 బసిపట్టు² సరిగ దుప్పటి వలెవాటు

880

నాదిగాఁగల సురతాంతచిహ్నములఁ
 బ్రాదుర్భవించిన పంచాస్త్ర³ డనఁగ

నావిభుం డరుణోదయమునకు మున్నె
వేవేగ నగరుఁ బ్రవేశించె నంత
జనరాలితోఁ గూడి జనపతిరేయిఁ

885

బవళించి యున్నట్టి పానుపువిరుల
వేకువ నుడిగంపు వెలఁదులు దెచ్చి
యాకడఁ జల్లిన ట్లడఁగెఁ దారకలు
కలువలచెలికాఁడు¹ గగనమార్గమునఁ
బలుమఱు వెడల² భూభాగంబు వెదుక¹

890

జోకగా³ వచ్చిన చుక్కలో యనఁగ
వేకువ దీపముల్ వెలవెలనయ్యెఁ
బ్రతిభచే సకలభూభరణంబుచేత
నతిశయింపుచును మా కపరాధియైన
యాపన్నగస్వామి నధరీకరించె

895

నీపార్థివుండని యిచ్చలో నెంచి
జనపాలకుని గతిశ్రమము వారింపఁ
జనుదెంచెనన మించెఁ జలువతెమ్మెరలు
కలువలు వాడె జక్కవకనగూఁడెఁ
బలుగులు మెలఁగె నంబుజములు చెలఁగెఁ

900

గటికిచీకటి దీతెఁ గంతుండు జాతె
విటజాల మళికెఁ గ్రూవ్విరిదేనె లొలికెఁ
దుమ్మెదల్ ఘోషించెఁ దొలుసంజ మించెఁ

గొమ్మల నెడసి చకోరముల్ జడిసెఁ
గవఁ బాసి కామినీకాముకుల్ జనఁగ

905

దివసవికాసంబు దీపించె నంతఁ
జిత్రరేఖను రాత్రిఁ జేపట్టినట్టి
ధాత్రీశ్వరుని వినోదములు వ్రావించి
చారుకళంకలాక్షారసంబునను
దీరుగా ముద్రించి దినసరికమ్మఁ

910

గ్రమమునఁ బడుమటి కడలిరాయలకు
సమయచారుఁడు గొంచుఁజను.....

రఘునాథనాయ కాభ్యుదయమునందు

తృతీయాశ్వాసము అసంపూర్ణముఁ

—

శ్రీరస్తు ర ఘు నా థా భ్యు ద య ము

సీ. భోజకన్యాముఖాంభోజరాజమరాళ
 సత్యాఘనస్తనస్తబకభృంగ
 జాంబవతీవిలోచనచకోరశశాంక
 మిత్రవిందాతటిన్ద్రేఘగూప
 భద్రదావశావశాభద్రదంతావళ
 వరసుదంతామనోవనమృగేంద్ర
 లక్షణాగూపకలాపిపర్జన్య
 భానుసుతాలతాపారిజాత

గీ. షోడశస్త్రీసహస్రచక్షుఃప్రసార
 హరిసారమసారమోహనశరీర¹
 విజయరాఘవభూపాలభజనలోల
 కేలు మోడ్చెద రాజగోపాల నీకు.

కైవారం. శ్రీరాజగోపాలచరణారవిందభజనానందసాంద్ర, రఘు
 నాథనాయకరత్నరత్నాకరానతీర్ణసంపూర్ణ, పాండ్యతుండీ
 రాదినైఋతీరగజకంఠీరవకిశోర, కళావత్యంబికాకుమార,
 చంద్రోపేంద్రసురేంద్రనందనకందర్పకోటిసౌందర్యధుర్య, జీర్ణ
 కర్ణాటకసామ్రాజ్యసంస్థాపనాచార్య, సమసమయసమాచరిత
 సమస్తనిస్తులతులాపురుషాదిమహాదానాపదానప్రవర్తితకీర్తి
 ధౌరేయ, సంగరరంగగాంగేయ (? ద్విజ)సహస్రాభీష్ట

మృష్టాన్నదానదీక్షాధురీణ, మానిసీనూతనపంచబాణ, విశ్వ
విశ్వంభరాభారభరణవిచక్షణదక్షిణభుజాదండ, శాశ్వతైశ్వ
ర్యధౌరంధర్య....సింహాసనపట్టభద్ర, కలియుగరామభద్ర,
జనకచరణసమవిధాయుక్త, విజయరాఘవనాయక, పరాకు
స్వామి, మీరు హావణించిన రఘునాథాభ్యుదయ(! మును*)
గనిపించ వినిపించేరు, చూడ నవధరింపుడ.

ద్వి. శ్రీరాజగోపాల చిరకీర్తిజాల
కారుణ్యగుణశీల కల్యాణలోల
గోనర్థనోద్ధార గోపకుమార
భావజనమరూప [బహుళప్రతాప*]
నందగోపకుమార నవనీతచోర
చందనమందార సమకీర్తిహార
కరుణారసాపాంగ గరుడతురంగ
పరమవచోవేద్య భవరోగవైద్య
దక్షిణద్వార కాన్ధలకృతలీల
రక్షింప[గదవయ్య*] [రాధి*]కాలోల

వాక్యం. అని విజయరాఘవభూషాలుండు రాజగోపాలస్వామినిఁ
గొనియాడి యాదేవతపట్టభద్రుని పట్టంపుదేవిని యేమని
ప్రశంసించిన.

ద్వి. కలశాంబునిధికన్య కల్యాణధన్య
సులలితసౌజన్య జగదేకమాన్య
వందారు శర్వాణి వారిజపాణి
మందరధరురాణి మధుకరవేణి

[*] ఈగుర్తుగలవి తాటియాకులో శిథిలముకాఁగా బూర్తిచేసినవి.

పరమదయాలోక పాలితలోక
నిరతగజానీకనియాతాభిషేక
భారతీ [పార్వతీ భామలలో *]న
కోరినవర మిచ్చు కువలయనయన
శ్రీచెంగమలవల్లి చెలునైన తల్లి
కాచి రక్షింపవే కనకాంగవల్లి.

వా. అని యిష్టదేవతాప్రార్థనంబుఁ గావించి యాం.....
ద్యనిర్వహణసమర్థుడైన విజయరాఘవపార్థివేంద్రుండు హవ
ణించిన రఘునాథనాయకాభ్యుదయనాటకంబునకు సంవిధానం
బోలువలెను.

దరువు - సారాష్ట్ర)రాగము - ఏకాతాళము.

తిరుగఁ దాల్చిన దివ్యరత్నపు సొమ్ము
లారజప్రతాపుల యరవిరుల్ గాఁగ
శ్రీరాజగోపాలకారుణ్యరసమున
పేరైన భూలో.....

పల్లవి. గుజరాతి కెంఘేల కొలువుకూటముఁ జేరె
విజయరాఘవశౌరి విభవజంభారి.

బౌదలఁ జెక్కిన యాణిముత్యపుతురా
మీఁదనున్న ధ్రువు.....
.....దువ జమ్మేటి కాల్యయై రాణింప
మేదిని నడయాడు మేరువో యనఁగ.

సన్నజాజివిరుల సవరించిన బంతి
వన్నెమీఱంగఁ దన వలకేల నుంచి

చిన్నారి వలముం.....ల్చిన
మన్నారుదేవుఁ డీ మన్నెసింహ మనఁగ.

వా. ఇవ్విధంబున వచ్చిన విజయరాఘవపట్టభద్రుండు భద్ర
సింహాసనాసీనుండైన క్రమ మెటువలెను.

ఇవ్విధంబున మితపరిజనంబులు గొలువఁ గొలువై యున్న
విజయరాఘవేంద్రుని సముఖంబునకుఁ దాతయాచార్యమూర్ధ
న్యుండు వచ్చెనట యెటువలెను.

దరువు - భైరవిరాగము - ఏకతాళము.

తిరుమణి ధరియించి తిరుచూర్ణము దిద్ది
తిరుమణివడములు దీపించఁగాఁ
గరమునఁ బద్మాక్షసరము నటింపంగా
సరగునఁ దాతయాచార్యులు వచ్చె.

వన్నెగాఁ జొండరీక వాజపేయాదులైన
జన్నము లెల్ల సేసి సమ్మదమున
వెన్నెలచాయల వెలిగొడుగులనీడ
సన్నుతి కెక్కి[న] తాతాచార్యులు వచ్చె.

వా. ఇవ్విధంబున వచ్చిన యాచార్యుల చరణారవిందంబులకు
వందనంబుఁ గావించి, అతని అర్ధాసనంబున నుంచి, తానును
గూర్చున్న క్రమ మెటువలెను.

ఆసమయంబున విజయరాఘవసార్యభౌముండు నాటి
యరుణోదయావసరంబునఁ గాంచి న స్వప్నవృత్తాంతంబు

చింతించి ఆచార్యుల నీక్షించి వర్షాసమయసంభూతనవాంభో
ధరగంభీరస్వరనిగుంభనవిజృంభణంబుతో నేమనుచున్నాడు.*

ద్వి. అలఘుతపోధుర్య యాచార్యవర్య
కలగంటి వినవయ్య కల్యాణశీల
నిన్నరే యొకవింత నీటు మీఱంగఁ
గన్నెపాయమువాడు కందర్ప[కోటి *]
[లావణ్యలీలా *]విలాసంబువాడు
మోవిపైఁ జిటునవ్వు మొలకలవాడు
జగజంపు నెత్తావి సంపంగిదండ
సొగసుగా సిగనిండఁ జుట్టినవాడు
కరుణారసము చిల్కు కడకంటిచూ[పు]
[బురుణింప నొక *]మహాపురుష శేఖరుడు
సకలభూషావిశేషములు ధరించి
యొకచెల్వ గొల్వ నాయొద్దికి వచ్చి
విజయరాఘవ వత్స వినుము మామాట
భజియింపుచును మమ్ముఁ బ్రతివత్సరంబు
నిర్భరభక్తితో నీవు హిరణ్య
గర్భదానంబులు గావిం[చువేళ *]¹
చనుబాలుఁ గ్రోలించి చాల లాలించి
తొలుదొల్త నీమేని దురితంబు లెల్లఁ
దొలగించి రాజ్యంబు ధ్రువముగా నొసఁగి
సొంపున నిను దయఁ జూచు పురాణ
దంపతులము నీకుఁ దల్లిదండ్రులము

* ఈ పదమునకు దిగువ (...చదివేది) అని కలదు.

1. ఇచ్చటినుండి ద్విపదకావ్యములోని యైదు పదము లిందు శేష.

విరవాదితావులు విరిసినరీతి

సరసవాక్యంబుల సరణులు మీఱఁ

బడములు మంజరిప్రముఖకావ్యములు

మొదల మా కంకితంబులు సేసి తీవు

నీరచనకు మెచ్చి నీకు దీర్ఘాయు

రారోగ్యభాగ్యంబు లపు డొసంగితిమి

ధీచతురానన ద్విపదకావ్యంబు

నీచేత నందుకో నేడు వచ్చితిమి

మాయవతారమై మహి నుదయించి

మీయయ్యయై ధైర్యమేరువై మించి

యఘటనఘటనాసమర్థుడై వెలయు

రఘునాథమేదిసీరమణుని చర్య

ధీకౌశలము మించ ద్విపదఁ గావించి

మా కంకితము సేసి మనుషు వేయేండ్లు

అని పల్కి యపు డా దయాపయోరాశి

ననుఁ గటాక్షించి యంత ర్హితం డయ్యె.

వా. అని విన్నవింప నానందించి, ఆ నందనందనచరణారవింద
మిల్లిండామనమానసాంభోజుని విజయరాఘవభోజునిఁ
జూచి ఆచార్యు లేమనుచున్నారు.

ద్వి. భుజవిక్రమాధార భోజావతార
విజయరాఘవధీర వీరాధిపీర
వినవయ్య మీవంశవిస్తార మెల్ల
వినిపింతు నీకును విస్తరఫణితి
వనజాక్షుపదముల వఱలు వాహినికి

ననుజయై మించు నాలవజాతి జగతి
 నాజాతిలోఁ జాల నధికులై నట్టి
 రాజులుఁ గొందఱు ప్రఖ్యాతిఁ గనిరి
 వారిలోఁ గృష్ణభూవరుఁడు లావణ్య
 కారుణ్యగుణముల ఘనకీర్తిఁ గాంచె
 అమృహామహాసకు నాత్మజుండైన
 తిమ్మభూపాలుండు ధీరత వెలసి
 బయ్యాంబిక వరించి ప్రౌఢి నహించె
 నయ్యిరువురుఁ గాంచి రాత్మసంభవులఁ
 బెదచెవ్వభూపాలుఁ బినచెవ్వవిభునిఁ
 బెదమల్లభూజానిఁ బినమల్ల నృపతి
 వారిలోఁ బినచెవ్వవసుధాబలారి
 మేరుధీరుఁ డనంగ మేదిని వెంపెఁ
 జరతరంబుగ భక్తి శ్రీశైలమందు
 అరుణాచలమున వృద్ధాచలంబునను
 శంకరార్పణముగా శాశ్వతానేక
 కైంకర్యములఁ జేసి ఘనకీర్తిఁ గాంచె
 సుగుణసంతతికి నచ్యుతరాయసతికిఁ
 దగిన సోదరి కృశోదరి మూర్తిమాంబ
 యతనికి భార్యయై యఖిలభూపాల
 సతులలో నార్యయై సన్నుతిఁ గాంచె
 అచ్యుతేంద్రుఁడు వారి కాత్మజుం డగుచు
 నచ్యుతుం డీతఁడె యని జను లెన్న
 రంగభామునకు శ్రీరంగంబునందు

బంగారు సజ్జలుఁ బ్రాకారములును
 రంగుమీఱు కిరీటరాజంబు మేలి
 శృంగార పసములుఁ జెలువొందఁ జేసి
 యెదిరిన మన్నీల నేపునఁ గదిసి
 కదనంబులో గెల్చి కవ్వడి యనఁగ
 సతికి భారతికి శ్రీసతి కరుంధతికిఁ
 బ్రతివచ్చు మూర్తిమాంబను వరియించె
 కౌసల్య దశరథత్సారమణుండు
 వాసి మీఱఁగ రఘూద్వహుఁ గన్నరీతి
 అల మూర్తిమాంబయు సచ్యతేంద్రుండు
 నలనిభు రఘునాథనరనాథుఁ గనిరి
 రసికుఁ డా యచ్యుత రఘునాథవిభుండు
 వసుమతీరాజ్యనిర్వాహకుఁ డగుచు
 తుండీరవీరునిం దురములోఁ దఱిమి
 చండించి ఖండించె జగ్గభూవిభుని
 ఆలంబు సేసి పాండ్యావనీనాథు
 పాళెంబు డాసి తద్బాలికామణుల
 మొఱవెట్టఁగాఁ దన మూకలచేతఁ
 జెఱవట్టి తెప్పించి చెలఁ గనాపట్ల
 మన్నారు మీయయ్య మాయవతార
 మన్నమాట యథార్థ మగు నైన వినుము
 ఆయవతారవిహారంబుకన్న
 నీయవతారమం దిదికదా వింత
 జలకేళి సవరించు జలజలోచనల

వలువ లా మన్నాడు వంచించి తెచ్చె
 రణకేళి నవరించు రాజులసతుల
 మణుఁగులఁ దెచ్చె నిమ్మనుజేశ్వరుండు
 ఇంతమాత్రముదక్క నీయిద్దటికిని
 వింత యే మున్నది వెండియు నితఁడు
 చెలఁగుచు ఘనగిరిసింహాసనమున
 లల రామదేవరాయలఁ దెచ్చి నిలిపె
 ఆదరంబునఁ బదియాలు దానములు
 వేదకోవిదులైన విప్రుల కొనఁగి
 కోదండదీక్షాధిగురుఁడైన రాముఁ
 డే దైవ మని యెంచు నెంచఁ డన్యులను
 ఆరఘునాథనాయకశిరోమణికి
 నారీలలామమై నారాయణునకుఁ
 బట్టఁపురాణియా పాలమున్నీటి
 పట్టికి సాటియా పరమకల్యాణి
 గుణరత్నఖని యని కోవిదు ల్బొగడఁ
 బ్రణుతిఁ గైకొని వెంపరాజచంద్రునకుఁ
 బరగ లక్ష్మోంబకుఁ బట్టియై పుట్టి
 పరమపతివ్రతా[భరిణమై *] మించు
 లావణ్యనతికిఁ గళావతీనతికి
 నావిర్భవించి నీ వభివృద్ధి నొంది
 విజయరాఘవనామవిఖ్యాతిఁ గాంచి
 నిజభుజంబున నుర్వి నిర్వహించితివి
 కుదులు కూడనినాఁడె గుటిదొర ల్బొగడ

దురములోఁ బడుమటి దొరను గెల్చితివి
 పట్టాభిషేక నైభవముఁ గైకొన్న
 యట్టిసంవత్సరమం దొకనాఁట
 ననలీలఁగాఁ బదిమూఱు దానములు
 సవరించి ద్విజుల కోసంగితి వీవు
 వీరుఁడౌ సవరము వేంకటపతిని
 పాఱుదోలించి నీపనుపులచేత¹
 బట్టెన నీమలోఁ బందనెఱ్ఱారు
 కట్టించితివి ఘటికామాత్రమున నె
 శ్రీరంగరాయలఁ జేపట్టి నిల్చి
 యీ రాయకార్యంబు తొఁ గా దటంచు
 దుండగించిన పాండ్య తుండీరపతుల
 ఖడించి వాకిలిఁ గావఁజేసితివి
 తడలేని మృష్టాన్నదానసత్రములు
 సడపుచున్నాడపు నానాఁట హెచ్చ
 రత్నాంగియుఁ గిరీటరాజంబు దివ్య
 రత్నభూషణములు రథగజాశ్వములు
 ప్రాకారగోపురప్రాసాదములును
 నైకుంతసభ పుష్పవనతటాకములు
 ప్రకటించి రాజగోపాలదేవునకు
 సకలకైంకర్యముల్ సంఘటించితివి
 నవనవంబుగ రఘునాథపురాది
 వివిధాగ్రహారముల్ వెలయఁ జేసితివి

ఏకాలమును దండ్రుయే దైవ మనుచుఁ
జేకొని పూజలు చేసెద వీవు
కావున నీ నడకకు మెచ్చి యిష్ట
దైవమా దక్షిణద్వారకావిభుఁడు
నీకుఁ బ్రసన్నుఁడై నీవు గావించు
నాకావ్య మందుదుఁడని యానతిచ్చె
మన్ననారనుమతి మా యనుమతియుఁ
గన్నావు గనుక నాకనకాంబరునకుఁ
దారహారముగ మీతండ్రుచారిత్ర
మారూఢిఁ ద్విపదకావ్యము సేయవయ్య.

వా. ఇద్విధంబునఁ బ్రబంధనిబంధంబున కనుగ్రహించి యతని
యనుష్ఠ గాంచి ఆచార్యులు నిజమందిరంబు ప్రవేశించిరట
యెటువలెను.

ద్వి. సాక్షాత్కరించి ప్రసన్నుఁడైయున్న
దక్షిణద్వారకాధ్యక్షుఁడై మించు
తిరుమలశ్రీతాత దేశికోత్తముఁడు
కరుణను సనుమతిఁ గావించెఁ గనుక
సన్నైఖరుల నేను వర్ణింపఁబోనను
చరితంబు మధురుచరితంబై గనుకఁ
దండ్రుకన్నను వేత దైవంబులేద
టండ్రు భూసురులు నే నది మది నెంచి
ఘనవచోరచన సత్కవిరాజు లెల్లఁ
గొనియాడ నేడు మత్కులదైవమైన
జలధరసచ్చాత్ర (?)చారుగాత్రునకు

జలజాతపత్ర¹విశాలనేత్రునకు
 దక్షిణద్వారకాస్థలమందిరునకు
 వక్షస్థలావాసవలదిందిరునకుఁ
 బరమవైష్ణవతపోభాగధేయునకు
 నరకిన్నరస్తుతనామధేయునకు
 నవనార్హ(?)శకటదానవవిజయునకు
 సవిధసేవావిచక్షణవిజయునకు
 [ఘణిరాజ *]శాయికిఁ బరమకల్యాణ
 గుణశీలునకు రాజగోపాలునకును
 అంకితంబుగ మనోహరవచోరచన
 లంకురింపఁగ నేను హవణింపఁబూను
 నవ్యమా రఘునాథనాయకాభ్యుదయ
 కావ్యంబునకుఁ గథాక్రమ మెట్టి దనిన.

వా. ఇవిధంబున నిజదేశికనిదేశంబు ప్రకాశింప విజయరాఘవ
 కుంభినీజంభారి తా నారంభించిన కథాసంవిధానంబు నటింప
 నటనటీజనుల నియోగించి, త దాలోకనాయత్తచిత్తుండై,
 నిండు గొల్వైయుండెనట యెటువలెను.

ఇతైఽంగున నుత్తరంగితచిత్తుండై పిజయరాఘవస్వామి
 యమోఘవచోనైఖిరి సేకరింప హవణించిన కథాసంవిధా
 నంబునకుఁ బ్రథమకథనీయంబగు పురం బెట్టి దనిన.

పదము - సౌరాష్ట్ర) రాగము - తిప్పద.

శ్రీకరంబై సకలభువనవశీకరంబై రిపునృపాలక
 భీకరంబై సంపదకు రత్నాకరంబై.

తీరుగా నమరావతీపురి మీఱుగా యని జనులుఁ బొగడఁగఁ
జారుగాథల తంజకాపురి పేరు గాంచున్.

త్రిపురంబు రమావధూటికి కాపురంబై పలుకుఁజెలువకు
దాపురంబై తనరు భూసతినూపురంబై.

హాటకంబుల సుభటరథగజహోటకంబుల విటవిటీనట
నాటకంబుల నొప్పు పురిశృంగాటకంబుల్.

వా. అన్నగరంబున కధీశ్వరుండైన రఘునాథభూమండలాఖండ
లుండు నిండువేడుకఁ బొంగారఁ గొలుపు సింగారంబై యింది
రామందిరంబునకు వచ్చెనట యెటువలెను.

ద్వి. నిలుపుటద్దం బొక నెలఁతుక దాల్చు
తలఁ పెఱింగి కడాని తట్టల మమ్ము
కందళించిన వేడ్కఁ గరములఁ బూని
ముందఱ బొక్కసంబులవారు నిల్చి
సంపంగిపూవుల సరములు చుట్టి
సొంపు రాణింపఁగొ సుప్పాణి గొప్ప
ముత్యాల కుల్లాయి మోహనలీల
ముత్యపుమురువులు మురువుగాఁ బూని
నిద్దంపుఁ జెక్కుల నీడలు తేఱ
పెద్దచౌకట్టులు ప్రియముతోఁ బూని
యవిరళనవకుంకుమాంగరాగంబు
సవరించి వీనుల జవ్వాది నించి
సరిగముత్యపుకుట్టు చంటిపై నొరయ
హరువైన పైతిణి యటచట్ట దొడిగి

బంగారు చుంగులు పైమిటారింప
 రంగైన పీతాంబరము కటిఁ గట్టి
 కంటి కింపై మించు కంఠమాలికలు
 కంటసరంబును గడువేడ్కుఁ బూని
 చెలువైన వజ్రాల చేసరుల్ కెంపు
 కళుకుల మేరువు కడియముల్ దాల్చి
 సరిలేని సవరత్నసంఘసంఘటనఁ
 బురుణింపఁగా బాహుపురులు ధరించి
 అకలంక(నూత్న)రత్నాంగుళీయములు
 చికిలి వైడూర్యంపుఁ జేయంబుఁ బూని
 పరగ పాండ్యనృపాలఫాలపట్టమున
 మురువైన సవరత్నములఁ దీరినట్టి
 బిరుదుపెండేరంపు పెరిమె దీసింపఁ
 జరణాంబుజంబున సవరించి యిట్లు
 కొలువు సింగారమై కోటికందర్ప
 లలితలావణ్యవిలాసుడై వచ్చె.

ఎఱుకల కాంబోది - ఆదితాళము.

పల్లవి రామావతారుండు రఘునాథధీరుం డభి
 రామమా యిందిరామందిరముఁ జేరవచ్చె.
 ఎలమితో విజయరాఘవేంద్రునిఁ గాంచిన
 లలన కళావతమ్మ లక్ష్మమ్మ కొల్వ.
 ఎలవంక బలవంక నలరు రుక్మిణీసత్యలు
 గొలువంగ వచ్చు రాజగోపాలుఁ డనఁగ.

వా. ఈరీతిఁ జేరిన రఘునాథశౌరి మోక్షపుమంచంబు¹మీఁదఁ
గూర్చున్న క్రమ మెటువలెను.

ఈరీతి మోక్షపుమంచంబుమీఁదఁ గూర్చున్న తండ్రిపాలికి
వచ్చి విజయరాఘవభూపాలుం డతని చరణారవిందంబులకు
వందనంబుఁ గావించెనట యెటువలెను.

ఇవ్విధంబున వందనంబుఁ జేసిన నందనుఁ జూచి రఘునాథ
భూపాలుం డేమనుచున్నాఁడు.

రఘునాథనాయనివాఁడమాట :—రావోయి ! కుఘారకం
గీరవ ! మదీయనంశమేరువ ! ఈ చేరువఁ గూర్చుండవోయి.

వా. అనుసమయంబున, అంతఃపురకాంతలు అమ్మహీకాంతుని
సమ్మృఖమ్మునకు వచ్చేక్రమ మెటువలెను.

కల్యాణిరాగము - అటతాళము.

మదవతు లిందిరామందిరంబున నున్న
హృదయేశ్వరుని కొల్వు కేతెంచి రఛడు.

వా. ఇవ్విధంబునఁ జేరిన జన్మను లవ్విభునకుఁ దమతమ విద్యలు
వినిపించిన వరుస ద్విపదమార్గంబున వక్కాణించిన క్రమ
మెటువలెను.

ద్వీ. బిరుదుపాత్రలు విజృంభించి యారాజ
వరునిముందఱ నిల్వ²ి వారిలోవలను
బడచాళిఁ గొనియె హాపవతీవధూతి
కొదలేక పేరణిఁ గొనె చంద్రరేఖ
మిక్కిలికోపుల మోటవడిఁ జూపి³ి

జక్కిణి వినుపించె శశిరేఖ యపుడు
 ననఁబోడియగు లోకనాయికాకాంత
 వనజలోచన కీరవాణి లతాంగి
 దురపదకేళిక దుడుసై న కోపు
 వరుస నటించిరి వన్నెమీఱఁగను
 కొరవంజి శివలీల గుజరాతిదేశి
 విరిబోండ్లు కొందఱు వినిపించి రపుడు
 భువి మెచ్చ నచ్యుతాభ్యుదయకావ్యంబు
 నవరసచిత్రంబు నలచరిత్రంబు
 హరువై వ పారిజాతాహరణంబు
 మెఱవడిఁ జూపు వాల్మీకి చరిత్ర
 జానకీకల్యాణచాటుకావ్యంబు
 తా నిర్వహించిన తక్కిన కృతులు
 కొందఱు వినిపింపఁ గొందఱు తగిన
 సందర్భమున సమస్యలు సేకరింప
 నెదుట సంగీత సాహిత్యనాట్యములు
 మొదలై న విద్యలు మూర్తీభవించె
 నన మించు నల చంచలాక్షు లందఱును
 వినిపింపఁదొణఁగిరి విద్య లన్నియును.

వా. వారిలో నొక్కవారిజలోచన నవరసాస్పదంబుగాఁ దెలుపఁ
 తలఁపఁగఁ జూచి వినుపించెనట యెటువలెను. (సరిపోయినపదం వినిపిం
 చేది). అప్పు డొక్కజక్కవగుబృత జానకీకల్యాణంబు విని
 పించెనట యెటువలెను.

వే తొకకోరక స్తని వాల్మీకిచరిత్ర విచిత్రంబుగా విని
 పించెనట యెటువలెను.

ఇవ్విధంబున విద్యలు వినిపించిన జన్మనుల కవ్వసుంధరా
 ధీశ్వరుండు తాంబూలజాంబూనదాంబరంబులు పాలించి
 లాలించి పంపిన అయ్యింతు లంతఃపురంబుఁ బ్రవేశించిఁట
 యెటువలెను.

అయ్యవసరంబున నవసరంబులవా రావారాశిగభీరుని
 సమ్ముఖంబునకు వచ్చిఁట యెటువలెను.

దరువు - ముఖారిరాగం - అటతాళం.

తళుకుబంగరుజీని తట్ట చేపట్టి
 చలువదుస్తులు సవరణచేసి
 అళుకుతో వచ్చిరి అనసరమ్ములవారు
 వెలినుండి రఘునాథవిభుని చెంగటికి.

వా. ఇవ్విధంబున వచ్చి అచ్యుతరఘునాథస్వామికి నేమని విన్న
 వించేరు.

ద్వి. శకసింధు గాంధార సౌవీర చేర
 కుకురు కాశ కరూశ కోస లావంతి
 నేపాళ పాండ్య తుండిరాదిసకల
 భూపాలకులు కవిపుంగవుల్ బుధులు
 దొరలు మన్నీలు మంత్రులు పురోహితులు
 కరణికుల్ వాకిటఁ గాచియున్నారు
 సమ్మదంబున స్వామి సమ్ముఖమ్మునకు
 రమ్మని పిలుతుమా రాజదేవేంద్ర !

వా. అని విన్నవించి యన్న రేంద్రచంద్రుని కనుసన్నలెరింగి అత
సరంబులవాడు పిలువఁ గొలుపుబడివాడు కొలువుకు వచ్చేక్రమ
యెటువలెను.

దరువు - కన్నడరాగం - ఆదితాళం

వలువపంచెమీఁద చారి కట్టిన సరిగ
జిలుగుదుప్పటిచుంగు జీరాడఁగాఁ
జెలువంబు మీఱంగ శ్రీరఘునాథుని
కొలువుకు వచ్చిరి గుఱిదొర లెల్ల.

వా. అవురా! ఈరీతిఁ జేరవచ్చిన దొరలు ఆరాజన్యమార్గ
న్యూనిం బొడగనిరఁట యెటువలెను.

ఇవిధంబునఁ బొడగని వారిలోఁ దగినవా రతనియనుమతి
నుచి తాసనాసీనులై రఁట యెటువలెను.

ఆసమయంబున నావిద్యత్ప్రభుశిఖామణిసముఖంబునకు
విద్యత్ప్రేంద్రులు వచ్చిరఁట యెటువలెను.

దరువు - పంతువరాళిరాగం - ఏక తాళి.

పరకాళియంగీలు పట్టుపచ్చడములు
.....రెపుటంపు క (కు?) ల్లాయిలు
కరమున దర్భముల్లు కనకపొంగల్లు (?) బూని
గరిమతో వచ్చిరి కవిబుధోత్తములు.

వా. ఇవిధంబున వచ్చిన విశిష్టవిద్యద్వర్యు లప్రభాషాకవిసార్వ
భౌము లాసభానాయకుని నాశీర్వాదించిరఁట యెటువలెను.

“అయఃరారోగ్యపుత్రార్థః మంగళాని[చ*] భవంతు..”

ఇటువలె నాశీర్వదించి యాసార్యభౌమని యనుజ్ఞఁ గాంచి తమ తమ మొఱు లెఱింగించి కుఱంగట¹ గూర్చుండి శాస్త్ర చర్చ నడిపించిరట యెటువలెను.

ఆరఘునాథ భూపాలచంద్రుండు విష్వత్కవీంద్రులం జూచి యేమనుచున్నాడు.

రఘునాథనాయనివారిమాట :— వింటిరా! కవులార! ఈపడుచు లాండ్ర గీర్వాణ ప్రాకృత సమస్యలు పూరింపఁగోరు చున్నారు. వీరినిఁ బరీక్షింపరయ్యా.

వా. అన విని యమ్మహారాజుతోఁ గవిరాజు లేమనుచున్నారు.

“అయ్యయ్య స్వామి నగర లక్ష్మీసరస్వతులు సాక్షాత్కరించియుండఁగఁ బరీక్షయేలయ్య? అయినను మీ రానతిచ్చిన మీఱరాదుగద. ఈకమలాస్యలకు సమస్యలు ఇచ్చేమయ్య.”

అని సమస్యలు ఇచ్చిరట యెటువలెను.

సమస్య : “రారాజని యచ్యుతేంద్రు రఘునాథనృపా.”

వా. ఔరా! రామధద్రస్మవారు ఆసమస్య పూరించి చదివిరట యెటువలెను.

కం. ఎరీ నీ సరిరాజులు

భూరమణులు నిన్నుఁ జాలఁ బొగడుదురు భళీ!

స్వారాజని రేరాజని

రారాజని యచ్యుతేంద్రు రఘునాథనృపా.

వా. ఔరా ! ఈపద్యంబు విని యాంధ్రకవితా నిర్వహణంబునకు
మెచ్చి గీర్వాణభాషను సమస్య నిచ్చిరట యెటువలెను.

సమస్య : “ కిం తే సంతానపాదపాయంతే. ”

వా. అవురా ! యాశుకవితావాణియగు నాశుకవాణి యీ
సమస్య పూరించి చదివెనట యెటువలెను.

శ్లో. కతికతినక్షితిపతయః

కిం తే రఘునాథనాయకాయంతే

భువి బహవః కిల తరవః

కిం తే సంతానపాదపాయంతే.

వా. అవురా ! ఈరీతి సంస్కృతసమస్య పూరించి చదివిన విసి
మెచ్చి ఆరామధద్రుక్కు మధురవాణమ్మకు వేర్వేఱ ప్రాకృత
సమస్య లిచ్చిరట యెటువలెను.

౧. సమస్య : “ రహుణాహఙ్క్తిచందిరో విహఙ్గి. ”

౨. సమస్య : “ వడ్డఙ్గ రహుణాహరాయ పాహోహి. ”

వా. అవురా ! ఆరెండుసమస్యలు వారు పూరించి చదివిరట
యెటువలెను.

శ్లో. పరిపుణ్ణకళాహి సోహమాణో

అహియంసక్కుశణిచ్చసెవ్వమాణో

సహిఎ (స?) . చెందిఆబ

రహుణాహఙ్క్తిచందిరో విహఙ్గి,¹

1. పరిపూర్ణకలాభి శోభమానః

అభితః (?) సత్కులనిత్యసేవ్యమానః

సఖి! య (శః?) . చంద్రికాఢ్యో

రఘునాథక్షితిచంద్రో విభాతి ॥

వా. అవురా ఆ(రెండవ*) సమస్య పూరించిచదివెనట యెటు వలెను.

సమస్య: తెల్లొక్కెక్క సుహావహసుహయర
వియయరాహవం సత్తణం
దెహ్మాణ గియతఃవాయం
వడ్డయి రహుణాహరాయ పాహోహి!

వా. భళి! భళి! మేలు! మేలు! సారస్వతసామ్రాజ్యపట్టభద్ర!
ఈమహామహిమంబు స్వామినగరి గాక తక్కినరాణువల (?)
నెక్కడిదయ్య?

ఆసమయంబున ఆయసమాన తేజో నిధిసమ్ముఖింబునకు
రాయసములవారు వచ్చిరట యెటువలెను.

దరువు - బిలహరిరాగం - ఆదితాళము.

వెరవు మీఱ దినసరు లొడినుంచి గంటంపు
దుర(టూట?) చల్వదుప్పటి పొరలోనఁ జెక్కి
గరిమతో వచ్చిరి కై కాసుకలు గొంచు
సరసులైన రాయసమ్ములవారు.

వా. ఇవ్విధంబున వచ్చిన రాయసమ్ములవారిని జూచి రఘునా
థభూపాలుం డేమనుచున్నాడు.

1. తెల్లొక్కెక్క సుఖావహ
శుభకర విజయరాఘవం శశిర
దృష్ట్యా నిజతనూజం
వరతే రఘునాథరాజపాశోధిః ॥

పైశ్లోకమున శుభకర యనుటకు మాటుగా సుఖకర యనికాని, సుఖచర
యనికాని యుండవచ్చును.

పైపాకృత శ్లోకములకు సంస్కృతచ్ఛాయ నిచ్చియు, వానిని సంస్కృత
శ్లోకములను సవరించి పెట్టియు సాయపడిన డాక్టరు వి. రాఘవగారికి మా కృత
జ్ఞతాపూర్వక వందనములు.

ద్వీ. తేలుపుఁ డేమైనను దిక్కుల కార్య
ములు వ్రాసినచ్చెనా మొన్న నిన్నటను.

వా. అని పలుకు రఘునాథజననాథునకుఁ బ్రధానులు సమయ
కథానుగుణసూధామధురోక్తుల కార్యాంశంబులు వినిపించి దిన
సరులు చదివెరట యెలువలెను.

కమ్మవక్కణ :—

ద్వీ. శ్రీమన్నహాచోళసింహాసనీంది
రామనోహరులైన రఘునాథనాయ
నయ్యవారికి నుత్తరాది గుంటూరి
యయ్యపరసుని నారపు విన్నపము
లంచిత నళవత్స రాషాఢ శుద్ధ
పంచమీపుష్యార్కపరిఘయోగమున
స్వామివా రా పళవానేరినగర
నామతీర్థము పురాణశ్రవణంబు
రామవిగ్రహపూజ రామజపంబు
శ్రీమూర్తిదానాద్యశేషదానములుఁ
గావించి విజయంబుఁ గలుగ నక్షతలు
శ్రీనైష్ఠపు లొసంగ శిరమునం దాల్చి
“ ఆదిత్యహృదయ ” జపానంతరమున
నైదాటు గడియలయపు డారగించి
భేరులు మ్రోయించి పెండ్లికిఁ బోవు
తీరునఁ దగిన ముస్తీదుఁ గావించి
యెదుటిపాలెంబున కెఱుకనేయించి
కదలి వచ్చి విజయగరుడాది నెక్కి

రామభద్రగజాధిరాజంబు నెక్కి
 రామభద్రకుమారరత్నంబు కొలువ
 మతిశాలి పురుషోత్తమయ నరసప్ప
 జతఁ గూడిన గరిమజాలశీల్¹ గనుక
 నెదు రెచ్చరింపుచు నేకపార్శ్వమున
 మదగజం బెక్కి సమ్మదమున నడవ
 అస్తైష్ఠ్య యశగప్ప యాపులై యొక్క
 మస్తైస్థుపై నెక్కి మక్కువ నడవ
 రాజులు మన్నీలు రాతులు దొరలు
 తేజీలపై నెక్కి ధీరులై కొలువఁ
 జేరువ నొకగంధసింధురం బెక్కి
 ఆరామదేవరాయలు చనుదేరఁ
 దరతరమ్ములకును దగులైన కతన
 నెర నమ్మఁదగిన కోనేటి కొండ్రాజు
 కట్ట రంగపురాజు కస్తూరిరాజు
 మిట్టపాలెంపు సంపెట నాగరాజు
 రామరాజుల యశాకు రఘునాథరాజు
 మామ యోబళరాజు మనుబోలురాజు
 శ్రీరంగపతిరాజు శ్రీగిరిరాజు
 వీరరాఘవరాజు విఠలరాజు
 నందేల చిత్రాజు నారపరాజు
 కందనవోల్ రాజు గడితిమ్మరాజు
 కాలువరాజులు కడపరాజులును
 బాళేలరాజులు పదిటరాజులును

శ్రీపతివాదు¹ కై జీతంపు దొరలు
 జూపల్లివారు దేసురిరెడ్ల తెగలు
 మామ మూర్తైప్ప కుమారరంగయ్య
 పామినాయని వారు బలుమూరివారు
 మండువ వారు కంబము కొండవీటి
 కొండపల్ రెడ్లు నంకుశ రావువారు
 నౌదల పచ్చి మల్లప.....టి గంటి
 మాదన సేపెరుమా మొదలారి(?)
 మొదలైన గుటిదొరల్ ముందట నడవఁ
 గదనరంగమునకుఁ గదలిపోవుటకు
 నేడెనిమిదివేల యెలగోలు ప్రజల
 కాడియపాదము నధిపతిం జేసి
 చివగడల్ కైదువుల్ సెలవు సేయించి
 సవరణతో నేఱుఁ జాలఁ గప్పించి
 భ్రమసిన పడుమటి పాళెంబుమీఁద
 దుమికి హుట్టాహుటి దొక్కొని నడవ
 అమ్ములచేతఁ జేయమ్ములచేత
 దుమ్ములచేత దోదుమ్ములచేత
 బల్లెలచేతఁ దుపాకులచేత
 నల్లమూఁకలచేత నడగొండలైన
 మత్తేభములచేత మావులచేత
 కత్తులచేతఁ జీకాకు సేయింపఁ
 బోరిలో ననుసె గొబ్బరి బగ్గరాజు

1. శ్రీపతిరాజు అని పాఠాంతరము.

పారె మూఁకలవెంటఁబడి మాకరాజు
 దగఁదొట్టి వగఁబుట్టి దళవాయి చెంచు
 సిగ విడి తెగ జాఱఁ జింతింప కేగ
 నుడివోయి యోటుకాఁ డూడనిఁబాడె
 విడి వడి పాతె రావిళ్ళ మాదన్న |
 మధురవారినిఁగూర్చి ము మ్మింత చేసె
 విధి యంచుఁ దనపాలి విధి దూఱుకొనుచు
 దొరలెల్ల నవ్వంగఁ దుండీరవిభుఁడు
 పరువెత్తెఁ దన చెంజి పట్టణంబునకు
 తిరువందినాపిళ్ల తిత్తె సెప్పటి
 పురము తిమ్మానేఁడు భుజబలరావు
 చినరాతు యెఱ్ఱమసెట్టిలోనైన
 తనయొద్ది దొరలెల్లఁ దను డించి పాఱ
 నింతుల నెడఁబాసి యిలు చూఱ యిచ్చి
 సంతరించిన బొక్కనము వీటిఁబుచ్చి
 తురగంబు డిగ్గి కైదువఁ బాఱవైచి
 విఱిగి పాఱఁదొడంగె వీరపనేఁడు
 జయలక్ష్మి చేపట్టి స్వామివా రపుడు
 దయ మీఱఁగా ధర్మదార పట్టించి
 బంగారు బొమ్మను పాండ్యభూపాలుఁ
 డింగితవేదియై యిచ్చిన మెచ్చి
 తంజాపురము చేరి తనవంశవ్రజ
 పంజరంబై సార్వభౌమసామ్రాజ్య
 లక్షణంబులతో కళావతీసతియుఁ
 గుక్మీసంధవ రాజగోపాలుఁ డనగ

విజయసంధాయియై వెలుముచునున్న
 విజయరాఘవనామవిఖ్యాతిఁ గాంచి
 యాముషూర్తమునఁ బట్టాభిరామాభి
 రామమై మించు శ్రీరామసౌధమునఁ
 జలువతాజగతిపై జాళువా పసిఁడి
 పలకల గొప్ప చప్పరములోఁ జేరి
 పేరోలగంబున్నఁ బెద్దమ్మవార
 లారతు లెత్తినా రని వ్రాసి రాఁగఁ
 గొలువులోఁ జదివించుకొని స్వామివారి
 బలపౌరుషము లెంచి పాచ్చావువారు
 సమయోచితోక్తులఁ జాల లాలించి
 తమముద్రచేఁ గాగితము శిఖాచేసి
 ఘనముగా మీ కుడుగలు గట్టించి
 హనుమోజపంతుల సంపించినారు
 ఎటువలె నడచిన దిక్కడి కార్య
 మటుగాన నెఱిగుండ నవధరించేది.

పా. ఆ సమయంబునఁ గరణికు లాభరణచరణపరిచరణ
 శాలి (?)¹ పాలికి వచ్చిరట యెటువలెను.

దరువు - సావేరిరాగము - అటతాళం.

పటికముల కర్ణికల్ బలపముల్ కడితముల్
 బటువైన కుల్లాయిపై పాగలు
 కుటిలవార్తలు మించఁ గొందఱు కరణికుల్
 నటనతో వచ్చిరి నరనాథుకడకు.

1. గరణికు గా రఘుమలాభరణచరణపరిచరణశాలి అని యుండదగును.

వా. వచ్చి అచ్యుత రఘునాథభూపాలుని సముఖంబున ఆయ వ్యయసంఖ్యాకథనపురస్సరంబుగాఁ బరస్పరవివాదంబులు సలిపిరట యెటువలెను.

అట్టవణ రంగయ లెక్క వినిపించేది :— చిదంబరనాథ మొదలారిమీఁద ధర్మాసనం మూడులక్షల మాళ్ళకు చెల్లు రెండు లక్షలున్న ముప్పై అయిదువేలు కాక పార్వ(ర్వ ?) నిల్వ పదిహేనువేలున్న శుద్ధ నిల్వ యాభై వేలున్న అంతు నిల్వ అట్టనై అయిదువేలు, కుబుసం లక్షయమీఁద మణియం మనోవ ర్తి రెండు లక్షలున్న యాభైవేలకు రొక్కం చెల్లు లక్ష యాభైవేలు, ధాన్యాన చెల్లు యాభైవేలు, అంతు రెండు లక్షలు కాక నిల్వ యాభైవేలు. వాచమాటిమీఁద కరతొరలు లక్షవరహాలకు రొక్కం చెల్లు యెనభై వేలు కాక నిల్వ యిరవై వేలు. కోనేరిపిళ్ళమీఁద సుంకం పద్దెనిమిది వేలకు చెల్లు పండ్రెండువేలు కాక నిల్వ ఆఱువేలమాళ్లు ; అంతు నిల్వ లక్ష నలభైయొకవేల మాళ్లు.

అని యీతీరున లెక్క వినిపించిన అట్టవరణ రంగయతోను కస్తూరి ప్రత్యుత్తర మిచ్చిన క్రమ మెటువలెను.

కస్తూరిమాట :— ఏనయ్య రంగయ్య ధర్మాసన మొదలారా లెక్క సముఖదల్లి హేళిదెల్ల తాగువెలి. అవరవరు హేడి దలంచ, పరిధానవహేళ బేడాయందు నినగె అవరవరు ప్రియ హేళిద్దు, నా నరియినే.

అని యీతీరున కస్తూరి అన్నందుకు అట్టవణ రంగయ ప్రత్యుత్తర మిచ్చేక్రమ మెటువలెను.

అట్టవణ రంగయ :— నీనేనుబల్లెయ్యయ్య, అంథాద్దు
ఉంటాదరె రూపిను. యేను బగుళుతిద్దియ.

వీ రిద్దఱి పరస్పరవివాదమున్న విని చిదంబరనాథమొద
లారి మందలించే క్రమ మెటువలెను.

చిదంబరనాథ మొదలారి :— సముఖత్తిల నీంగ శేక్
అడిచ్చిపడ్డీ, ఎల్లాం కర్తాక్కళ్ చిత్త మరియుం. సుమ్మా
యిరుంగో.

వా. ఔరా ! వారి వివాదంబు విని రఘునాథభూపాలుం డేమను
చున్నాడు. రావోయి అస్తైష్ఠ్యదీక్షితులవారితోఁ జెప్పి లేఖలు
పరామర్శించుమనవోయి.

వా. ఈరీతిఁ బేరోలగం బుండి, కొంతసేపు రాణువ కార్యంబులు
మణాయించి హసమువారినిం బంచి, స్వారిఁబోవ నుత్స
హించి, యంత సంతఃపురముఁ బ్రవేశించిరట యెటువలెను.

ఇవ్విధంబున సమ్మహి కాంతుం డంతఃపురముఁ బ్రవేశించి
యారగించి, శతపదంబులు త్రొక్కి, బాలరామాయణముఁ
బఠించి, తాంబూలచర్వణముఁ గావించి, ఘటికాచతుష్టయ
మాత్రంబు మృదుశయ్యపై నీదురించి, మేలుకాంచి, స్వారిఁ
బోవ నుత్సహించి రాణువవారి కెచ్చరింప నన్నగారినిం బంప
నతండు వచ్చేక్రమ మెటువలెను.

దరువు - శంకరాధరణం రాగం - ఆదితాళం.

నేమముతోడను మోమునఁ దీర్చిన

నామము తిరుచూర్ణము మించంగా

ఆమాపటివేళ నన్నగారు వచ్చె
వేమఱు బెత్తంబు విసరుచు నవుడు.

వా. వచ్చి రావణువారి నెచ్చరించే క్రమ మెటువలెను.
ఓహో, దొరిలారా అయ్య స్వారి వస్తున్నాడు. గొబ్బిన
ఆయిత్తపడి గుఱ్ఱా లెక్కి రారోయి !

వా. అని రాణువదొరల నాకర్షించి హర్షంబుతో వర్షధరుండు
మరలెనట యెటువలెను.

అంత రఘునాథమేదిసీకాంతుండు. వింత సంతనవనుల
మించు కత్యంతరంబులు గడచి వింతగా కై సేసినభద్రదంతా
వళం బెక్కి, అంతఃపురము వెడలి రాణువదొరలతో కుమార
వర్గంబుతో రాజచూర్ణంబున స్వారివచ్చెనట యెటువలెను.

దరువు.....

శ్రీరఘునాథుండు శృంగారశాలియై
స్వారి వెడలివచ్చె చొదంతి నెక్కి.

తేజీలపై నెక్కి నేజలు చేబూని
రాజాధిరాజులు రాతులు కొల్వ
రాజవదనలు నీరాజనము లెత్తగా
రాజవీధివెంట వచ్చె రాజస మమర.

బలవంతులై నట్టి ప్రద్యుమ్న సాంబులు
గొలువంగ వచ్చు రాజగోపాలుం డనంగ
విలసిల్లు రామభద్ర విజయరాఘవేంద్రులు
ఎలవంక భలవంక నెనసి కొల్వంగను.

సరిలేని మకర శంఖ చక్ర కేతనములు
 సురుమాయి జల్లులు సూర్యచంద్రులును
 గరుడధ్వజాదులైన బిరుదులు పట్టంగా
 సురలు గొల్వంగ వచ్చు సురరాజుకరణి.

వా. ఈరీతి స్వారి వచ్చిన యారాజచూడామణిని జూడఁగోరి
 పారనారీమణులు మణిసాధంబు లెక్కి చేతు లెత్తి మ్రొక్కి
 యతని గూఢరేఖలకు సొక్కి సేసలు చల్లిరఁట యెటువలెను.

వారిలో నొక్క వారిజలోచన ఆరాజకందర్పుని సౌందర్య
 విలాసంబులు సందర్శించి పరమానందంబుఁ జెంది కందర్పుని
 కెందలిరాకుతాఁకునఁ గసికందిన జెందంబుతోఁ గంది, ఆరూ
 పపాంచాలుని వెడందకన్నులును, తళుకులు దేలు నిద్దంపుఁజెక్కు
 లును, సురశాఖశాఖలకు జోడైన భుజము, లరుణాబ్జముల
 మించు హస్తయుగ్మంబు, పాంచజన్యమురీతిం బరగు కంఠంబు,
 కాంచనోరుకవాటగతి మించు నురము, సైకతస్థలికన్నఁ
 జదురైన జఘన, మాకరికరముల నదలించు తొడలు, లలిత
 మహారాజలక్ష్మణులను జెలువారు పాదరాజీనయుగ్మంబు
 మొదలైన యవయవమ్ములచేతఁ దనకు ముద మొదవించు
 నమ్మోహనాకారు మదనావతారు మన్నెహంపీరుఁ గదలక
 జాలమార్గమ్మునం జూచి, సంతసంబున మహాశ్చర్యంబు నొంది
 యంతరంగమున నిట్లు విత్కరించె.

ద్వి. ఇంతటి వాని నే నెందునుం గాన
 కంఠుఁ డీమేదిసీకాంతుని కెనయె
 చక్కనివారిలోఁ జక్కనివాఁడు
 సొక్కరె యీతనిం జూచిన చెలులు,

వా. అని తెప్పవేయక యందందఁ జూచి మనమున హర్షించి మఱియు నిట్లనియె.

అనికి తురంగసాది నారాచతరంగంబుల సురంగంబుఁ ద్రవ్వీ యంతరంగపుకోట నూటాడింప నాపాటలగంధి ధైర్యపాట వంబుఁ బోమీటి యారాజకిరీటిపై నాటిన తలంపు చలింప నీక యేమని విత్కరింపుచున్నది.

ద్వి. ప్రేమతో నీరాజు బిగువుకొఁగిటను
 వేమలు మరుకేళి విహరించు చెలులు
 ఏనోము నోచిరో యేదైవములను
 బూని పూజించిరో పూర్వజన్మమున
 నీరాజకండర్పుఁ డింపు సాంపారఁ
 జేర రమ్మని పిల్చి చేపట్టి నన్ను
 మోము మోమునఁ జేర్చి మోవి యానుచును
 ప్రేమతోఁ గొఁగిటఁ బెనఁగు తెన్నటికిఁ
 దళుకుఁజెక్కిలి నొక్కి తమిమీట సొక్కి
 యెలమి పుక్కిటి విడె మిచ్చు తెన్నటికిఁ
 గురులు నున్నగ దువ్వి కొప్పమరించి
 పరులు దిండుగఁ జుట్టి వేడుక మీఱఁ
 గలపంబు నెమ్మేనఁ గలయంగ నలఁది
 తలకంబు కొనగోరఁ దీరుగా దిద్ది
 కళ లంటి సొక్కించి కరఁగించి కరఁగి
 కులుకుగుబ్బలఁ జీటి కూడు తెన్నటికి.

వా. అని వితర్కించు సమయమున కొమ్మపై కమ్మవిల్కొడు దాడివచ్చెనట యెటువలెను.

ద్వి. | కొక్కొకమునఁ జాల గుటిపడ్డరాశు
చక్కెరఖాణంపు నామ్రాణి నెక్కి
యంచలనున్న రాయంచబొదలను
జంచరీకమ్ములఁ జలువ తెమ్మెరల
గొరవంకలను గండుఁగోయిలగముల
నిరువంకఁ బురికొల్పి యింతిపై నపుడు
కండచక్కెరవిల్లు కరమునం బట్టి
గండుతుమ్మెదనారి గట్టి మోపెట్టి
అలచలగన్నెరాకమ్ము సంధించి
కులుకుగుబ్బెత నేసి కోయని యార్చె.

వా. ఈరీతి నారీతిలకంబు మన్మథపారవశ్యంబుఁ జెందిన తెఱం
గెఱింగి మెఱుంగుఁబోణు లాకురంగలోచనం దోడ్కొని
కుఱంగట శృంగారవనంబునకు వచ్చి యచ్చట నామచ్చెకం
టికిఁ బ్రొద్దువోకగా నుద్దులాడుచు వనవిహారంబు సలిపిరట
యెటువలెను.

పదం : ఘంటారవం - ఆదితాళం.

కన్నెలఁ బాయకు నన్నలు సేయకు పొన్నల చాయకుఁ
బోదము రావె
క్రేవలఁ బెంచిన మాపులు వంచిన పూపులు త్రుంచినఁ
ప్రొద్దువోదటవె
ఈరము లన్నఁ గాసారము లన్నఁ గీరము లన్నను గినిసెద
వదేమె
పారిజాతము లన్న వారిజాతము లన్న వారిగీతము లన్న
వలసి చల్లములె (!)

ఆటలఁ జూడవు బోటులఁ గూడవు పాటలు పాడవు భామ
యిదేమె

ఇంతుల రమ్మ వంతుల కమ్మని బంతులు తెమ్మని పలుక
వదేమె.

వా. అని పలుకు చెలుల పలుకులు విననొల్లక యాయల్లకభరం
బున భూవల్లభచిత్తజని హత్తించిన చిత్తంబు మరలింపనేరక
వనితల పేరఁ జేరక వసవిహారంబుఁ గోరక లతాగృహంబులు
దూరక లవంగకుడుంగంబులఁ జేరక యూరక యాశోరక స్తని
సితకపోలయై నృపాలుపై మేలు జాలవారఁ జాల పారవ
శ్యంబు మీఱ నేమని తర్కింపుచున్నది.

మగ్యమాది రాగం - అటతాళం.

ఏల స్వారి వచ్చె రఘునాథభూ
పాలుండు రూపపాంచాలుండు నేడు.

మదగజంబు నెక్కి మన్నెహంపీరుండు
మదిరాక్షి యీప్రాద్దు కదలిరానేల.

కదలి వచ్చిన నేమి కడమవీధులఁ బోక
మదనావతాదండు మావీధివెంట.

ఈరాజవీధిలో స్వారి వచ్చిన నేమి
మేర మీఱి నేను మేడపైఁ జేరి

ఆరఘునాథుని యందచందములు
సోరణగండ్లను జూడ నేమిటికి.

చూచిన నేమాయెఁ జూచి చూడకమున్ను
నాచిత్త మతనిపై నాట నేమిటికి;

ఆచందమామయ్య యల్లుఁ డింతలోన
ఈచందమున న న్నేఁచ నేమిటికి.

మరులుకొంటినంట మరుఁ డేఁచెనంట
నరనాయకున కెవ్వ రెఱుక సేసేరు

ఎఱుకసేసిన నేయింతుల మెచ్చని
దొర నేఁడు న న్నేల సరకు సేసీని.

వా. అని పలికి యాకలికిచిలుకలకొలికి యొకచెలినిం జూచి
యేమనుచున్నది.

పదం

రమణి నాభాగ్యమునకు రాజగోపాలు దూఱనేల
రమణుం డెన్నఁడైన నన్ను రాపు సేసీనా.

వేగమున వలరాజు విరిదూపులకుఁ దాళక
జాగు సేయక పొదరింటి చాటున నే నిల్వ
దాఁగఁబోయినచోటఁ దలవరు లున్నట్లు
బాగుగా విరులు న్నాపై రాలెనమ్మ.

కొదమచిలుకపలుకులకుఁ గొమ్మ నే తాళలేక
ఒదిగి యొకమావిదండ నుండఁబోతేను
సుదతిరొ 'యిలుకులో సో' కన్న చందమున
పదరి గండుఁగోయిల వదరసాగెనమ్మ.

వా. అని యాచిత్రలేఖ 'రఘునాథభూపాలుని యందచందం
బులు లిఖించిన చిత్రపటముఁ జూచి యేమనుచున్నది.

కాంబోజి - ఏకతాళం.

పల్లవి ఏమి సేతురా నే నేమిసేతురా
ఏమి సేతురా రఘునాథస్వామి నేతురా.

చెలువరాయనిరూపు సేవించినప్పుడే
మరుఁడు వెలిగుడారు వేయించెరా
కండచక్కెరవిలునారి మ్రోయించెరా
తా నేలిన దళముల మొన నేయించెరా. — ఏమి.

రామావతార నీ మోముఁ జూపినప్పుడే,
ఆమని మచ్చరించెరా
ఈప్రొద్దు చందమామ హెచ్చరించెరా, రా
చిల్కలేమో సుద్దు లుచ్చరించెరా. — ఏమి.

నారీపాంచాల నీవు న న్నొల్లనివాడవు — మా
కెరి(?)దోవ స్వారివత్తురా
నీనగరి నున్నవారు నన్నుఁ జేరనిత్తురా
ఓయిటువంటి, మొఱి లెవ్వరైన మెత్తురా?

వా. అని యానీలాలక భూపాలునిపై మేలు జాలువాటి మ
ఱియు నే మనుచున్నది.

పదం.....

ప్రతిమను గానైతిగా, నేరతనాల ప్రతిమను గానైతిగా
ప్రతిమనై తే వాని పాదాంగదంబున¹
కుతుకంబుతో నుంటి కొలువు నేయుదుగా.

తాళిని గానైతిగా నే శ్రీరామ తాళిని గానైతిగా
తాళినినై తే యాదక్షిణసామ్రాజ్య
మేలు భూపాలుని ఎడపైఁ జీరాడుదుగా.

విరిబంతిఁ గానైతిగా, వానిచేతి విరిబంతిఁ గానైతిగా
విరిబంతినై తే యాచార నన్నమూర్ఖును
తటి వాని కెమ్మోవితవిఁ గ్రోలుదుగా.

అద్దముఁ గానైతిగా, నే నిల్వబద్దముఁ గానైతిగా
అద్దమైతే వాని ముద్దుమోమునీడ
కొద్దికయైన నే నొద్ద నుండుదుగా.

శయ్యను గానైతిగా, నే నరవిశయ్యను గానైతిగా
శయ్యనై తే యాసరసుండు నామీఁద
లియ్యముగాఁ బవళింప నుండుదుగా.

వా. అని యాలోచనసేయు నాలోలలోచన విరహసూచనలు
తెలిసి కలసి నెచ్చెలులు¹ శీతాంశుపదన మదనవేదన తీట శిశి
రోపచారంబులుసేయ నున్యోగించి యొక రొకరినిం జూచి
యేమనుచున్నారు. ఎటువలెను.

దరువు.....

కలకంఠకంఠికి గంబూరదీవిపై
అలరులపానుపు హవళింపరమ్మ.

జలజాక్షిగుబ్బల చలువగండ మలంది²
చెలులార పన్నీరు చిలికింపరమ్మ.

చలువమీఱంగ ఘనసారకంకణము లీ
యలివేణికరముల హత్తించరమ్మ.

నలినాక్షికిఁ బద్మనాళహారంబులు
కులుకుగుబ్బలమీఁదఁ గూర్చిరోయమ్మ.

నన్నజాజివిరుల చలువచుప్పటిఁ దెచ్చి
కన్నియ నెమ్మేనఁ గప్పురోయమ్మ.

చిన్నారి పొన్నారి చిగురాకు సురఁటుల
విన్నాణముగఁ జేసి వీవరోయమ్మ.

వా. అని శీతలవస్తుజాలంబుల శీతాంశువదనకు సేయుశీతలోప
చారంబులఁ జేతోజాతాసలజ్వాలలు చల్లారకున్న నాఘల్లార
విందలోచనలు తమలోఁ దా మెమనుచున్నారు.

ద్వి. చెలులార మనము చేసిన చల్వ లెల్లఁ
గలికితాపముఁ దీర్చగాఁ జాలవయ్యెఁ
జెఱకువిల్తుని పూజ సేయక మనము
పాఱఁదోలంబోవఁ బోవునే¹ కాఁక
అని నిశ్చయించి నా రంద అచ్చెలిని
కనికరంబునఁ జేరి కని కరంబునను
జాఱుఁబయ్యెదకొంగు నవరించి గోర
సారెకు నెఱికురుల్ చక్కగా దువ్వి
అక్కునఁ జేర్చి యూరార్చి యోయమ్మ
చక్కెరఖాణంపు సామ్రాణిదొరను
నేడు పూజంపుమా నీమనోరథము
లీడేర్చు నతఁడు నీ కేల చింతింప.

వా. అని రాజబింబాననలు రతిరాజపూజావిధానంబు హవనిం
చినక్రమ మెటువలెను.

ద్వి. అని మందలించి నెయ్యము కందళింప
ఘనసారకదళికాకాంతారమునను
పరపైన ద్రాక్షచప్పరములోపలను
వినివియా పుప్పొడి వేదియమీఁద
కమ్మదామరముదైగద్దియపైని
ఘుమ్మను మొగలిరేకుపటంబు నిల్పి
బాలికల్ మృగనాభిపంకంబులోన
వాలారుఁ గొనగోరు వాగఱ నద్ది
రతిమన్నఘుల వ్రాసి రతిరాజుచెంత
ఋతురాజు రేరాజు నిరుగడ వ్రాసి
వారికిఁ జుట్టును వలికరువలిని
గీర మయూర కోకిల మరాఠాది
బలముల లిఖించి భజనకుం దగిన
ఫల జల కుసుమాది బహుళవస్తువులు
జీని తట్టల నించి చెంగట నుంచి
యాసీలకుంతల నటకుఁ దోతెచ్చి
మదనునియెదుట సమ్మదమున నిల్పు.

వా. ఇవ్విధంబునఁ దోడితెచ్చి మదవతులు మదగజగమనను
మదనునియెదుట నిల్పిరట యెవటులెను.

ఈరీతి నారీతిలకంబు సభజనసమాసీతయై చేతోజాతప్రతి
మాసాన్నిధ్యంబుఁ జేరి యొక్కచొక్కపుఁ గమ్మదమ్మి

క్రొవ్విరిఁ గేలఁ గీలించి మన్నఁగమూర్తిని భావించి, యావాహ
నంబుఁ గావించి యేమనుచున్నది.

పూజావిధానము :

కమలాకుమార! నీ కిదే కమలకర్ణి కాసింహాసనంబు
అసమకుసుమసాయక! నీ కివే యర్ఘ్యపాద్యాచమనంబులు
పంచబాణధురీణ! నీ కివే పంచామృతశుద్ధోద
తాభిషేకంబులు

భావసంభవ! నీ కివే పరిధానోత్తరీయంబులు
హరినందన! నీ కిదే హరిచందన కుంకుమసంకుమదపంకంబు
వారిజాతాయుధ! నీ కివే వారిజాతకుసుమదామంబులు
రత్నాకరనాహిత్ర! నీ కివే రత్నభూషావిశేషంబులు
తుంటవింటియొంటరినెఱదంటబంట ! నీ కివే ధూప
దీపంబులు

మకరధ్వజలాంఘన! నీ కివే మందారఫలోపహారంబులు
రేరాజుమేనల్లుడ ! నీ కిదే నీ రాజనంబు
దక్షిణగంధవాహవాహ!¹ నీకివే ప్రదక్షిణసమస్కారంబులు
పుష్పకోదండపాండిత్యశాలి! నీ కిదే పుష్పాంజలి.

వా. అని రాజబింబాసన రతిరాజ పూజఁగావించి యేమని
ప్రార్థించుచున్నది.

దరువు - రేవగుప్తి - ఆదితాళం

కేసరివిక్రమక్రీడలవాని

నీసరివచ్చు నాస్యపశిఖామణిని

రాజుల రాజైన రఘునాథవిభుని
నోజమీఱఁగ నేఁ జొనగూర్చు మదన.

వా. ఇవ్విధంబున రసదాడివిలుకాని వేడి, అతని వాడితూపుల
వేడిమి హెచ్చఁగ నకకఁకాంగి యాచెఱకుసింగాణిరాయల
నుద్దేశించి యేమనుచున్నది.

దగువు - యదుకులకాంబోజి - ఆదితాళం.

పల్లవి. భళి భళి నే నెంత ప్రార్థనసేసినఁ
దలిరువింటిరాయ! దయ రాదాయె.
తెలివితో దేహంబుఁ దెలియఁజాలనివాఁడు
వెలఁదుల సుద్దులు విననేర్చునేరా.
పంకజసాయక! బధిరునిముందట
సంకు వినిపించిన చందమాయెఁగదరా.

వా. అని యాచందనగంధి చందమామయల్లుని దూఱి చంద
మామనుద్దేశించి యే మనుచున్నది.

దదవు - మనోహరి - ఏకతాళం.

నానాథుఁడు రఘునాథుఁడని వినవేరా
నీనిశాచరవృత్తి మానరా చంద్ర!
జానకి నేఁచిన యానిశాచరరాజు
తా నేమి యయ్యెనో తలఁచుకోరాదా?

వా. అని వనజారిని దూఱి యామిటారి పటారాచలకుటీరవిహారంబునఁ దుటారించు సమీరకిశోరంబుల నేమని దూఱు
చున్నది.

దరువు.....

మలయపవన సీవు నా ప్రాణమని మనసులో నమ్మియుంటిగా
తలిరువెంటిబోయఁ గూడి నాడినచ్చె నేమి నేతు.¹

వా. అని మలయసమీరణినిందఁ గావించి యావారణరాజ
యాన దారుణవచనంబులు పలుకు కలికిచిలుకలఁ జూచి యే
మనుచున్నది.

దరువు.....

పక్షపాతము గల్గు బలగంబు లనుచు
రక్షింతుగా మిమ్ము² రాచిల్కలార
ఇక్షుకోదండధరుఁ డేచువేళను
పక్షపాతము లేక పలుకుఁగాఁదగవె³

వా. అని కందర్పమందానిలదుల నిందించి, ఆచందనగంధి
యేవేల్పుల భావించు, నేతపంబుఁ గావించు, నేయర్థంబు
సమర్థించు, నేయింతిని బ్రాధించు, నప్పార్థవచంద్రుని రప్పిం
చువా రెవ్వరు, ఈబాణి దప్పించువా రెవ్వరు, ప్రాణ
దాన మిప్పించువా రెవ్వరిని యవ్వీరునిపై హత్తిన చిత్తంబు
మరలింపనేరక తెరలుచుం బొరలుచున్న తరళలోచనం జూచి
యొకకీరవాణి యే మనుచున్నది.

దరువు - సావేరి - ఆదితాళం.

చిలుక తేజియఁట చెఱకఁట విల్లు
భలి భలి తుమ్మెదపాఁజట నారి

1. నాడినచ్చి నేమి నేతు.

2. మమ్ము

3. పక్షపాతము లేక పలుకుట తగవె.

చెంగల్వవిరులఁట చేనున్నతూపు
 లంగంబు లేనివాఁడఁట యేటుకాఁడు
 ఆయమ్ములెవ్వారి యాయమ్మునాటె
 నోయమ్ము యిటువంటి యూహలుగలపె.

వా. అని తనవల పాటడిఁబెట్టి కేరడంబులాడుచు నూరడింపని
 వీటిఁడిచెలుల ధిక్కరించి యక్కరిరాజగమన విరహశమనం
 బునకై యొక్కసంపంగిగుంపుదండనుండి నిండుమనంబున
 నేమని తర్కించుచున్నది.

పదం - కాంబోజి - అటతాళం.

ప. తుమ్మెద సంపుదునో నే నాడకు
 తుమ్మెద సంపుదునో
 తుమ్మెద నంపిన దొరచేత నున్నట్టి
 కమ్మని విరిబంతిఁ గని మల్లి రాదా.
 ఎవ్వరి సంపుదునో వానియొద్ది
 కెవ్వరి సంపుదునో
 యెవ్వరి నంపిన యీరఘునాథుని
 కెవ్వరు నాచంద మెఱుకనేసేరు.
 గొరువంక సంపుదునో నే నాడకు
 గొరువంక సంపుదునో
 గొరువంక నంపిన గొబ్బునఁ బోయి యా
 దొరవంక సుద్దులు దొరకొని రాదా.
 రాయంచ సంపుదునో నే నాడకు
 రాయంచ సంపుదునో

రాయంచ నంపిన రఘునాథునియొద్ది
రాయంచగమనలు రానీరేమొ.

రాచిల్క నంపుదునో నే నాడకు
రాచిల్క నంపుదునో
రాచిల్క నంపిన రాజమందిరమున
నేచంద్రముఃఖమోవిఁ జూచి రాదేమొ.

అని యాలోలలోచన యాలోచనంబు చేసి అతని సమ
యంబుఁ దెలిసి రమ్మని యొకకొమ్మనుఁ జూచి యేమను
చున్నది.

దరువు -

పల్లవి సుదతి రఘునాథనాయని సమయమేమో చూచి రావమ్మ.
పదం. ఎలమి పాండ్యభూపాలుని యింతులఁ బట్టి తెచ్చి
సెలవుసేసెనొ తనచెలులకు సెలవుసేసెనొ.

నారిజ మొదలయిన నాగసహస్రముల సారెకు
సెలవుసేసెనొ, తన సేవకులకు (సారెకు) సెలవుసేసెనొ

విజయకారణముగ వెలసిన పుత్రునికి
విజయరాఘవనామకరణము సేసెనొ

తుండీరభూపాలుని దుర్గములు గొట్టించి¹
అండనున్న దొరలకు హవాలుసేసెనొ

శరణన్న సేపాశజగతినాయకునకు
దొరతనముఁ జాలించు సమయమో.

వా. అని పలుకుసమయమునఁ గుటిలాలకమనోరథంబు ఘటిం
పుమని పంచశరుండు పంచిన దూతిచందమున, నాతిడెంద
మానందంబుఁ జెంద నొక రాచిల్క యాచిలుకలకొల్కి
చెంగటికి వచ్చెనట యెటువలెను.

దరువు.

రాజదేవేంద్రునిరాక గోరుచున్న
రాజముఖఁ జేరవచ్చె రాజకీర మపుడు.

వా. ఇవ్విధంబునవచ్చిన యచ్చిలుక చిలుకలకొల్కి ముంజేతిపై
వ్రాలి యోలీలానతి ఈచందంబునఁ గుండనేల అని మం
లిప నాచందనగంధి ఆకందద్బుని తేజినిం జూచి యే మను
చున్నది.

ద్వి. వింత యొక్కటిగంటి వింటివా చిలుక
సంతసంబున నేను సాధంబుమీఁద
కొమ్మలు కొలువంగఁ గొలుపున్నవేళ
కమ్మవిల్కాని చక్కదనంబువాఁడు
కర్ణాంతదీర్ఘమా కనుదోయివాఁడు
(పూర్ణేందుకళలను బాలుపొందువాఁడు *)
రసికుఁ డాయచ్యుత రఘునాథశౌరి
యసమానవైభవ మమరఁగా నేఁడు
రారాజమీతి యారాజమార్గమున
స్వారి రా నింకొకసారి రాఁగోరి
కన్నులపండువుగాఁ జూచుచుండఁ
గన్నులవిల్కాఁడు కడుఁగాసి చేసి

వేడిమిఁ జూప నావెతఁ జూడ లేక
 తోడిచెలుల్ నన్నుఁ గోడితే నిందుఁ
 బలవింపఁగా నాదు భాగ్యంబుకతనఁ
 జీలుక వచ్చితివి నా జీవ మిచ్చితివి
 ఆదికాలంబున నానైషధునకు
 నాదమయంతికి హంసదూత్యంబు
 సవరించి కీర్తులు సంతరించుటయు¹
 భువనైకమాన్య యాభోజకస్యకకు
 నవనీతచోరు మన్నారు జేకూర్చి
 భువి నొక్కద్విజరాజు పొగడొందుటయును
 విన్నావు గనుక నావృత్తాంతమెల్లఁ
 గన్నావు గనుక నాఘనమైన కారకఁ
 దీర్చు నుపాయంబుఁ దెలుపుమా నీవు
 నేర్చిన నేర్పులు నేడు చూచెదను.

వా. అనిన శుకం బాశుకవాణినిఁ జూచి యే మనుచున్నది.

ద్వి. అనిశంబు నావంటి యనుఁగుఁజుట్టంబు
 కనకాంగి కలుగంగఁ గలఁగంగనేల
 అపరంజి పంజరం బందు నన్నుంచి
 కృపతోడ రతనాల గిన్నెలోపలను
 గమ్మని పండ్లు పాల్ కండచక్కెరయు
 సమ్మదమ్మున నిచ్చి సాకితి వీవు
 ఇంతకాలంబు నన్నిట్లు పోషించు
 టింతి యిప్పటికిఁగా కెప్పటికమ్మ

ననుఁ బంపవమ్మ యానరనాథుకడకు
మనసు రంజిల్ల నీ మనవులు తెలిపి
అచ్చుతేంద్రుకుమారు నసహాయశూరు
నిచ్చటి కేఁ దెత్తు నిడె పోయి వత్తు.

వా. అని రఘునాథభూపాలు నీపాలికిఁ దోడితెచ్చెదనని ప్రతి
జ్ఞావచనంబులు వల్కి ప్రజ్ఞాధికంబగు శుకంబు శుకవాణి
యనుజ్ఞఁ బడసి నడచెనట యెటువలెను.

ఆసమయంబున స్వారీబోయి వచ్చిన రఘునాథశౌరి
నగరుఁ జేరి యారగించి హాసమువారితోఁ బేరోలగంబుండి¹
రాజకార్యంబులు మణాయించి రాణువవారినిం బంచి దిన
శేషంబు గడపి దినాంతవిధులు నడపి సమయోచితాంగరా
గాది శృంగారవిధు లంగీకరించి యిందిరామందిరంబున నొప్పు
గొప్పచప్పర మంచంబుమీఁద గూర్చుండి కపురంపువిడెంబు
సేయుచున్న సమయంబున నమ్మహీకాంతుని సమ్మృణంబున
కంతఃపురకాంత లారతులు గొనివచ్చిరట యెటువలెను.

దరువు.....

ఆరతుల్ గొనివచ్చి రంగనామణులు
ఆ రతిరాజమోహనమూర్తికడకు.

వా. అవురా యారఘునాథశౌరి యారీతి నారీతిలకంబులతోఁ
గొంతతడవు మంతనంబుసుద్దులఁ బ్రౌద్ధుఁ గడపుచుండి యంత
నంతఃపురకాంతల వీడుకొల్పి, కొందఁ టూడిగంపుఁబడుచులు
ముందు వెనుక సందడింప, మందిరారామంబుఁ జేరి యట

విల్లు చేపట్టి, చూపట్టిన లక్ష్యంబు లేయుచు, వినవిహారంబు
సేయుచు వచ్చి, యొకానొకపున్నాగతరుమూల వేదికాంత
రంబున నిలిచి, ఆవింటికొప్పున హస్తంబుఁ జేర్చి, పూవింటిరా
యల సోయగంబున నున్న సమయంబునఁ జిత్రరేఖ పంచిన
చిలుక యాధాత్రీకళత్రుని సమ్ముఖంబునకు వచ్చెనట యెటు
వలెను.

దరువు - ఆహారిరాగం - అటతాళం.

కీరంబు వచ్చె శృంగారవనంబులోఁ

జేరిన రఘునాథశౌరిచెంగటికి.

వా. ఇద్విధంబున వచ్చిన కీర మాభూరమారమణుని హస్తం
బుపై వ్రాలి, ప్రస్తుతవచనంబు నే మనుచున్నది.

ద్వి. కల్యాణగుణశీల కరుణాలవాల
కల్యాణమగు నీకు కామినీమదన
నీ మోహనాకృతి నీ విలాసంబు
భూమిరాజులయందుఁ బొడఁగాన నేను¹
ప్రభుశిఖామణియనఁ బ్రస్తుతికెక్కి-
యభినవాంగజుడవై యవతరించితివి
నినుఁ గనుంగొనునట్టి నెలఁత కెందైన
మనసు కరఁగకున్నె మదనావతార.

వా. అని పల్కు రాచిల్ల కలికిపలుకుల కచ్చెరువంది యారాజ
కందర్పుఁ డేమనుచున్నాఁడు.

ద్వి. ఎవ్వరు పోషింతు రెచ్చట నుండు

1. బొడఁగాన నీకు.

వివ్వనంబునకు రా నేమి కారణము
రాచిల్లు నవసుధారసధార లొలుక
మాచెవులకు నీదు మాట లింపయ్యె
నీవు వచ్చిన కార్య మెఱిగింపు నీకుఁ
గావలసిన కోర్కె గావించు నీకు¹

వా. అని పల్కు నాకారమన్మథునితో నాకీర మేమనుచు ప్పది.

ద్వి. రాజకంఠీరవ రాజాధిరాజ
రాజన్యమూర్ధన్య రాజదేవేంద్ర
అమ్మఘవంతుని యాచార్యుడైన
మిమ్ము మాటలచేత మెప్పింపఁగలఁడె
అంతటివారు మీ రవకాశ మిచ్చి
వింతగా నాపల్కు వినఁగోరు తెల్ల
బలి బలీ నేడు నా బాగ్యంబుకాదె
తెలిపెద వివసయ్య ధీరవిచార
నేను వచ్చిన కార్య మెఱిగింపు మనుచు
నానతిచ్చితివి కార్యంబు ఫలించె
పాడి తప్పని పట్ట ? భద్రుండ వందు
రాడి తప్పని రాజ వందురు నిన్నుఁ
గాన నే వచ్చిన కార్యభారంబు
పూని తెల్పెద విను భువనైకవీర
ప్రజలెల్లఁ గొలువంగ రాజమూర్తమున
గజరాజుపై నెక్కి గరిమతో మీరు
నెరరాజసంబున నేడు విచ్చేయ

1. కోర్కెగావించు నిన్ను.

గరిలేని మణిసాధజాలమార్గమున
 మక్కువ మిముఁ జూచి మాచిత్రరేఖ
 మిక్కిలి సొక్కి యామీనాంకు డేచ
 శృంగారవనిఁ జేరి శృంగారవతులు
 గంగతిగాఁ జేయు చలువలవలనఁ
 గంతుసంతాపంబు కడతేఱకున్నఁ
 గాంతను జూచి నే గనికరంబునను
 జిన్ననాఁ జాదిగాఁ జెలిమితో నన్ను
 మన్నించి పెంచిన¹ మన్నన లెంచి
 కన్నెరో యేటికిఁ గందెడ వన్న
 నన్ను వీక్షించి యానారీలలామ
 [సస్మదంబున మీరు స్వారివ*]చ్చుటయు
 మిమ్ముఁ గన్గొని తాను మేల్పడుటయును
 ఆదిగాఁ గలకార్య మంతయుఁ దెల్పి
 యేది దిక్కని మది నెంతయుఁ గుండి
 అందని ప్రానిపం జ్ఞాసించియున్న
 యందంబుకాదె నే నతనిఁ² గోరుటలు
 గోరిన నేమాయె కువలయపతులఁ
 గోరి తెమ్మనునట్టి కొమ్మలు లేరె
 కూరిమిమీఱఁగాఁ గోరిన పతిని
 నేరుపుతోఁ దెచ్చు నెచ్చెలుల్ లేరె
 అక్కటా నామోహ మాటడిఁబెట్టి
 యొక్కడి వల పేది³ యొక్కడి తలఁపు
 అక్కరో చాలించు మని రింతెకాని
 మక్కువఁ జెలులు నా మదనవేదనలు

1. పంచిన.

2. నతివ.

3. షేది.

తెలిసి నావిభుఁ దోడితెచ్చెద మనుచు
 భళి భళి యొకమాట పలుకలేరైరి
 అని వారిఁ దూటి హంసాళిఁ గోకిలల
 ననుపంగలేక న న్ననుపుచో మీకు
 మాటిమాటికిఁ దన మనపు లన్నియును
 బోఁటి¹ తెల్పు మటంచు బోధించి పంచె
 మిమ్ము సారెకుఁ జూచి మీరూపరేఖ
 నెప్పుదిలోపల నెలకొనఁజేసి
 సమ్మదంబున నున్న సమయంబుఁ జూచి
 కమ్మగేదఁగి నేజఁ గైకొని మరుఁడు
 చేకొద్ది ననుఁ గుమ్మి చీకాకుచేసె
 నోకృపానిధి యింక నోర్వలే ననియె
 కనకాంగి రూపరేఖావిలాసములు
 వనజాసనునికై న వర్ణింపఁదర మె
 మరుని పట్టపుదంతి మరువంపు బంతి
 తరుణుల మేల్బంతి తగు నీకె యింతి
 ఆకన్న లాచన్న లావిలాసంబు
 లాకుల్కు లాపల్కు లామితారంబు
 లానగ వాబిగు వారువారంబు
 లానీటు లాపాట లావికాసంబు
 లాచంద మాయంద మాయెయారంబు
 నాచెల్వ మేచెల్వలందును¹ లేదు
 ధరణీశ ! యాయంతి దక్కిన నీకు
 మఱివేఱె తక్కినమాట లింకేల

రాజశేఖర ! మిమ్ము రసదృష్టిఁ జూచు¹
 రాజబింబాస్యపై రతిరాజు కినియఁ
 జేపట్టక పరాకు చేసితిరేని
 కోపింప(వలవ*) దాకొదవ యెవ్వరిది.

వా. అని మఱియు నే మనుచున్నది.

సౌరాష్ట్రరాగము - ఆదితాళం.

పల్లవి. రామావతార ! యచ్యుత రఘునాథధీర !
 భామనుఁ జేర రారా భావజాకార !

పదము. చుక్కలరాజును జుల్కనఁజేయును
 జక్కవగుబైత చక్కనిమోము.

ఇరులకు నీలంపు సరులకుఁ దుమ్మెద
 గలులకు మాచెలి కుదులకుఁ బోటి.

ఏపునఁ గంతుని తూపనఁగాఁ జెలి
 చూపనఁగా నొకరూపనఁజెల్లు²

చిలుకల కపురంపుఁ బలుకుల రసదాడి
 మొలకల మాచెలి పలుకులు³ గెలుచు.

చెండ్లకు గజనిమ్మపండ్లకు బంగారం
 గిండ్లకుఁ జెలిపాలిండ్లకుఁ జెలిమి.

వా. అని పల్కు రతిరాజుతేజితో రాజబింబంజం డేమనుచు
 న్నాడు.

1. జూచి.

2. చూపనఁగారు నొకరూపనఁజెల్లు.

3. పలుకుల.

ద్వి. మీచెలి మామీఁద మే[ల్పడె నను*]చు
 నాచి త్తజుఁడు చాల నల్లినాఁ డనుచు
 నమ్మిన కొమ్మపై ననవింటివాఁడు
 దొమ్మిసేయ నుపేక్షతో నుంట మాకుఁ
 దగవు కా దనుచు వార్తాచమత్కృతిని
 మొగమొగంబున మమ్ము మోవనాడితివి
 ఇక్షుశరాసనుం డేచ మీచెలిని
 రక్షించుటయెమాకు రాజధర్మంబు
 అన్నిటఁ జక్కనిదట యటమీఁద
 మన్నన గలదట మామీఁదఁ జాల
 నటమీఁద ద్విజరాజవగు నీవె వచ్చి
 ఘటియింతువట యెట్లు కాదనవచ్చు.

వా. అని తన విన్నపం బంగీకరించిన నృపాలపుంగవునితోఁ
 జెంగల్వసింగాణిరాతుపటాణి యేమనుచున్నది.

ద్వి. భూపాలచంద్ర యద్భుత మిది కాదె
 నేపాళ పాండ్య తుండీరాది రాజ
 కన్యకామణులను గరుణాకటాక్ష
 విన్యాసముననైన వీక్షింపనట్టి
 దక్షిణరాయమూర్ధన్యఁడ వొక్క
 పక్షిమాటలు విని పక్షీకరించి
 మారుని కేళిని మాచిత్రరేఖ
 నీరేయి జేపట్టి యేలెద ననుచు
 నానతిచ్చితివన్న నన్నళినాక్షి
 యేనోము నోచెనో యెంతపుణ్యంబా
 మత్తేభగామిని మనవి నేఁ దెల్పఁ

జిత్తగించి పరాకు సేయరా దిశను
అచ్చుతరఘునాథ యతిమోహనాంగ
విచ్చేయవలయు మా వెలఁదియింటికిని.

వా. అని విన్నవించినఁ బంచదారరతిబు? సామ్రాణిఁ జూచి
సామ్రాజ్యధౌరేయుం డోచిలుక ! నీపలుకులు వింటిమి మీ
చిలుకలకొల్కొమ్మనవిం గైకొంటిమి. చంద్రికాసమయంబున
మీచంద్రబింబా*] ననయింటికి మేమే వచ్చి పచ్చ విల్కొని
కేలిఁ జేలింతుమని లాలించి పలికి మదవతికిఁ తన ముదలగా
ముద్దుటుంగరముఁ బాలించి పంచినఁ గీరం బాశ్వుంగార వనం
బు వెడలి తనరా[క కెదురు*]చూచు రాకాసుధాకరముఖచేత
వ్రాలితాఁ బోయినవచ్చిన తెఱం గెఱింగించి యుంగర మొసఁగి
యేమనుచున్నది.

దరువు -

నీమందిరంబునకు నృపుండు [వచ్చే*] నన్నాడు
కొమరి నేడు నీ నోము ఫలించె.

వా. ఇద్విధంబున నుంగర మొసంగ మెఱుంగుఁబోణి చేకొని
కన్నుల నొత్తి చన్నుల హత్తించి శిరంబున నుంచి కరం
బునఁ గీలించి, పులకలు మొలకలెత్తఁ గనుంగొలుకుల నానంద
బాష్పంబు లొలుక, ఆకన్నులకలికి చిలుకను జూచి యేమని
పలుకుచున్నది.

ద్వి. నాకోర్పు లీడేర్చి నాప్రాణవిభునిఁ
జేకూర్చి నన్ను రక్షించితి వీవు
సకుల నెండఱనైన సంతరించితిని
పిక మరాళ మయూర భృంగసంతతులఁ

బోషించితిని నేడు పూవంటివాఁడు
 ద్వేషింప నొకరైన ద్విత్కైరె నాకు
 నిను సంతరించుట నేడు ఫలించె
 [మనము*] రంజిల్లెను మన్నెహంపీడు
 సమయంబుఁ గనుఁగొని చనవునఁ జేరి
 మమతతో నేడు నామనవులు తెలిపి
 మానవాధిపుఁడు నా మందిరంబునకుఁ
 దానె వచ్చుటకు నెంతయు నొడంబఱిచి
 నామీఁద దండెత్తి నడచినయట్టి
 కాముని పాశెంబుఁ గడకుఁ దీయించు
 ముద్రగా విభుచేతి ముద్రకఁ దెచ్చి
 భద్రంబుగా నాకుఁ బాలించి తిప్పుడు
 నీవు సేసిన మేలు నెమ్మదిలోన
 నేవేళఁ దలఁతుగా కేనేల మఱుతు.

వా. అని యాదరించి యక్కిరంబునకుఁ జక్కెరఁ బెట్టించి
 పట్టించి ఉడిగంపుఁ బడుచులఁ బడకిల్లు సింగారింప నియ
 మించి, తాసు మజ్జనభోజనంబులు గావించి, శృంగారరచనల
 నంగంబుఁ గైసేసె.¹

తనరాక కెదురుచూచుచున్న కనకాంగి మనోరథంబులు
 పూరింపఁగోరి రఘునాథశౌరి సమయసముచితశృంగార
 హోర్మయై యొక వేదండయాన కైదండఁ బూని కుసుమకోదండ
 దీక్షాగురుండోయనఁ బండువెన్నెలబైట వీటిరాజమార్గంబున
 వెడలి, కొందఱు చనవరిగుఱిదొర లందందఁ దన ముందు
 వెనుకఁ గనిపించుకొనక యింతంతట నడవఁ బొరనారీజార
 విరహంబులు చూచి నవ్వుచు వచ్చెనట యెటువలెను.

దరువు.....

రమణీయమూర్తియై రాజమార్గమున

రమణియింటికి¹ వచ్చె రఘునాథశౌరి.

వా. ఇవ్విధంబున నవ్వాలుగంటియింటికి జేరవచ్చి నిల్వ, నప్పు
డప్పుడమితేని యడపక తై యత్తలోదరి యున్నతసౌధంబు
జేరి యేమనుచున్నది.

దరువు.....

పాండిత్యవతులైన పాండ్య తుండీర

మండలాధీశకుమారి కామణుల

గడకంటఁ జూడని కాంతుండు నీదు

పడుకంటింటికి రేయిఁ బాదచారమునఁ

దానె వచ్చెనటన్నఁ దరుణీలలామ

నీనోముఫలము వర్ణింపఁదరమ్మె

విమలాంగి నమ్ము భూవిభుండు నీసామ్ము

రమణుని కెదురుగా రమ్ము లే లెమ్ము.

వా. అని యారాకాచంద్రముఖ తెల్పు నతనిరాక విని యార
తులు పట్టించుకొని చిత్రరేఖ యాధాత్మికశత్రుని కెదురుగా
వచ్చెనట యెటువలెను.

దరువు.....

మైత్రితో నారాజమన్మథుని కెదురుగా

చిత్రరేఖ వచ్చెఁ జెలువలు గొలువ.

వా. ఇవ్విధంబున వచ్చి జవ్వని యవ్వనితామన్మథుని యడు
గులు కడిగి యారతు లెత్తి యారతిపతిమోహనాకాదునిఁ
జూచి యేమనుచున్నది.

పదము-.....

స్వామి రాఁగా నానోము లీడతె
రామాపంచాల శ్రీరఘునాథభూపాల
భానుని కాకలఁ బడలిన చెలువకు
ఆనందముగఁ జంద్రుఁ డరు దెంచినట్లు,
జీనిచ క్కెరవింటివాని దుముదారుకు
లోనైన నన్నుఁ గావఁబూని యీవేశ,
వేసవిదినముల వేడిమిచేతను
గాసిలు నెమ్మి కొమ్మ కరకరి తీర,
వాసిగఁ బర్జన్యుడు వచ్చిన తెఱఁగున
ఈసమయంబున నాసొక్కు తీర,
కోరి చేరి పిల్చిన కుబ్జయింటికి నాఁడు
వారిజనాథుండు వచ్చినరీతి,
ఈరాజవీధిలో నిరుగుపొరుగులనున్న
వారు చూడంగ నాయొద్ది కేపొద్దు.

వా. అని యుపచరించిన రమణీమణికేలు కేలం గీలించి రఘు
నాథభూపాలుండు కేళీభవనంబుఁ బ్రవేశించి, పంచశరకళా
ప్రపంచంబెఱింగించి యమ్మెఱుంగుఁబోణిని గరంగించి య
చ్చటముచ్చట దీరిన మచ్చకంటిని బచ్చవింటిదొరతనంబునకు
గుఱిసేసి యేలుచు నిజలీలావిలాసశృంగాటకంబుగా నాట
కంబు హవణించిన తనముద్దుపట్టియగు విజయరాఘవపట్ట
భద్రునకుఁ బట్టంబుఁగట్టి యతఁడు కావించు వివిధోపచా
రంబులకు హర్షించుచు నమరులు పుష్పవర్షంబు వర్షింప
శుభోదర్శనంబుగా నటించెనట యెటువలెను.

శ్రీ రఘునాథాభ్యుదయము
సంపూర్ణము.

